

НАУЧНИЙ

ДОВІДНИК

О. В. ГІСЕМ, О. О. МАРТИНЮК, О. Ф. ТРУХАН

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

7-9

КИЇВ — ХАРКІВ
VESTA

Рецензент:

*Н. І. Харківська, учитель вищої категорії, учитель-методист
гімназії № 23 м. Харкова*

Пропоноване видання продовжує серію наочних посібників зі шкільних дисциплін, які допоможуть учням систематизувати, конкретизувати і поглибити набуті знання і вміння, а також прилучитися до активної самостійної роботи.

Структура і зміст посібника повною мірою відповідають вимогам чинної навчальної програми зі шкільного курсу історії України. Навчальний матеріал згруповано за програмними темами і подано у наочній формі, тобто у вигляді таблиць, схем, діаграм тощо.

Автори свідомо уникли методичних порад щодо практичного використання посібника. Структурно-змістовна простота і повнота зумовлюють необмеженість можливостей як самостійного опрацювання учнями наведеного матеріалу, так і роботи під керівництвом учителя. Такий підхід, на думку авторів-практиків, сприятиме ефективній реалізації навчально-виховних завдань.

Висловлюємо надію, що пропонований наочний довідник буде надійним помічником і порадиником в опануванні шкільного курсу історії України.

Видає за ліцензією ТОВ Видавництво «Ранок»

Гісем О. В.

Г51 Історія України. 7—9 класи: Наочний довідник / О. В. Гісем, О. О. Мартинюк, О. Ф. Трухан. — К.; Харків: Веста, 2007. — 176 с.

Видання містить навчальний матеріал у вигляді таблиць, схем, діаграм зі шкільного курсу історії України, що повною мірою відповідає чинній навчальній програмі.

Наочний довідник розрахований на учнів, абітурієнтів і вчителів історії.

Навчальне видання

**ГІСЕМ Олександр Володимирович
МАРТИНЮК Олександр Олександрович
ТРУХАН Олександр Федосійович
Історія України. 7—9 класи
Наочний довідник**

Редактор *Л. А. Шведова*
Технічний редактор *О. В. Романова*
Коректор *О. Г. Неро*

ТОВ «Веста». Свідоцтво ДК № 2540 від 26.06.2006. 61064 Харків, вул. Бакуніна, 8А

Адреса редакції: 61145 Харків, вул. Космічна, 21а.
Тел. (057) 719-48-65, тел./факс (057) 719-58-67.
Для листів: 61045 Харків, а/с 3355.
З питань реалізації: (0572) 58-25-61.
www.ranok.com.ua

ЗМІСТ

7 КЛАС. ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

(від появи людини на українських землях — перша половина XVI ст.)

Вступ	5
Тема 1. Історія стародавньої України	7
Початки людського життя в Україні	7
Найдавніші землероби та скотарі на території України	7
Ранній залізний вік на українських землях. Світ кочовиків	10
Античні міста-колонії у Північному Причорномор'ї	13
Давні слов'яни	15
Слов'яни під час Великого переселення народів	17
Тема 2. Виникнення та розквіт Київської Русі	19
Східнослов'янські племена — предки українців — напередодні утворення держави	19
Київська держава за перших князів	21
Київська Русь за князювання Ольги і Святослава	24
Київська Русь за часів князя Володимира Великого. Запровадження християнства як державної релігії	26
Київська Русь за часів правління князя Ярослава Мудрого	28
Київська Русь за наступників Ярослава. Володимир Мономах	30
Тема 3. Київська Русь за часів роздробленості. Галицько-Волинська держава — правонаступниця Київської Русі	32
Роздробленість Київської Русі	32
Утворення Галицько-Волинської держави	33
Монгольська навала на українські землі	37
Галицько-Волинська держава за князя Данила Галицького та його наступників	38
Тема 4. Політичний устрій, соціально-економічний і культурний розвиток Київської Русі та Галицько-Волинської держави в IX—XIV ст.	41
Політичний і соціальний устрій та господарське життя Київської Русі та Галицько-Волинської держави	41
Розвиток культури Київської Русі та Галицько-Волинської держави	43
Історичне значення Київської Русі та Галицько-Волинської держави	45
Тема 5. Українські землі у складі Великого князівства Литовського та інших держав у другій половині XIV — першій половині XVI ст.	46
Початок литовського та польського володарювання на українських землях	46
Українські землі під владою Литви та Польщі наприкінці XIV — у першій половині XVI ст.	49
Українські землі у складі Угорщини, Молдавії та Московської держави.	50
Крим і українське Причорномор'я	50
Соціальний устрій та господарське життя в Україні в другій половині XIV — першій половині XVI ст.	52
Культурне й церковне життя в другій половині XIV — першій половині XVI ст.	54

8 КЛАС. ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

(друга половина XVI ст. — перша половина XVIII ст.)

Тема 1. Українські землі під владою Речі Посполитої. Наростання національно-визвольної боротьби українського народу	57
Люблінська унія. Початок польського володарювання на українських землях	57
Виникнення українського козацтва та Запорозької Січі	59
Наростання національно-визвольної боротьби. Повстання 90-х рр. XVI ст.	61
Українське козацтво в першій чверті XVII ст. Гетьман П. Конашевич-Сагайдачний	63
Національно-визвольні повстання українського народу 20—30-х рр. XVII ст.	65
Тема 2. Національно-культурний рух в Україні в другій половині XVI — першій половині XVII ст.	68
Церковне життя в другій половині XVI ст. Берестейська церковна унія	68
Церковне життя в першій половині XVII ст.	71
Культура України в другій половині XVI — першій половині XVII ст.	75
Тема 3. Національно-визвольна війна українського народу проти Речі Посполитої середини XVII ст. Відродження Української держави	77
Передумови і початок Національно-визвольної війни українського народу проти польського володарювання	77

	<i>Розгортання Національно-визвольної війни в 1648—1649 рр.</i>	78
	<i>Утворення Української козацької держави — Гетьманщини</i>	81
	<i>Воєнно-політичні події Національно-визвольної війни 1650—1653 рр.</i>	84
	<i>Україно-російський договір 1654 р. Продовження Національно-визвольної війни</i>	86
Тема 4.	Українські землі в другій половині XVII ст. Поділ Гетьманщини та боротьба за незалежність	91
	<i>Україна в роки правління гетьмана І. Виговського</i>	91
	<i>Порушення територіальної цілісності Української держави — Гетьманщини</i>	93
	<i>Правобережна і Лівобережна Україна в 60—80-х рр. XVII ст.</i>	98
	<i>Запорозька Січ у другій половині XVII ст.</i>	103
	<i>Господарське життя і політичний устрій Лівобережної Гетьманщини та Слобідської України в другій половині XVII ст.</i>	105
Тема 5.	Українські землі наприкінці XVII — у першій половині XVIII ст.	108
	<i>Гетьманщина та землі Правобережної України наприкінці XVII — на початку XVIII ст.</i>	108
	<i>Україна в подіях Північної війни. Повстання гетьмана І. Мазепи</i>	110
	<i>Гетьман П. Орлик</i>	113
	<i>Україна після Полтавської битви. Посилення колоніальної політики Російської імперії</i>	116
Тема 6.	Культура України в другій половині XVII — першій половині XVIII ст.	121

9 КЛАС. ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

(друга половина XVIII ст. — початок XX ст.)

Тема 1.	Українські землі в другій половині XVIII ст. Ліквідація Російською імперією української державності	124
	<i>Правобережжя та західноукраїнські землі. Національно-визвольна боротьба.</i>	124
	<i>Лівобережна та Слобідська Україна. Ліквідація Гетьманщини</i>	126
	<i>Південна Україна</i>	128
Тема 2.	Культура України в другій половині XVIII ст.	133
Тема 3.	Українські землі у складі Російської імперії наприкінці XVIII — у першій половині XIX ст.	135
	<i>Включення українських земель до складу Російської імперії</i>	135
	<i>Наддніпрянська Україна в системі міжнародних відносин у першій половині XIX ст.</i>	137
	<i>Економічне становище в першій половині XIX ст.</i>	139
	<i>Початок національного відродження наприкінці XVIII — на початку XIX ст.</i>	140
	<i>Російський визвольний та польський національно-визвольний рух на українських землях у 20—30-х рр. XIX ст.</i>	142
	<i>Український національний рух наприкінці 40-х рр. XIX ст. Кирило-Мефодіївське братство</i>	143
	<i>Соціальна боротьба в першій половині XIX ст.</i>	144
Тема 4.	Західноукраїнські землі наприкінці XVIII — у першій половині XIX ст.	145
	<i>Соціально-економічне становище та соціальні рухи.</i>	148
	<i>Українське національне відродження наприкінці XVIII — у першій половині XIX ст.</i>	149
	<i>Національно-визвольний рух на західноукраїнських землях під час революції 1848—1849 рр. в Австрійській імперії</i>	150
Тема 5.	Культура України наприкінці XVIII — у першій половині XIX ст.	152
Тема 6.	Наддніпрянська Україна в другій половині XIX ст.	153
	<i>Економічний розвиток. Формування ринкових відносин.</i>	153
	<i>Суспільно-політичний рух наприкінці 50 — у 60-х рр. XIX ст. Виникнення громад</i>	156
	<i>Суспільно-політичний рух у 70—90-х рр. XIX ст.</i>	158
Тема 7.	Західноукраїнські землі у складі Австрійської імперії в другій половині XIX ст.	160
	<i>Соціально-економічне становище. Формування ринкових відносин</i>	160
	<i>Суспільно-політичний розвиток у 60 — першій половині 70-х рр. XIX ст.</i>	162
	<i>Піднесення національно-визвольного руху на західноукраїнських землях у другій половині 70—90-х рр. XIX ст.</i>	164
Тема 8.	Культура України в другій половині XIX ст.	165
Тема 9.	Наддніпрянська Україна на початку XX ст.	166
	<i>Економічний розвиток</i>	166
	<i>Створення українських політичних партій</i>	168
	<i>Україна напередодні та в роки російської революції 1905—1907 рр.</i>	169
	<i>Наддніпрянська Україна в 1907—1914 рр.</i>	171
Тема 10.	Західноукраїнські землі на початку XX ст.	172
	<i>Соціально-економічний розвиток та політичне становище</i>	172
	<i>Наростання українського політичного руху</i>	174
Тема 11.	Культура України на початку XX ст.	175
Література	176

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

(від появи людини на українських землях — до першої половини XVI ст.)

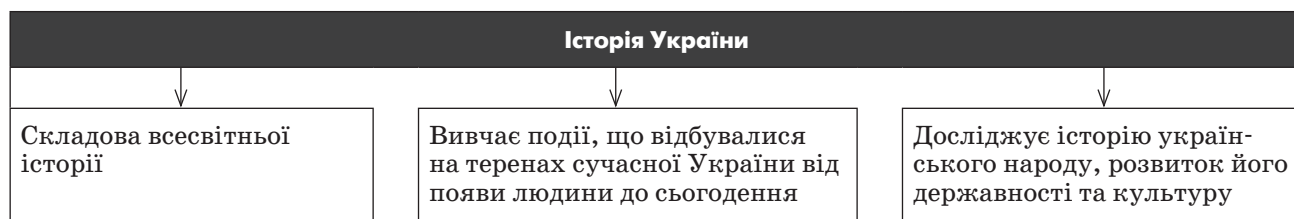

Вступ

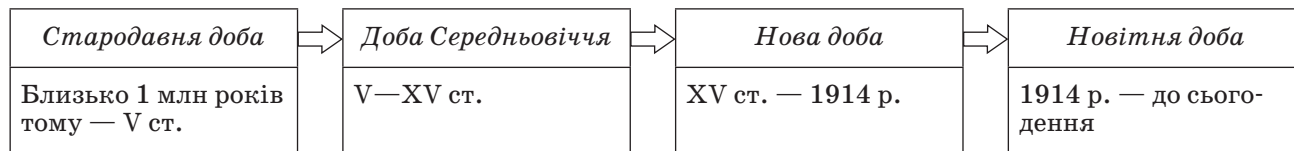
Історія України — наука, що вивчає в хронологічній послідовності розвиток людського суспільства на

українських землях та його закономірності.

■ Особливості історії України як науки

■ Періодизація історії України

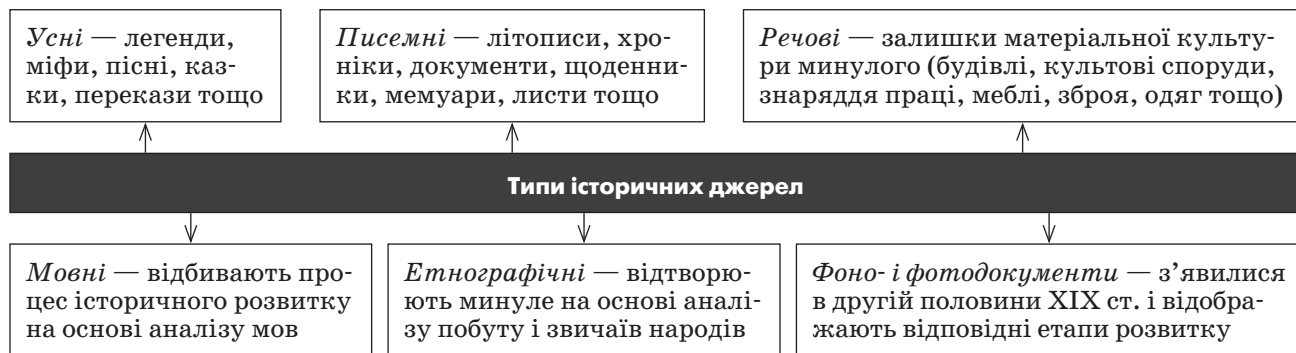
■ Загальна характеристика історичних джерел

Історичні джерела — сукупність різноманітних об'єктів, які відображають історичний процес і створюють можливість вивчати минуле

людського суспільства; усе, що було створено в процесі людської діяльності й збереглося до наших часів.

Спільні властивості

- Усі джерела є свідками своєї епохи (періоду) і відображають певну грань буття минулого
- Джерела можуть містити інформацію відкритого і прихованого характеру, яку дослідники виявляють через зіставлення різних джерел
- Оскільки творцями всіх пам'яток минулого були люди, то історичні джерела відображають їхнє бачення і сприйняття часу
- Кожне джерело є невичерпним за змістом історичної інформації

■ Антропологічна періодизація історії людства

Антропологія — наука, що вивчає походження і розвиток людського роду. В основу антропологіч-

ної періодизації покладена фізична еволюція людини.

Період	Характеристика
4 млн років тому	Австралопітеки (південна мавпа) — перші людиноподібні істоти, які вважаються безпосередніми предками сучасної людини. Розпочали ходити на двох ногах. З'явилися в Африці
2,5—2 млн років тому	<i>Homo habilis</i> (людина вміла) — перші розумні істоти, які розпочали виготовляти знаряддя праці. З'явилися в Африці
1,5 млн років тому	<i>Homo erectus</i> (людина з прямою ходою), або архантропи (найдавніші люди) — були першими, хто навчився використовувати вогонь. З'явилися в Африці й розселилися за її межами. Близько 800 тис. років тому архантропи потрапили на територію сучасної України з півдня Європи
150—100 тис. років тому	Неандертальці або палеоантропи (давні люди) — були першими людьми, що ховали своїх померлих. З'явилися в Азії, Африці та Європі. Найдавніші людські рештки на українських землях (печера Кіік-Куба в Криму) належать палеоантропам
40—30 тис. років тому	<i>Homo sapiens</i> (людина розумна) з'явилася у багатьох регіонах нашої планети. Із появою неантропів (нових людей), або кроманьйонців — людей сучасного фізичного типу — завершився процес антропогенезу на Землі та розпочалася історія людства

■ Археологічна періодизація історії України

Період	Хронологічні межі
<i>Кам'яний вік</i> <i>Палеоліт</i> , або давній кам'яний вік Виділяють три етапи палеоліту — ранній, або нижній — середній, або мустьє — пізній, або верхній <i>Мезоліт</i> , або середній кам'яний вік <i>Неоліт</i> , або новий кам'яний вік	Близько 80—11 тис. років тому Закінчився 150 тис. років тому 150—35 тис. років тому 35—11 тис. років тому 10—8 тис. років тому 5—4 тис. років тому
<i>Енеоліт</i> , або мідно-кам'яний вік	4—3 тис. років до н. е.
<i>Бронзовий вік</i>	2 тис. років до н. е. — VIII ст. до н. е.
<i>Ранній залізний вік</i>	VIII ст. до н. е. — IV ст. н. е.

Археологія — галузь історичної науки, що вивчає минуле за допомогою дослідження речових знахідок.

Археологи використовують періодизацію історії людського суспільства, в основу якої закладено зміни основних матеріалів, із яких виготовлялися знаряддя праці, предмети побуту, зброя тощо. Єдиної для всіх народів періодизації не існує, оскільки темпи розвитку

людства в різних регіонах в один і той самий час були різними.

Археологічна культура — велика група археологічних пам'яток, що датуються однією історичною добою, мають спільні ознаки та розташовані на певній території.

Археологічна пам'ятка — група винайдених в одному місці речей, які є матеріальними рештками діяльності людини або змінені їх працею.

Тема 1. Історія стародавньої України

Початки людського життя в Україні

■ Палеоліт на українських землях

Риси	Період		
	Ранній палеоліт	Середній палеоліт	Пізній палеоліт
<i>Вид людини</i>	Архантроп	Палеоантроп	Неоантроп
<i>Основні заняття</i>	Збирання рослинної їжі, слимаків, пташиних яєць. Полювання на дрібних тварин	Збиральництво. Полювання на мамонтів, диких коней, зубрів	Збиральництво. Полювання на мамонтів, бізонів, північних оленей. Застосування різних способів полювання (засідки, облави, пастки тощо)
<i>Знаряддя праці</i>	Чопери, ручні рубила	Гостроконечники, скребла	Різці, скребла, ножі, сокири, наконечники списів
<i>Форма об'єднання людей</i>	Первісне людське стадо	Материнський рід	Материнський рід
<i>Відомі стоянки</i>	Усього близько 30 стоянок. Найвідоміші: Королево, Лука-Врублівецька, Деркул, Амвросіївка, Кіік-Коба	Усього близько 200 стоянок. Найвідоміші: Молодове, Житомирська, Антонівка, Кіік-Коба	Усього близько 500 стоянок. Найвідоміші: Мізин, Межиріч, Кирилівська, Амвросіївка, Молодове, Пушкарі

Найдавніші землероби та скотарі на території України

■ Мезоліт на українських землях

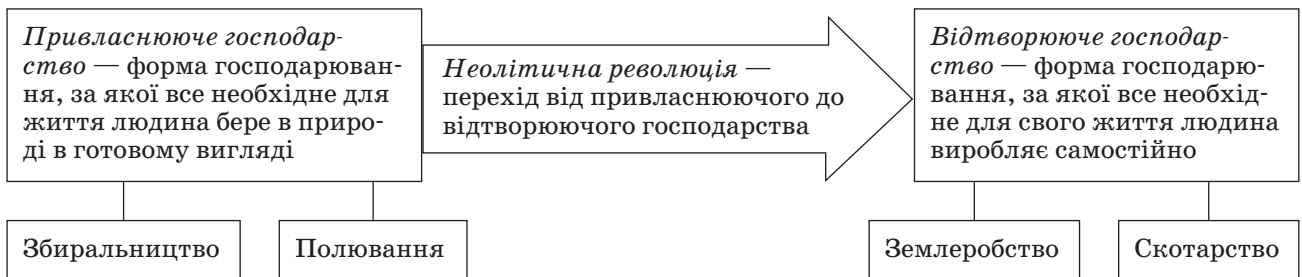
Риси	Загальна характеристика
<i>Основні заняття</i>	<ul style="list-style-type: none"> Полювання на невеликих тварин та птахів, риболовля, річкове збиральництво (ловля раків і птахів)
<i>Здобутки і досягнення</i>	<ul style="list-style-type: none"> Поява луку і стріл — одного з перших механічних пристроїв, винайдених людиною Приручення людиною першої тварини — собаки

Риси	Загальна характеристика
<i>Здобутки і досягнення</i>	<ul style="list-style-type: none"> Поширення вкладишевих (набірних) знарядь: мікролітів (дрібних відщепів, які закріплювалися в пазах дерев'яних або кістяних знарядь) та макролітів (кам'яних знарядь великих розмірів для обробки дерева) Винайдення човнів і плотів — найдавнішого водного засобу пересування
<i>Колективи людей</i>	<ul style="list-style-type: none"> Провідним осередком залишалася родова громада. Громади, пов'язані спорідненістю, шлюбними та дружніми стосунками або сусідством, об'єднувалися в племена
<i>Найвідоміші стоянки</i>	<ul style="list-style-type: none"> Волоське, Василівка, Мурзак-Коба, Фат'яма-Коба, Кудлаївка, Гребеники, Кодак та ін. (усього відкрито понад 300 пам'яток: стоянки, культові місця, поховання)

■ Неолітична революція

Терміном «неолітична революція» англійський археолог Гордон Чайлд визначив зміни, які

відбулися в житті людей в епоху неоліту — останньої доби кам'яного віку.

■ Характерні риси неолітичної революції

Основні риси

- Поширення нових способів обробки каменю — свердлення, шліфування і пиляння
- Перехід від кочового до осідлого способу життя
- Приручення більшості свійських тварин: биків, свиней, кіз, вівців
- Виникнення виробництва кераміки, прядіння і ткацтва
- Перехід від привласнюючого до відтворюючого господарства: від мисливства і збиральництва до скотарства і землеробства
- Унаслідок значного збільшення населення помітно зростає кількість і розміри поселень
- Відбуваються суттєві зміни в духовному світі та світобаченні людини. Помітно прискорюється розвиток людського суспільства

■ Доба енеоліту

Основні особливості

- Перехідний етап від кам'яного віку до доби металів, період остаточного утвердження домінуючої ролі відтворюючого господарства
- Мідні знаряддя праці поступово витісняють кам'яні, відбувається перехід від мотичного до орного землеробства з використанням тяглової сили (бика)

Основні особливості

- Відбувається перший великий суспільний поділ праці — відокремлення скотарства від землеробства. Землероби вели осідлий спосіб життя, будували укріплені поселення, винайшли рало; скотарі винайшли колісний транспорт, удосконалили зброю, приручили коня
- Поширення у лісостеповій зоні України трипільської культури землеробів, у степовій — середньостогівської культури скотарських племен

■ Трипільська культура (кінець V тис. до н. е. — середина III тис. до н. е.)

Загальні риси

Назва походить від с. Трипілья під Києвом, відкритого в 1893 р. археологом Вікентієм Хвойкою

Етнічна належність не встановлена. Відомо понад 3 тисяч поселень та 200 поховальних пам'яток

Основа господарства складало орне землеробство і скотарство. Вирощували пшеницю, ячмінь, горох. Землеробство було екстенсивним, переложним: один раз на 50—70 років ділянки і поселення переносилися на нові місця. Основа стада складала велика рогата худоба. Дрібну рогату худобу і свиней розводили на м'ясо

Поширена в лісостеповій смузі від Румунського Прикарпаття на заході до Середнього Подніпров'я на сході. На пізньому етапі обіймала територію у 200 тис. км² і сягала Північного Причорномор'я на півдні

На ранніх етапах поселення були невеликими, склалися із 7—14 жител на площі в 1—2 гектари. Розташовані на берегах річок, схилах долин

Наприкінці V — у першій половині IV тис. до н. е. у межиріччі Південного Бугу та Дніпра виникають протоміста. Усього відомо близько 20 поселень площею понад 100 гектарів. Найбільше — Таллянки, де на площі в 450 гектарів знаходилося 2800 будівель, у яких мешкало до 14 тис. осіб

Унаслідок екологічної та господарської кризи першої половини III тис. до н. е. трипільська культура розпадається на окремі локальні групи

■ Доба бронзи

Основні особливості

- Поява бронзи (сплав міді та олова) — першого штучного металу, створеного людиною
- Набуває значного розвитку бронзоліварне виробництво, посилюється обмін між племенами
- Триває поглиблення першого суспільного поділу праці. У Лісостепу розвивається орне землеробство, у Степу — пастуше скотарство
- На зміну родовій громаді приходять сусідська, з'являється майнова нерівність
- Посилення ролі батьківського права в роді спричиняє встановлення патріархальних відносин. Відбувається подальше виділення з роду парної сім'ї (усе частіше будуються невеликі житла для однієї родини)
- Зростає рухливість населення завдяки удосконаленню способів пересування водою і сухою дорогою
- Виникають великі етнокультурні утворення. (Український Лісостеп входив до ареалу поширення тшинецько-комарівської культури праслов'ян)

Зміна форм суспільної організації

Період	Основні риси
Ранній палеоліт	<i>Первісне людське стадо</i> — невелике нестійке об'єднання первісних людей
Середній палеоліт	
Пізній палеоліт	<i>Родова громада</i> — сталий колектив родичів, що мають спільну власність і працюють разом. Її основою був рід
Мезоліт	<i>Плем'я</i> — група родових громад, які мають спільні мову, територію, вірування, матеріальну та духовну культуру
Неоліт	
Енеоліт	Перехід від материнського роду (<i>матріархату</i>) до батьківського (<i>патріархату</i>)
Доба бронзи	<i>Союзи племен</i> — політичні об'єднання кількох племен (за певних умов ставали зародками державної організації)

РАННІЙ ЗАЛІЗНИЙ ВІК НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ. СВІТ КОЧОВИКІВ

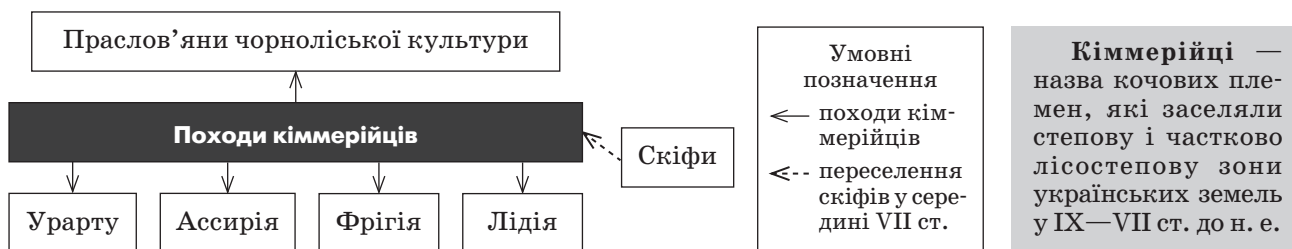
Особливості розвитку суспільства

- Люди навчилися виплавляти залізо, що спричинило появу значно міцніших і гостріших знарядь, порівняно з тими, які раніше виготовлялися з каменю, міді чи бронзи
- Використання заліза зумовило різке зростання продуктивності праці; людина стала виробляти більше, ніж споживала
- Відбувся другий суспільний поділ праці: ремесло відокремилося від землеробства
- Виникло виробництво товарів безпосередньо для обміну, а також продажу. Торгівля вийшла за межі окремих племен
- Розвиток землеробства, ремесла і торгівлі сприяв поглибленню майнового розшарування, став передумовою до виникнення нових суспільних відносин

Період перебування кочових племен на українських землях

Назва	Мовна група	Період
Кімерійці	Індоіранська	IX—VII ст. до н. е.
Скіфи	Індоіранська	VII—III ст. до н. е.
Сармати	Індоіранська	III ст. до н. е. — III ст. н. е.
Готи	Германська	III—IV ст. н. е.
Гуни	Тюркська	IV—V ст. н. е.
Авари	Тюркська	VI—VII ст. н. е.

Кімерійці

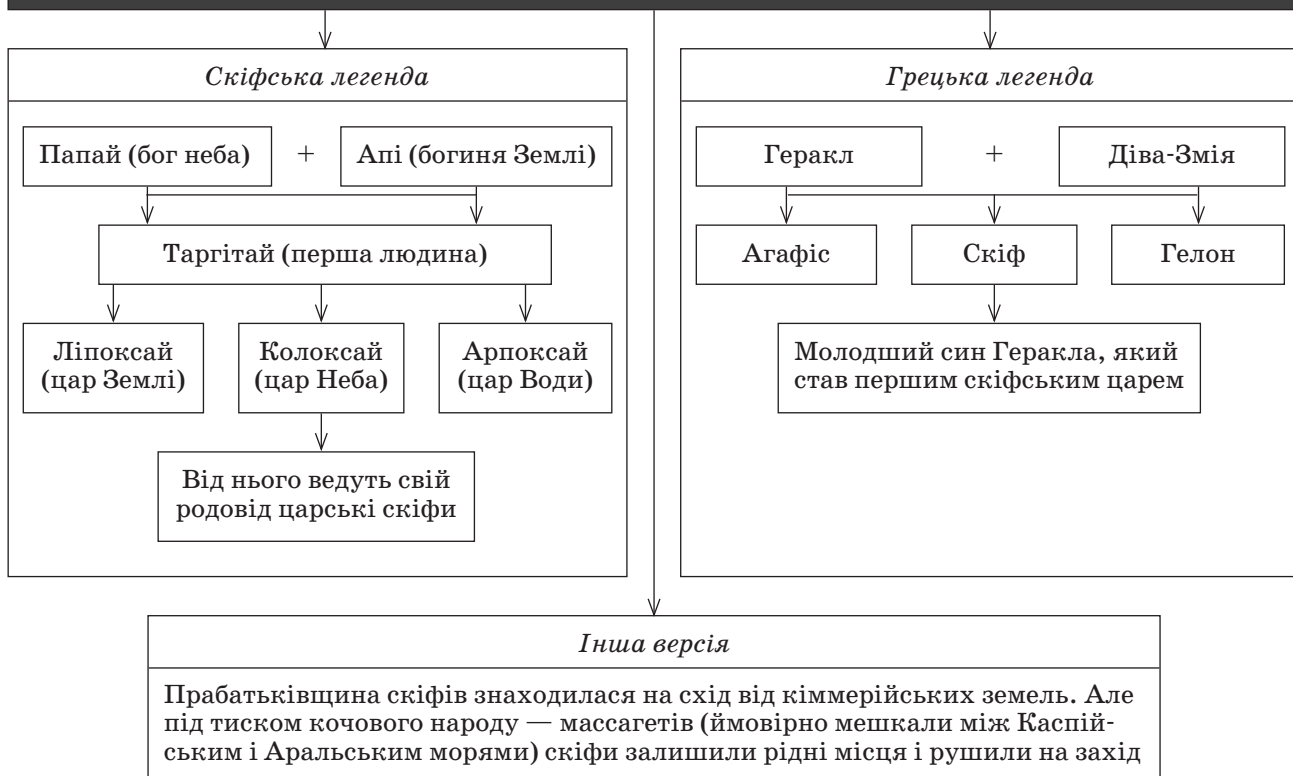
■ Кіммерійський період на території України

Питання для характеристики	Степ	Лісостеп
Населення	<i>Кіммерійці</i> — кочові скотарі іраномовного походження	<i>Носії чорноліської культури</i> — осілі землероби, предки слов'ян (праслов'яни)
Спосіб життя	<i>Кочовий</i> . Пересувалися разом зі своїми стадами на великі відстані. Чоловіки їхали верхи на конях, люди похилого віку, жінки і діти — у кибитках	<i>Осілий</i> . Поселення із 6—10 великих дерев'яних жител (землянки і напівземлянки). Городища, збудовані на мисах річок, були оточені валами з дерев'яним муром, що слугували сховищами під час нападів кочовиків
Основа господарства	<i>Кочове скотарство</i> . Провідну роль відігравало конярство. Коні були основним засобом пересування і забезпечували продуктами харчування	<i>Орне землеробство і присадибне скотарство</i> . Вирощували пшеницю, ячмінь, жито, просо; розводили кіз, вівців, коней, свиней
Пам'ятки матеріальної культури	<i>Поховання в курганах попередніх епох</i> . Знайдено понад 200 поховань кіммерійських вождів і воїнів	<i>Поселення і городища</i> . На межі зі степом була створена лінія з 12-ти укріплених городищ для захисту від нападів кіммерійців

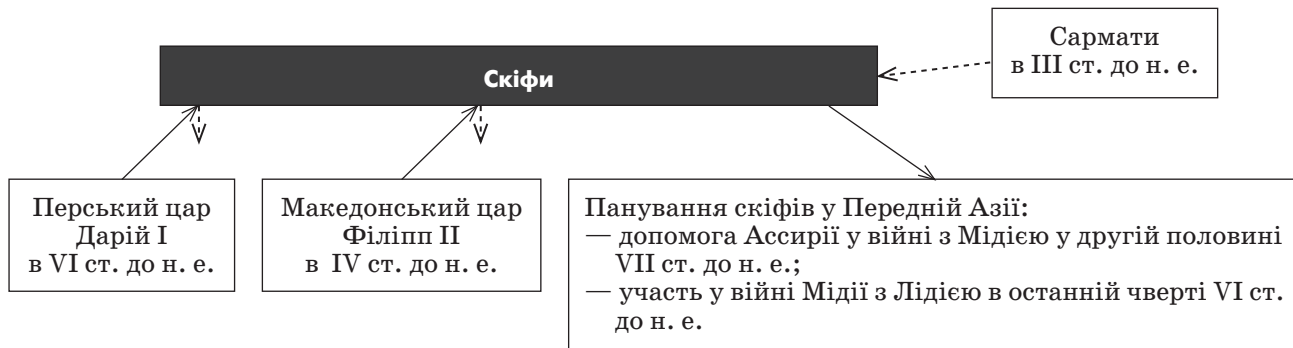
■ Скіфи

Скіфи — назва об'єднання племен, які заселяли територію степової і лісостепової зон України в ранньому залізному віці від VII до III ст. до н. е.

Походження скіфів за Геродотом

■ Скіфи на українських землях

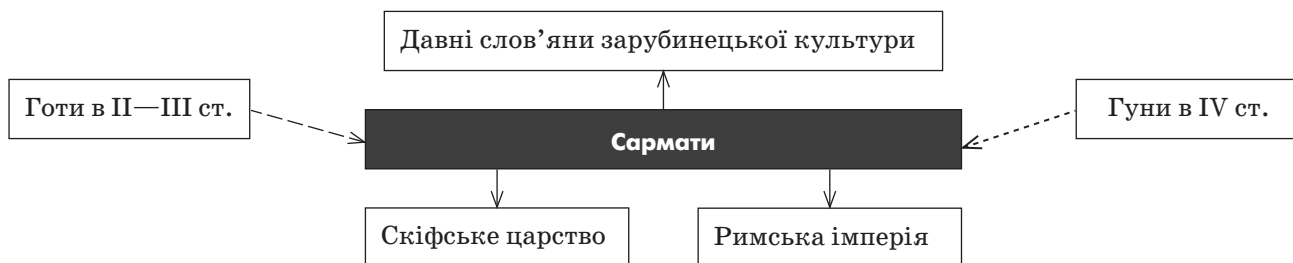

■ Основні події історії скіфів

Дата	Подія
VII ст. до н. е.	Скіфи витіснили кіммерійців зі степів Північного Причорномор'я
Близько 515 р. до н. е.	Війна скіфів проти перського царя Дарія I Гістаспа. Перемога скіфів
Кінець V—VI ст. до н. е.	Розквіт Великої Скіфії
496 р. до н. е.	Скіфи здійснили похід за Дунай до Херсонеса Фракійського
Середина IV ст. до н. е.	За правління царя Атея Скіфія перетворилася на централізовану державу
339 р. до н. е.	Війна з македонським царем Філіппом II, у якій Атей зазнав поразки і загинув
331 р. до н. е.	Похід Зопіріона, полководця Александра Македонського, із 30-тисячним військом проти скіфів та його поразка
Кінець IV — початок III ст. до н. е.	Занепад і загибель Великої Скіфії
Кінець III ст. до н. е.	Утворення Малої Скіфії зі столицею в Неаполі Скіфському. Поява сарматів у Північному Причорномор'ї

■ Сармати

Сармати — назва кочових племен, які в III ст. до н. е. — IV ст. н. е. заселяли територію степів від Західного Казахстану до Дунаю.

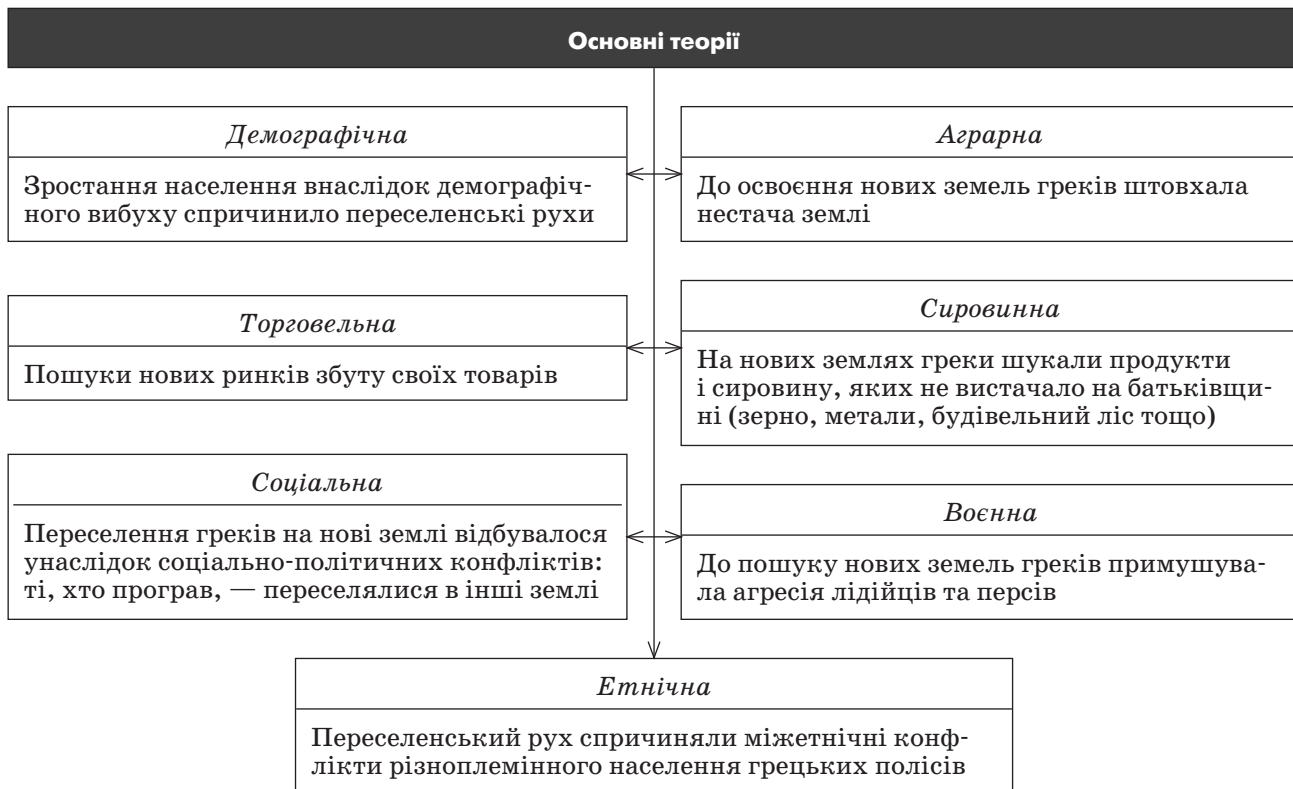

■ Основні події історії сарматів

Дата	Подія
III ст. до н. е.	У поволзько-приуральських степах сформувалися сарматські племена
Кінець III — початок II ст. до н. е.	Сармати витіснили скіфів з більшої частини Північного Причорномор'я. Ця територія отримала назву «Сарматія»
I ст. до н. е.	Перший напад сарматів на дунайський кордон Римської імперії
Рубіж н. е.	Початок переселення сарматів на Правобережжя Дніпра
35—37 рр. н. е.	Напади сарматів на римську провінцію Мезія
166—180 рр. н. е.	Участь сарматів разом з іншими варварськими племенами в Маркоманських війнах проти Римської імперії (166—180 рр. н. е.). Другу війну (177—180 рр. н. е.) було названо Сарматською через те, що сарматські племена відігравали в ній провідну роль
Перша половина III ст. н. е.	Поява в Північному Причорномор'ї германських племен готів, які завдали нищівного удару сарматам і поклали край їх володарюванню в українських степах

Античні міста-колонії у Північному Причорномор'ї

■ Основні пояснення причин заснування греками колоній

■ Особливості грецької колонізації Північного Причорномор'я

Основні особливості

- Носила мирний характер. На початку колонізації стосунки з місцевим населенням були мирними; греки селилися лише на незайнятих територіях
- Мала аграрний характер. У колонізації греками Північного Причорномор'я переважала не торговельна, а аграрна форма
- Незалежність відносно метрополії. Засновані колонії були незалежними від тих міст, з яких походили переселенці. Відносини між ними базувалися на рівноправних засадах
- Поеднання стихійного і планового характеру. Переселення на нові землі відбувалося організовано. Проте відсутність регулярного розпланування міст-колоній (усіх, крім Херсонеса) свідчить про її подальший стихійний розвиток

■ Періоди розвитку античних міст-колоній у Північному Причорномор'ї

Період	Характерні ознаки
<p><i>I. Грецький період</i> (друга половина VII — середина I ст. до н. е.). Грецьке проникнення у Північне Причорномор'я і поширення тут грецької культури</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Виникнення і становлення міст-колоній та Боспорського царства • Тісні зв'язки з материковою Грецією • Переважання в житті колоністів елліністичних традицій і звичаїв • Стабільний характер розвитку • Зростання міст-колоній • Перетворення міст-колоній на центри посередницької торгівлі між Грецією і сусідніми племенами • Відносно мирне співіснування з місцевим населенням
<p><i>II. Римський період</i> (середина I ст. до н. е. — IV ст. н. е.). Північне Причорномор'я опинилося у сфері впливу Риму</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Нестабільна військово-політична ситуація • Певна залежність міст-колоній від Римської імперії • Варваризація населення міст-колоній • Натуральний характер господарства • Безперервні агресивні напади кочових племен • Занепад античних міст-колоній

■ Найбільші античні міста-колонії Північного Причорномор'я

Назва	Коли і ким заснована	Місце розташування	Історична доля
<i>Ольвія</i> (у перекладі «щаслива»)	Наприкінці VI ст. до н. е. вихідцями з Мілету	Бузький лиман, неподалік сучасного Миколаєва	Знищена гунами у 70-х рр. IV ст.
<i>Херсонес</i> (у перекладі «півострів»)	У 422—421 рр. до н. е. переселенцями з Гераклеї Понтійської та Делосу	Південно-західне узбережжя Криму, неподалік сучасного Севастополя	Після падіння Західної Римської імперії увійшов до складу Візантії. Припинив своє існування в XV ст.
<i>Пантікапей</i> (у перекладі «рибний шлях»)	У VII ст. до н. е. вихідцями з Мілету	Узбережжя Керченської протоки, сучасна Керч	У 70-х рр. IV ст. н. е. зруйнований гунами
<i>Тіра</i> (від грецької назви Дністра Тірас)	Наприкінці VI ст. до н. е. вихідцями з Мілету	Гирло Дністра, неподалік сучасного Білгорода-Дністровського	Припинила існування в 70-х рр. IV ст. н. е., можливо внаслідок гунської навали

■ Особливості господарського життя античних міст-колоній Північного Причорномор'я

Сільське господарство	Ремесло і промисли	Торгівля
<ul style="list-style-type: none"> Провідна галузь — виробництво зерна (пшениця, ячмінь, просо, жито) Розвиток садівництва і городництва. Великих масштабів набуло виноградарство, яке стало основою виноробства Розвиток тваринництва: розведення биків, коней, кіз, вівців, ослів, свиней, курей, качок 	<ul style="list-style-type: none"> Було поширене залізобне, ювелірне, склоробне виробництво, будівельна справа. Найбільшого розвитку набуло керамічне виробництво Розвиток домашніх ремесел: чинбарство, прядіння, різьблення по дереву і кістці Головні промисли: рибальський, мисливський і соледобувний 	<ul style="list-style-type: none"> Колонії вели торгівлю з місцевими племенами (продавали зброю, тканини, кераміку, ювелірні вироби, вино тощо) і Східним Середземномор'ям (вивозили зерно, худобу, шкіру, пушнину, рабів) Торгівля з місцевою людністю мала переважно обмінний характер, у колоніях використовувалися гроші

■ Причини занепаду античних міст-колоній Північного Причорномор'я

Головні причини
<ul style="list-style-type: none"> Загальна криза, яка із середини III ст. н. е. охопила античну цивілізацію і, зокрема, спричинила занепад колоній Посилення натиску варварів (III ст. н. е. — готи, IV ст. н. е. — гуни), які двома хвилями пройшли Північним Причорномор'ям

■ Вплив античних міст-колоній Північного Причорномор'я на розвиток сусідніх народів

Основні наслідки
<ul style="list-style-type: none"> Місцеве населення отримало можливість прилучитися до передових для свого часу надбань античної цивілізації Знайомство з демократичним устроєм грецьких полісів вплинуло на державотворчі традиції народів українських земель Місцева людність залучалася до товарно-грошових відносин, ознайомила з новаціями, які використовували греки в ремеслі та сільському господарстві Виникнення античних міст-колоній започаткувало процес урбанізації (зростання міст і міського населення) Північного Причорномор'я Наприкінці I ст. н. е. античні міста-колонії стали одним зі шляхів поширення на українські землі перших паростків християнства

Давні слов'яни

Слов'яни є автохтонним (місцевим) населенням Європи індоєвропейського походження.

■ Основні етапи становлення слов'янської етнічної спільноти

Етап	Загальна характеристика
4000—1200 рр. до н. е.	Перше велике переселення народів. За доби бронзи внаслідок розселення індоєвропейців в українському Лісостепу набуває поширення <i>культура шнурової кераміки</i> (кінець III — перша половина II тис. до н. е.). Її носії були предками германців, балтів і слов'ян

Етап	Загальна характеристика
XV—XI ст. до н. е.	Поширення в українському Лісостепу, Поліссі, а також південно-східній частині сучасної Польщі <i>тишинецько-комарівської культури праслов'ян</i> — попередників східних і західних слов'ян
XI—IX ст. до н. е.	Формування на українських землях <i>білогрудівської культури праслов'ян</i> , що успадкували традиції тишинецько-комарівської людності
IX—VII ст. до н. е.	Носії <i>чорноліської культури</i> в центральній частині українського Лісостепу продовжують традиції культури білогрудівської спільноти
VII—III ст. до н. е.	<i>Скіфів-орачів</i> , яких Геродот називав серед народів Великої Скіфії, що заселяли Лісостеп, вважають нащадками праслов'ян-чорнолісців
Кінець III ст. до н. е. — II ст. н. е.	Існування <i>зарубинецької культури</i> землеробів українського Лісостепу. Завершення процесу становлення слов'янства

Ранньослов'янські племена були відомі в тогочасній Європі як **венеди**. Так їх називали римські автори

I—II ст. н. е. Пліній Старший, Птолемей і Тацит.

■ Зарубинецька культура (III ст. до н. е. — II ст. н. е.)

Характерні риси

Культура раннього залізного віку. Назва походить від с. Зарубинці на Київщині, яке в 1899 р. відкрив В. Хвойка

Була поширена на території Середнього і Верхнього Подніпров'я, охоплювала площу близько 500 тис. км²

Відомі заплавні та мисові поселення, іноді захищені валами та ровами. Селища розташовувалися гніздами, віддаленими одне від одного. Кожне гніздо складалося з 10—15 поселень, які належали одному племені

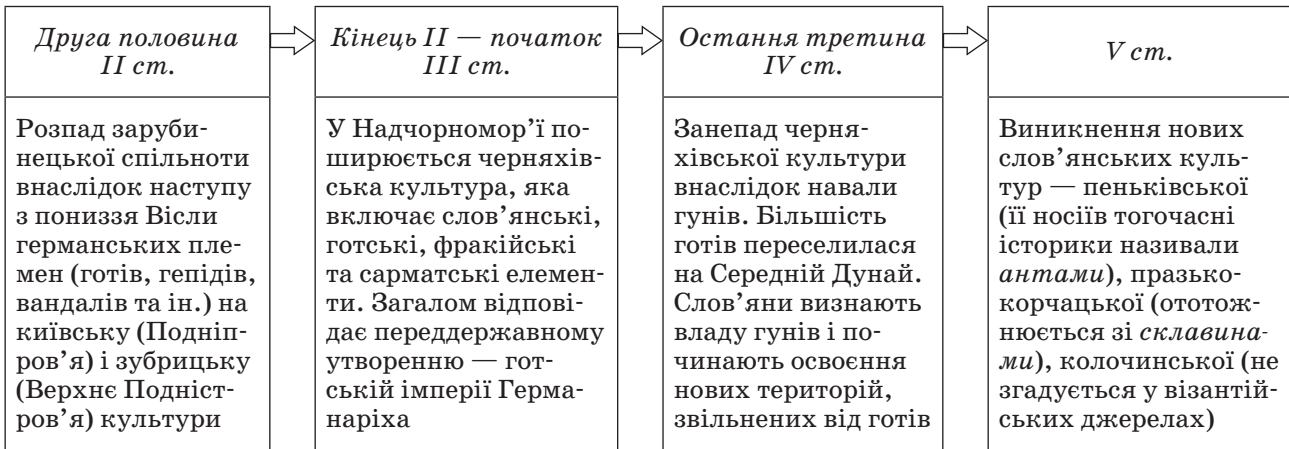
Гончарам зарубинецької культури був відомий ручний гончарний круг. Розвинуте металообробне виробництво. Із заліза виготовляли знаряддя праці та зброю

Нині археологами відкрито близько 500 поселень і 1000 поховань. Етнічна приналежність носіїв зарубинецької культури ймовірно слов'янська

Займалися орним землеробством, присадибним скотарством, мисливством і рибальством. Археологічні знахідки свідчать, що зарубинці підтримували регулярні торговельні зв'язки з античними містами-колоніями Північного Причорномор'я

Із другої половини I ст. н. е. території, заселені зарубинцями, опинилися в зоні експансії сарматів. Це змусило основну масу слов'ян залишити освоєні землі й відійти у Верхнє Подніпров'я і Південне Побужжя

■ Слов'яни під владою готів та гунів (друга половина II ст. — V ст.)

За повідомленнями готського історика Йордана та візантійського автора Прокопія Кесарійського анти в VI ст. заселяли Лісостеп між Сіверським Донцем і Нижнім Дунаєм. Це збігається з територією поширення археологічних пам'яток пеньківської культури V—VII ст. Склавіни, стверджує Йордан, заселяли землі від загадкового Мурсіанського озера «до Данастру і на півночі до Вістули».

Це відповідає території поширення прасько-корчацької культури. Колочинська культура, поширена в Північній Наддніпрянщині, за характером пам'яток близька до пеньківської, але не згадується у візантійських джерелах. Дослідники пояснюють це її віддаленістю від кордонів Візантії. Усі названі давньослов'янські культури, знайдені на території України, мають багато спільного.

■ Риси слов'янської спільноти в V—VII ст.

Спільні риси

- Єдиний тип ведення господарства, в основу якого було закладено підсічне орне землеробство, що доповнювалося присадибним тваринництвом
- Розвинуте ремесло і торгівля. Особливо помітні успіхи в залізвидобуванні й металообробці. Набула поширення внутрішня і зовнішня (особливо з Візантією) торгівля
- Розташування поселень невеликими гніздами, кожне з яких складалося з кількох селищ, розташованих на невеликій відстані. Селища не укріплювалися. У них проживало від 5 до 15 сімей-домогосподарств
- Основний тип житла — квадратна напівземлянка зі зрубними або стовповими стінами довжиною 3—4 м, у якій мешкала одна сім'я. Для приготування їжі та обігріву використовувалася кам'яна або глиняна піч, розташована в кутку оселі
- Суспільство перебувало на етапі розкладу первісної рівності, формування племінної військової аристократії і перших племінних центрів
- На відміну від попередніх часів у V—VII ст. слов'яни стають більш войовничими, схильними до захоплення сусідніх земель

■ Велике слов'янське розселення V—VII ст.

Період	Характерні риси
Початок V ст.	Слов'янські племена антів і склавинів визнають владу гунів і освоюють землі, полишені готами
453 р.	Смерть вождя гунів Аттіли. Розлад гунського об'єднання племен. Активізація переселенських рухів племен, раніше підвладних гунам
VI ст.	Початок Балканських війн — військової експансії антів і склавинів проти Візантійської імперії. Спочатку вони обмежувалися окремими нападами, а із середини століття оселяються за Дунаєм
VI—VII ст.	Просування слов'ян на північний схід. Формування слов'янських племінних союзів у верхів'ях Дніпра (кривичі) і в басейні оз. Ільмень (ільменські словени)
Кінець VI — початок VII ст.	Активізація переселенських рухів слов'ян у північно-західному напрямку. Виникнення у Центральній Європі слов'янської «держави Само»
Близько VII ст.	Слов'яни з Подунав'я рухаються далі двома потоками: анти — углиб Балканського півострова, а склавини — уверх по Дунаю
Кінець VII ст.	Унаслідок розселення формуються східні, західні та південні слов'янські союзи племен
<p>Історичне значення великого переселення народів «започаткувало поділ слов'ян на ті етнічні групи, які, залежно від історичних обставин, заклали основи процесів формування сучасних слов'янських народів» (В. Баран).</p>	

■ Уявлення давніх слов'ян про будову світу богів

Слов'янське язичництво — це цілісна система уявлень про світ і місце людини в ньому. У слов'ян існували традиційні для індоевропейців уявлення про трищаблеву

будову світу богів, де на кожному рівні розміщувалися, як правило, парні боги, що певною мірою протистояли один одному.

Тема 2. Виникнення та розквіт Київської Русі

Східнослов'янські племена — предки українців — напередодні утворення держави

■ Східнослов'янські племена — предки українців

Назва	Територія розселення
<i>Древляни</i>	Землі південного басейну річок Прип'ять, Горинь, західного берега Дніпра і північного басейну Тетерева
<i>Поляни</i>	Жили на захід від середнього Дніпра, між його притоками — Тетеревом на Півночі та Россю на півдні
<i>Сіверяни</i>	Терени на схід від середньої течії Дніпра, басейн нижньої течії Десни, Сули, Псла і Ворскли до верхів'їв Сіверського Донця
<i>Тиверці</i>	Територія у нижній течії річок Дністер і Прут, що досягла узбережжя Чорного моря
<i>Волиняни (дуліби)</i>	Землі на північ від верхньої течії Дністра, у басейні Західного Бугу, на південь від верхів'їв Прип'яті
<i>Уличі</i>	Терени, розташовані між річками Оріль, Дніпро, Самара та в лісостеповій частині Південного Бугу
<i>Білі хорвати</i>	Землі Верхньої Наддністрянщини на захід від річки Збруч, межиріччя Верхнього Прута і Дністра, Північна Буковина, Прикарпаття і частина Закарпаття

■ Східнослов'янські племена — предки білорусів

Назва	Територія розселення
<i>Дреговичі</i>	Землі на північ від Прип'яті, у верхів'ях Німану і на захід від верхнього Дніпра
<i>Полочани</i>	Терени на захід від верхнього Дніпра і у верхів'ях Західної Двини

■ Східнослов'янські племена — предки росіян

Назва	Територія розселення
<i>Кривичі</i>	Землі у верхів'ях Дніпра, Західної Двини та витоків Волги
<i>Радимичі</i>	Терени на сході понад середнім Дніпром, Сожем і верхньою Десною
<i>Словени</i>	Території, що прилягали до озер Ільмень, Ладозького, Онезького та до верхів'їв Волги
<i>В'ятичі</i>	Землі у верхів'ях Волги, басейні її найбільшої протоки Оки та Князьми

■ Нові явища в суспільному житті східнослов'янських племен напередодні утворення держави

Особливості прояву
<ul style="list-style-type: none">• Послаблення значення родової власності та формування приватної власності• Родова громада поступилася місцем сусідській громаді, що об'єднувала малі сім'ї, які вели самостійне господарство• Набула першорядного значення роль племені не як економічної одиниці, а перш за все як військово-політичного об'єднання

Особливості прояву

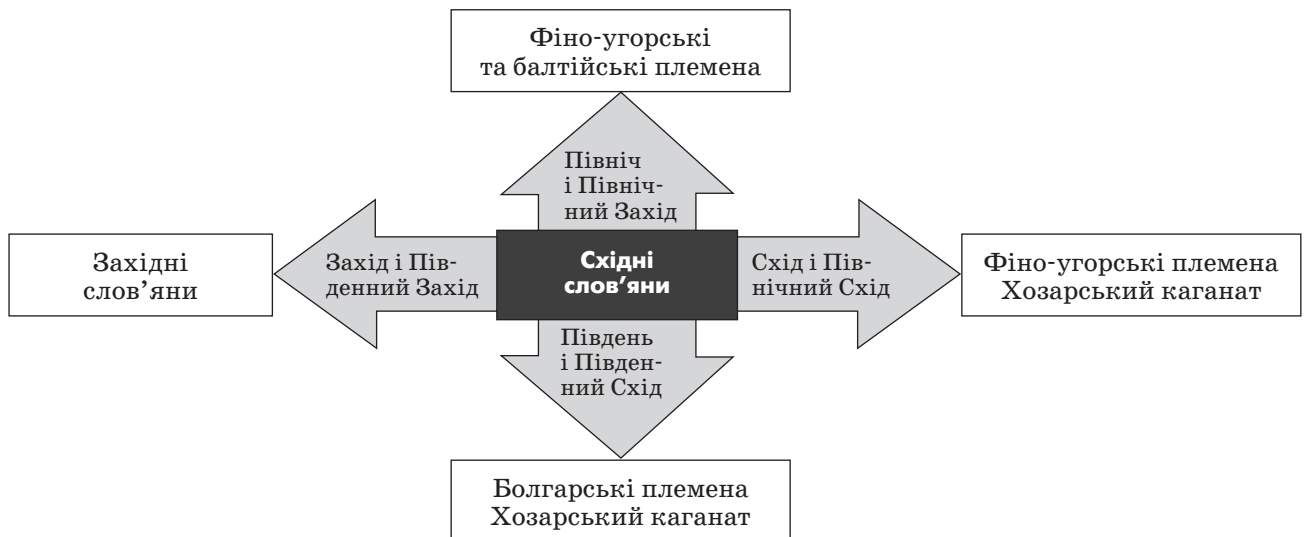
- Верховним органом племінного самоврядування стало віче — народні збори чоловіків-воїнів
- У результаті постійної військової активності племені зростає роль і значення військових вождів-князів
- Навколо князів збиралася і гартувалася дружина, основним заняттям якої була служба князеві за винагороду
- Князівська влада як вищий виконавчий орган племінного управління перетворювалася з виборної на спадкову
- Дружина ставала постійною організацією воїнів, атрибутом князівської влади. Князі разом із дружиною оселялися в укріплені племінні центри-городища; деякі з них переросли в міста (Київ, Чернігів, Галич та ін.)

Утворення східнослов'янської державності**Основні передумови**

- На початок VIII ст. в цілому завершився процес розселення слов'ян і утворення територіально визначених великих і малих союзів племен
- Наявність у східнослов'янських союзів племен певних локальних відмінностей в культурі й побуті
- Поступове переростання союзів племен у племінні князівства — додержавні об'єднання більш високого рівня, що передували появі першої східнослов'янської держави
- Формування на межі VIII—XI ст. навколо Києва першої східнослов'янської держави, яку фахівці умовно називають Київським князівством Аскольда

Київське князівство виникло в результаті розвитку Полянського союзу — додержавного об'єднання полян, древлян і сіверян. Арабські автори називали його Куявією, а літописець Руською землею. Влада в Київському князівстві належала династії Києвичів. Вважається, що

саме воно стало тим територіальним і політичним ядром, навколо якого сформувалася Давньоруська держава. Племінні князівства зберігалися у східних слов'ян ще протягом століття по тому, як виникла Давньоруська держава.

Сусіди східнослов'янських племен

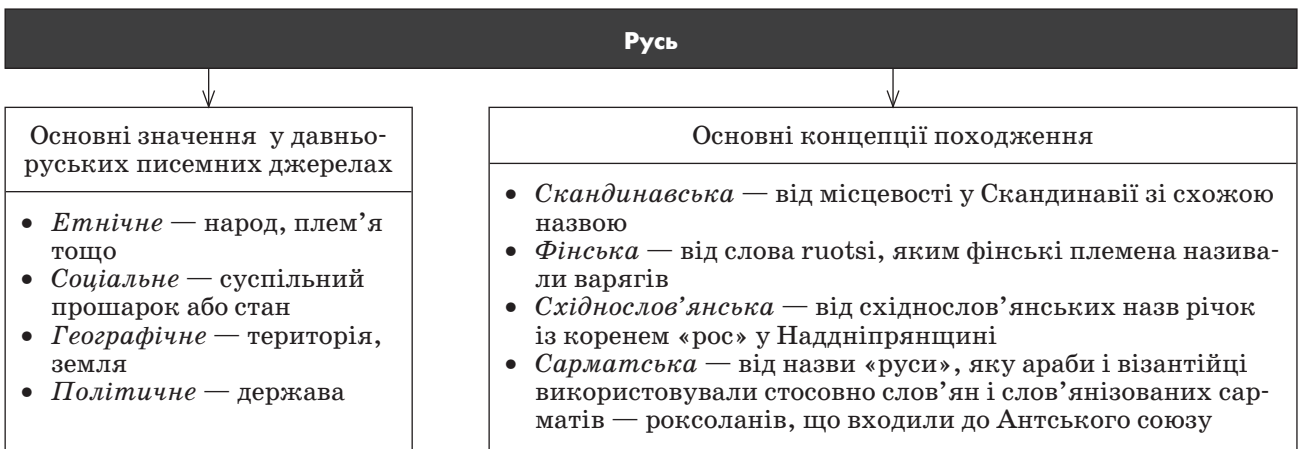
■ Державні об'єднання східних слов'ян

Період	Об'єднання східнослов'янських племен
IV—VII ст.	Дулібський племінний союз склавинів
IV ст. — початок VII ст.	Антський племінний союз
VII—VIII ст.	Полянський союз племен, до складу якого входили поляни, деревляни і сіверяни
IX ст. — 882 р.	Київське князівство (Куявія) князя Аскольда (дреговичи, деревляни, поляни, сіверяни)
	Князівство словенів (Славія) Рюріка (870—879 рр.) і Олега (879—882 рр.), до складу якого входили ільменські словени, кривичі й полочани
882 р.	Виникнення східнослов'янської держави Київська Русь

■ Причини провідної ролі Києва в державотворенні східних слов'ян

Основні причини
<ul style="list-style-type: none"> • Вигідне географічне розташування, яке дозволяло київському князеві здійснювати контроль за багатьма притоками Дніпра — основними тогочасними торговельними шляхами • Розташування на межі розселення кількох союзів племен і наявність природних рубежів • Можливість високого рівня соціально-економічного розвитку завдяки підтриманню контактів між різними східнослов'янськими племенами і запозиченню передових досягнень • Зростання і розвиток Києва за рахунок притоку населення з інших східнослов'янських земель

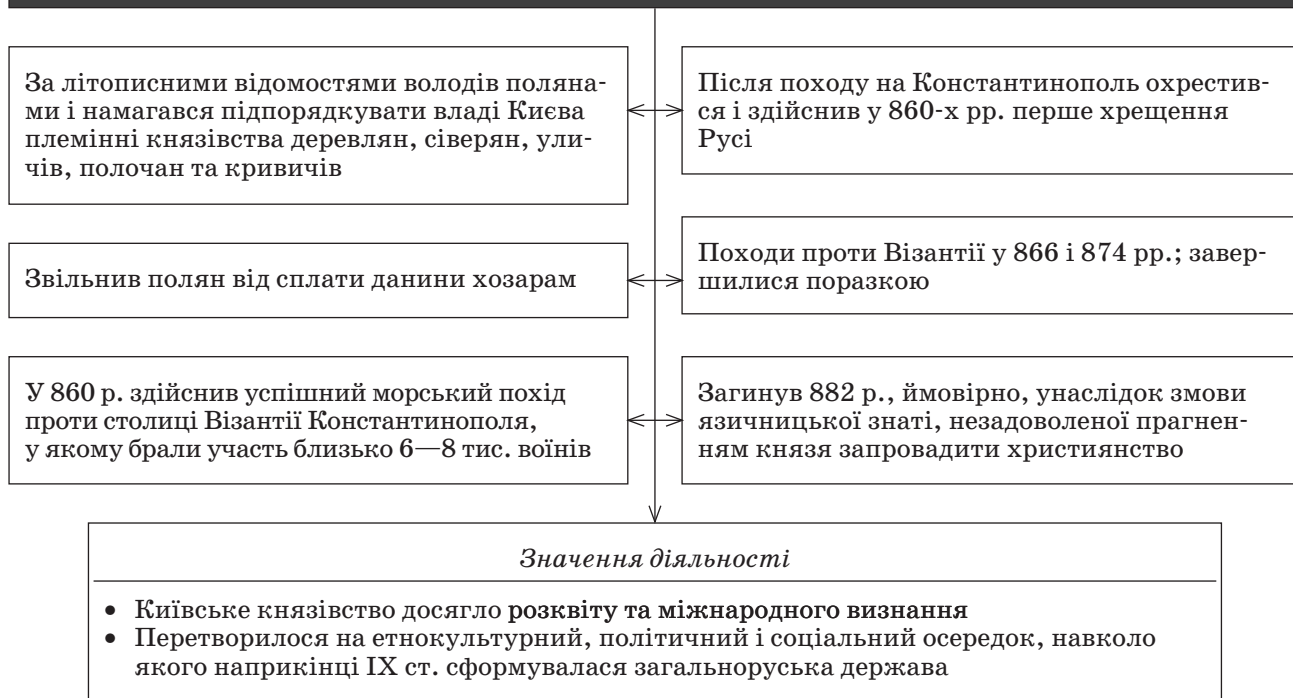
■ Значення і походження назви «Русь»

■ Київське князівство за часів Аскольда (?—882 рр.)

Князь Аскольд — київський князь, засновник першого східно-слов'янського державного утворення у Наддніпрянщині.

Особливості правління

■ Періодизація історичного розвитку Київської Русі

Період	Особливості
882—972 рр.	Швидке територіальне зростання Київської Русі й поступова консолідація держави. Охоплює князювання Олега, Ігоря, Ольги і Святослава
980—1054 рр.	Економічний і культурний розквіт Київської держави, досягнення нею вершини політичної могутності. Охоплює князювання Володимира Великого і Ярослава Мудрого
1054—1132 рр.	Поступове політичне ослаблення Київської Русі, князівські усобиці, що розпочинаються після смерті Ярослава Мудрого. Найбільш відомі князі — старші брати Ярославичі (Ізяслав, Святослав і Всеволод), Володимир Мономах і його син Мстислав
1132—1241 рр.	Поліцентризація Київської держави, яка була насильно перервана монгольською навалою 1237—1241 рр. У князівствах, на які розпалася Русь, формуються місцеві князівські династії: Ольговичі, Ростиславичі, Мономаховичі, Мстиславичі та ін.

■ Київська держава за правління князя Олега (882—912 рр.)

Особливості правління

Розпочав правління зі створення у племенних князівствах опорних пунктів центральної влади і визначення порядку стягнення з них данини

Збільшив територію своєї держави за рахунок земель племен неслов'янського походження (меря, весь, чудь)

Правив на Русі від імені сина Рюрика Ігоря. Послугувався титулом «Великий князь руський». Від цього часу бере початок династія Рюриковичів

Уклав мирну угоду з варягами, унаслідок якої київські князі протягом тривалого часу залучали до своїх воєнних походів варязькі дружини

Послідовно і наполегливо підпорядковував Києву східнослов'янські племенні князівства: деревлян, сіверян, радимичів, словенів і кривичів. Досяг згоди про союзницькі відносини з білими хорватами, тіверцями і волинянами

Організовував опір угорським племенам, які в 893—896 рр. пройшли повз Києва, подолали Карпатські гори і переселилися у Середнє Подунав'я

За арабськими джерелами здійснив кілька походів на південно-західне узбережжя Каспійського моря проти Арабського халіфату

Здійснив два переможні морські походи на Константинополь (907 та 911 рр.) Домігся від Візантії вигідного для Русі мирного договору (911 р.)

Значення діяльності

- Об'єднав Північну Русь з Південною, що ознаменувало початок створення загальноруської державності
- Сприяв перетворенню Київської Русі на централізовану державу
- Зміцнив військову могутність своєї держави, що дозволило Русі активізувати зовнішньополітичну діяльність
- Здійснював збирання і консолідацію східнослов'янських земель навколо Києва

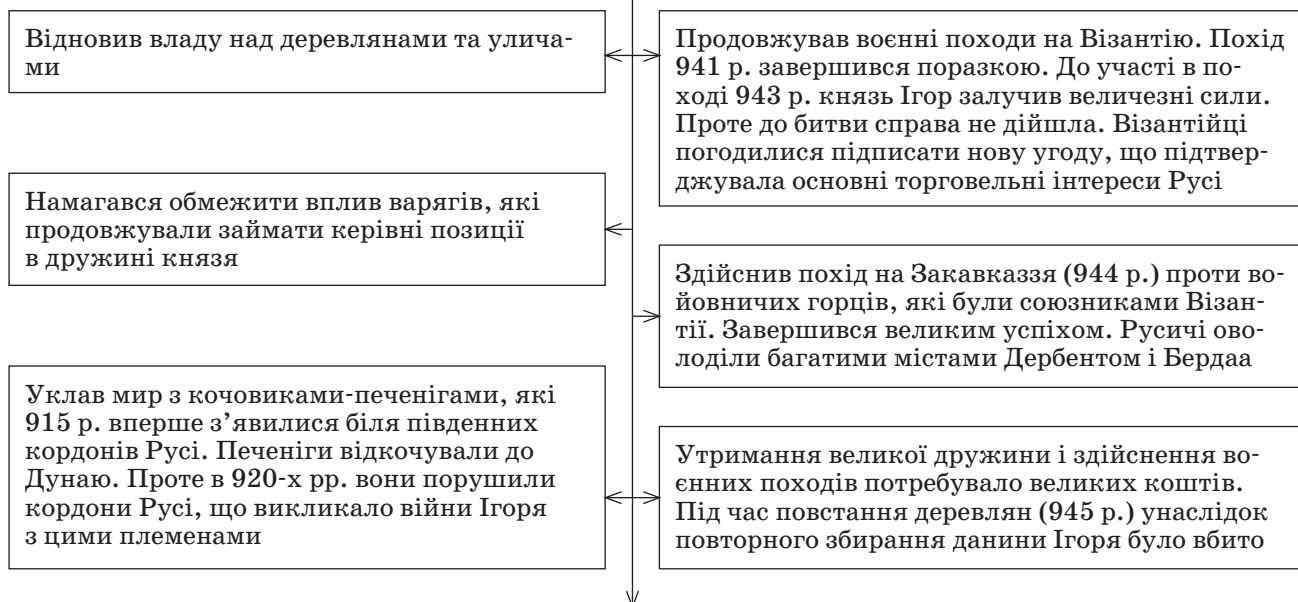
■ Зосередження зовнішньополітичної активності князів Київської Русі на візантійському напрямку

Основні причини

- Руські князі були зацікавлені у вигідних торговельних угодах з Візантією, оскільки Константинополь був для них головним центром збуту зібраної з підкорених племен данини
- Багатства Візантійської імперії приваблювали київських правителів перспективою можливої, у разі перемоги, великої здобичі
- Боротьба із сильним противником, яким вважалася Візантія, сприяла зміцненню авторитету Київської держави
- Константинополь приваблював русичів як найближчий загальновізнаний релігійний і культурний осередок тогочасного світу

Київська держава за правління князя Ігоря (912—945 рр.)

Особливості правління

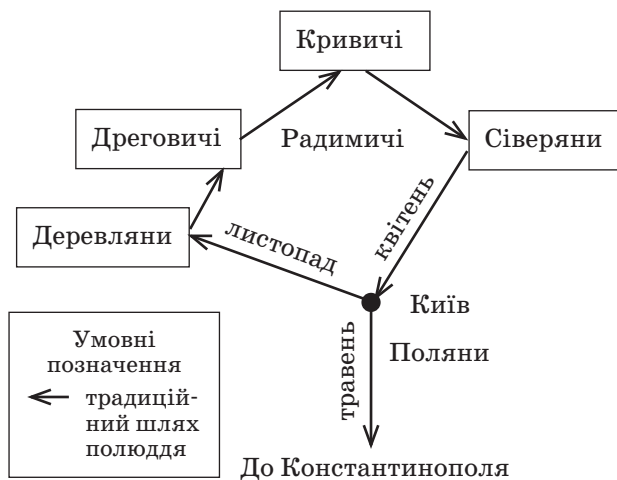

Значення діяльності

- Продовжував справу свого попередника, наполегливо й послідовно згуртовуючи в єдину державу східнослов'янські племінні князівства
- На відміну від Олега діяв жорстокіше і відвертіше в напрямку зміцнення центральної влади
- Завдяки своїй активній військовій політиці південний напрямок зовнішньої політики набув пріоритетного значення

Київська Русь за князювання Ольги і Святослава

Стягання данини в Київській Русі в першій половині X ст.

Варяги збирали данину в найпримітивнішій і насильницькій формі полюддя. Візантійський імператор Константин VII Багрянородний (912—959 рр.) писав: «Коли настає листопад, одразу ж їхні князі виходять з усіма росами з Києва і вирушають у полюддя, що йменується кружлянням, а саме — у Славинію (союзи племен) деревлян, кривичів, сіверян та інших слов'ян, що є данниками росів. Годуючись там протягом усієї зими, вони, починаючи з квітня, коли розтане крига на річці Дніпро, знову повертаються до Києва». Зібравши данину, варяги пливли до Константинополя продавати зібране.

■ Київська Русь за князювання Ольги (945—964 рр.)

Особливості політики

Внутрішня

- Придушила повстання деревлян і підпорядкувала їхні землі безпосередньо Києву
- Здійснила першу державну реформу на Русі: чітко визначила землі, з яких збирала данину
- Влаштувала «становища» і княжі «погости» — місця зберігання зібраної данини і осередки центральної влади
- Закріпила за княжою казною «ловища» — землі, багаті хутровим звіром, що забезпечувало постійний прибуток
- Розбудовувала, прикрашала й зміцнювала свій столий град. У Києві було збудовано нову князівську резиденцію — Ольжин двір з «теремом кам'яним», дерев'яну християнську церкву і систему укріплень

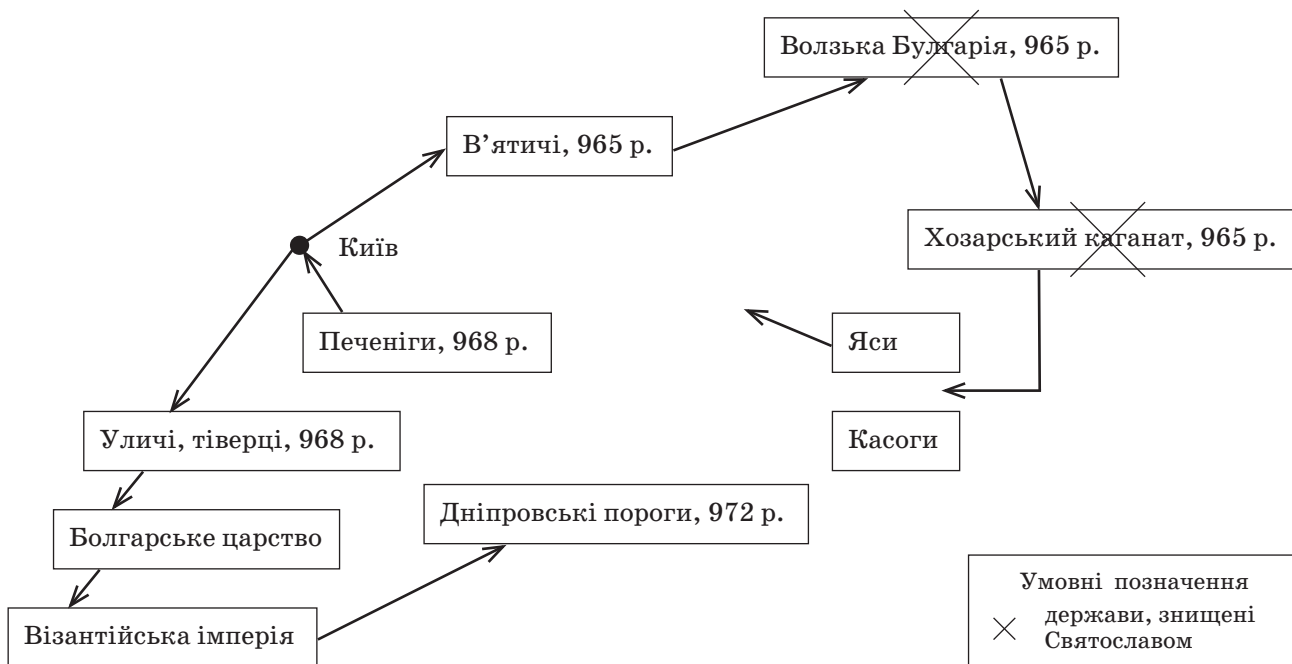
Зовнішня

- Надавала перевагу дипломатії перед війною. 946 р. (або 957 р.) на чолі мирного посольства відвідала Константинополь й уклала угоду з імператором Константином VII Багрянородним
- Відповідно до русько-візантійської угоди надсилала свої дружини допомагати Візантії у війні з арабами в 967 р. та боротьбі з норманами й болгарами
- Здійснила першу спробу встановити дипломатичні контакти із західною Європою. 959 р. надіслала послів до німецького імператора Оттона I з проханням направити єпископа для хрещення Русі. Місія ченця Адальберта, що діяла на Русі в 961—962 рр., завершилася провалом

Значення діяльності

- Внутрішньополітичні заходи княгині сприяли об'єднанню колишніх окремих племянних володінь в єдиний державний організм
- У зовнішньополітичній діяльності визначила нові підходи, надаючи перевагу мирним засобам над військовими
- Сприяла зміцненню міжнародного авторитету Київської Русі

■ Походи князя Святослава

■ Князювання Святослава (964—972 рр.)

Особливості політики

Внутрішня

- Сприяв зміцненню центральної влади і її зосередженню в руках великого князя
- Здійснив адміністративну реформу, посадивши своїх синів на місцями в Києві (Ярополка), стольному граді деревлян Овручі (Олега) та Новгороді (Володимира)
- Збирався перенести столицю своєї держави до міста Переяславця на Дунаї
- Був прихильником язичництва. За його правління було зруйновано християнські храми, християни піддавалися переслідуванням

Зовнішня

- Протягом 964—966 рр. князь Святослав повернув до складу Київської Русі племінне князівство в'ятичів; розгромив Волзьку Булгарію; завдав поразки Хозарському каганату й оволодів його столицею містом Ітіль; поширив свій вплив на Північний Кавказ, підкоривши племена ясів і касогів
- 968 р. здійснив перший похід до Болгарії. Допоміг візантійцям придушити повстання болгар. Спробував залишитися в Болгарії, але візантійці, аби перешкодити цьому, нацькували на Київ печенігів. Повернувся додому і звільнив Подніпров'я від печенігів
- 969—971 рр. здійснив другий похід до Болгарії, який завершився поразкою Святослава. У березні 972 р. загинув на дніпровських порогах, потрапивши в засідку печенігів

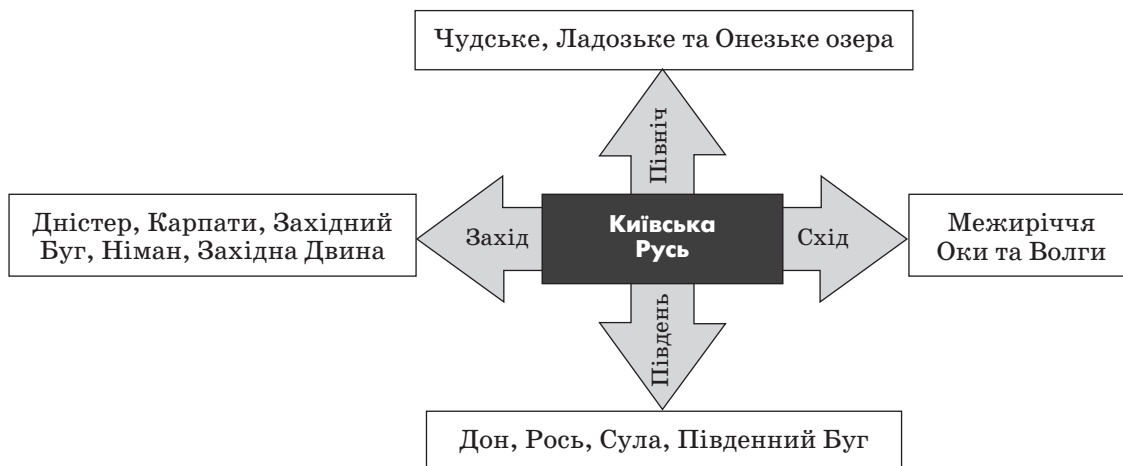
Результати і значення діяльності

- Адміністративна реформа сприяла зміцненню держави, посиленню впливу влади Київського князя у племінних князівствах
- Численні війни Святослава спричинили виснаження Русі; були втрачені дипломатичні відносини з провідними християнськими державами, налагоджені Ольгою
- Зовнішня політика князя мала переважно завойовницьку спрямованість. Талант полководця не завжди доповнювався політичною далекоглядністю
- Підпорядкував своїй владі величезні території від Балкан до Середньої Волги і від Балтики до Каспію та Кавказу. Проте майже всі вони незабаром були втрачені

Київська Русь за часів князя Володимира Великого.

Запровадження християнства як державної релігії

■ Завершення формування території Київської Русі за князювання Володимира Великого

■ Політика князя Володимира (980—1015 рр.)

Особливості політики

Внутрішня

- Продовжував політику збирання східнослов'янських земель навколо Києва
- Приєднав східнослов'янські племінні князівства білих хорватів і дулібів, в'ятичів, радимичів
- Здійснив військову реформу: звільнив зі служби найманців — варягів і замінив їх дружинниками — слов'янами
- Запровадив адміністративну реформу: позбавив влади місцеву племінну знать і замінив її своїми синами — посадниками
- Провів судову реформу: запровадив нове зведення законів усного звичаєвого права, назване літописцем «Уставом земляним»
- Запровадив релігійну реформу: близько 980 р. спробував реформувати язичництво, проголосивши Перуна верховним богом країни. 990 р., переконавшись, що стара віра віджила, запровадив на Русі християнство
- Вів боротьбу з кочовиками-печенігами, що нападали на південні кордони держави. Створив величезну за розмахом систему укріплень із валів, фортець та укріплених міст уздовж річок Стугна, Сула, Десна, Трубіж та Остер, відому під назвою «змієві вали»
- Розбудовував і прикрашав свій столий град. Будівництво міської фортеці площею у 10 гектарів навколо центральної частини Києва, гори, відомої як «місто Володимира». Зведення церков св. Василя і церкви Богородиці (Десятинної)

Особливості

- Основні зусилля внутрішньої політики князя Володимира були зосереджені на розбудові держави, формування якої загалом було завершено

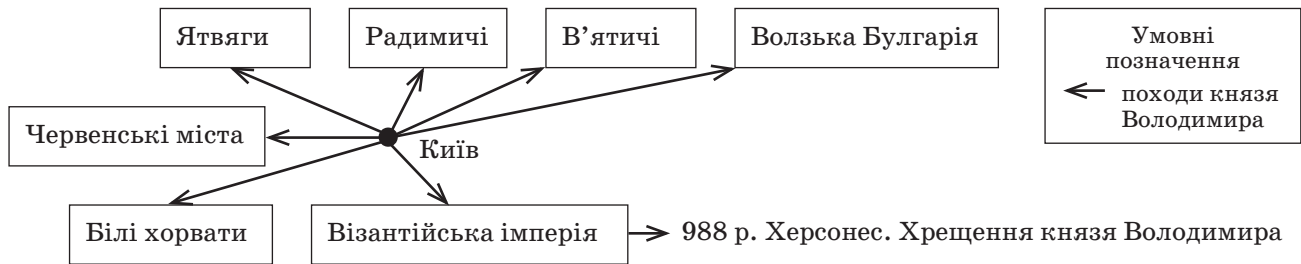
Зовнішня

- Вів боротьбу з Польщею за червенські міста (Волинь, Червень, Белз, Перемишль) та на сході з Волзькою Булгарією
- Активізував відносини з Візантією, створюючи протидію її зусиллям перетворити Київську Русь на залежну державу
- Установив дипломатичні відносини з Чехією, Угорщиною та Польщею, уклавши з ними договори про «мир та любов»
- Обмінявся посольствами з Німеччиною, установив відносини з Римом
- Започаткував «шлюбну дипломатію» руських князів, одружуючи своїх дітей з представниками королівських династій європейських країн: Святополк був одружений з донькою польського короля Болеслава Хороброго, Ярослав — з донькою шведського короля Олафа, одна донька була дружиною польського короля, друга — угорського, третя — чеського

Особливості

- У зовнішній політиці князь Володимир перейшов від експансії до оборони кордонів Київської Русі; докладав чимало зусиль для зміцнення міжнародного авторитету своєї держави

■ Київська Русь за князя Володимира Великого

■ Значення прийняття християнства для розвитку Київської Русі

Історичне значення

- Сприяло остаточному розпаду родових відносин у східних слов'ян
- Спримало поступові докорінні зміни у світосприйнятті та світорозумінні східних слов'ян
- Стало підґрунтям для створення міцної централізованої держави
- Започаткувало формування якісно нових підвалин у культурі, на яких розвивалися писемність, освіта, література, мистецтво тощо
- Сприяло зміцненню міжнародного авторитету Київської Русі

Київська Русь за часів правління князя Ярослава Мудрого

■ Перебіг міжусобної боротьби між синами Володимира Великого

Дата	Подія
1015 р.	Смерть князя Володимира Великого. За свідченням саксонського хроніста Тітмара Мерзебурського, по смерті Володимира київський престол за заповітом опинився в руках Бориса. «Повість минулих літ» повідомляє, що владу в Києві захопив Святополк (приймний син) і розпочав винищувати своїх зведених братів. Він забив Бориса, Гліба й Святослава. Проте існують також інші версії їх загибелі: убиті за наказом Ярослава Мудрого, загинули в міжусобній боротьбі
1016 р.	Ярослав розгромив під Любечем Святополка. Після цього переможений Святополк утік до Польщі, а Ярослав утвердився в Києві
1018 р.	Польський король Болеслав Хоробрий разом зі Святополком виступив проти Ярослава. Військо Ярослава чекало їх на березі Західного Бугу на Волині. Битва завершилася поразкою Ярослава, який утік до Новгороду. Болеслав Хоробрий і Святослав зайняли Київ
1019 р.	Ярослав з великим військом удруге виступив проти Святополка. Поляки вже залишили Святополка і він звернувся по допомогу до печенігів. 1019 р. у вирішальній битві на річці Альта під Переяславом Ярослав розгромив Святополка і повернув київський престол
1021 р.	Ярослав переміг свого племінника Брючислава Ізяславовича Полоцького, котрий захопив Новгород
1023 р.	Мстислав Володимирович, скориставшись відсутністю Ярослава в Києві, рушив з Тмутаракані, де князував, на Київ, щоб захопити владу. Проте, як повідомляє літопис, «не прийняли його кияни». Мстислав задовольнився Черніговом і підпорядкував своїй владі Лівобережжя Дніпра. Лиственська битва 1024 р. біля Чернігова між братами завершилася поразкою Ярослава. Унаслідок цього вони поділили Південну Русь по Дніпру. Лише після смерті Мстислава (1036 р.) Ярослав став «самовладцем Руської землі»

■ Київська Русь за князювання Ярослава Мудрого (1019—1052 рр.)

Особливості політики

Внутрішня

- Докладав чимало зусиль для відновлення централізованої держави, яка послабилася під час міжусобної боротьби між синами Володимира Великого
- Продовжив боротьбу з нападами печенігів. 1036 р. під Києвом завдав їм поразки і примусив припинити напади на Русь
- Сприяв створенню нових і розбудові існуючих міст. Зокрема, у Києві було споруджено нову систему укріплень «місто Ярослава», що не мала рівних на Русі. Київ прикрасили Софійський собор, Георгіївська та Ірининська церкви, Золоті ворота з надбрамною церквою
- Остаточо ліквідував місцевий сепаратизм, означив територію і кордони держави, удосконалив державний апарат
- Створив перше писане зведення законів Київської Русі, що одержало назву «Найдавніша правда» або «Правда Ярослава»
- Сприяв утвердженню християнства. Здійснив спробу позбутися залежності руської церкви від константинопольського патріарха. 1051 р. без згоди патріарха собор руських єпископів обрав першого митрополита з русичів Іларіона
- Піклувався про розвиток культури: виникнення шкіл, виготовлення книжок, ведення літописання, заснування першої бібліотеки при Софійському соборі

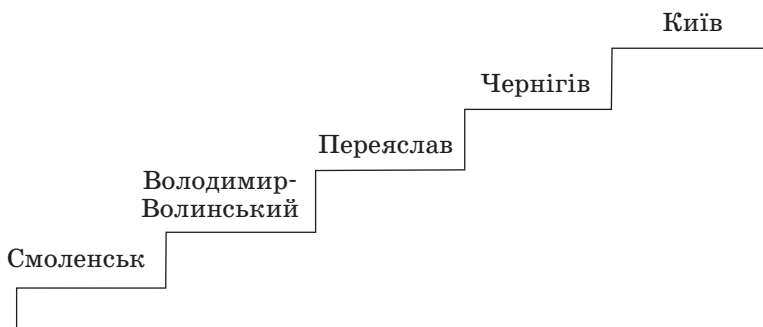
Зовнішня

- Завершив боротьбу з Польщею за червенські міста. 1030 р. відвоював у поляків Белз, а наступного року всю Червону Русь
- Розширив кордони на північному заході, приєднавши землі угрофінських племен (чудь, воль, жора, та ін.)
- Підтримував дружні відносини з Візантією, надсилав руські дружини на допомогу візантіяцям. Проте 1043 р. спалахнула русько-візантійська війна, спричинена зміною ставлення до Русі нового візантійського імператора Константина Мономаха. Завершилася 1046 р. примиренням візантіяців з русичами і підписанням мирної угоди
- Підтримував постійні дипломатичні відносини з Німеччиною. У 1030—1031 і 1040—1043 рр. здійснив обмін посольствами. Русь розглядала Німеччину як найкращого з усіх можливих союзників у боротьбі з Візантією
- Подальший розвиток «шлюбної дипломатії» — укладання вигідних міждержавних союзів через династичні шлюби

Значення діяльності

- Київська Русь досягла вершини свого розквіту, ставши в один ряд з Візантією і Німеччиною — найрозвиненішими тогочасними країнами
- Сприяв посиленню єдності та централізації Київської держави, її європеїзації

■ Порядок успадкування князівської влади, запропонований у заповіті Ярослава Мудрого

В основу запропонованої Ярославом Мудрим нової системи управління та успадкування князівств було покладено принцип **сеньорату**, тобто влади найстаршого в роді. У разі смерті одного з князів його місце посідав молодший, що спричиняло переміщення усіх князів. Унаслідок цього, за задумом Ярослава, кожен князь мав можливість із часом стати великим князем київським мирним шляхом,

■ Київська Русь у 1054—1113 рр.

Особливості	Основні заходи
<i>Правління Ярославичів 1054—1073 рр.</i>	
<p>Співправління трьох осіб (тріумвірат) — Ізяслава, Святослава та Всеволода</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Усунули від участі в державному житті молодших братів Ігоря та В'ячеслава, а після смерті останніх — привласнили їхні володіння • 1060 р. здійснили спільний похід проти торків • Улітку 1068 р. усі три Ярославичі були розгромлені половцями на річці Альта • 1068 р. у Києві відбулося повстання проти Ярославичів. Проголошення Всеслава Полоцького великим князем київським. 1069 р. Ізяслав за підтримки польського короля Болеслава II повернув київський престол • 1072 р. Затвердження на з'їзді у Вишгороді нової збірки законів «Правда Ярославичів» • 1073 р. Загострення суперечок між Ярославичами переростає у відвертий конфлікт: Святослав, підмовивши Всеволоду, здійснив військовий похід на Київ і вигнав звідти Ізяслава
<i>Правління Святослава Ярославича 1073—1076 рр.</i>	
<p>Верховна влада зосередилася в руках Святослава. Вважається, що після цього виник дуумвірат (співправління двох осіб) Святослава і Всеволода</p>	<ul style="list-style-type: none"> • З метою зміцнення влади Києва над удільними князями, які намагалися відокремитися або здобути зверхність над іншими, Святослав перерозподілив між ними князівство • Залишив за собою крім київського великокнязівського стола Чернігівське князівство, а в інших містах посадив своїх синів і племінників • У короткий термін домогся визнання всіма князями, а також здобув підтримку київських бояр і духівництва
<i>Правління Ізяслава Ярославича 1076—1078 рр.</i>	
<p>Останнє правління Ізяслава в Києві. Повернув владу за підтримки поляків. Спирався на допомогу Всеволода Ярославича, який віддав Ізяславу Київ, а сам отримав Чернігівське князівство</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Позбавив влади синів Святослава й об'єднав під своєю владою всю Русь. Скривджені Святославові сини спричинили нову хвилю усобиць • Олег Святославич вигнав із Чернігова Всеволода. Ізяслав надав допомогу братові. У вирішальній битві біля села Нежатина Нива 3 жовтня 1078 р. брати перемогли Олега Святославича, але Ізяслав загинув
<i>Правління Всеволода Ярославича 1078—1093 рр.</i>	
<p>Останній із синів Ярослава Мудрого. Ніхто не заперечував його прав на великокнязівський престол. Проте найбільше турбот Всеволоду завдали племінники, що вимагали від київського князя уділів</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Затвердившись у Києві, віддав Чернігів своєму синові Володимирі • Виявив себе слабким великим князем. Воювати не любив і доручив цю справу своєму синові, щойно йому виповнилося 12—13 років • Реальна влада Всеволода поширювалася лише на частину держави. Турівська, Муромська, Волинська, Тмутараканська землі йому не підкорялися • Був освіченою людиною, знав п'ять іноземних мов, проводив багато часу за читанням книжок та бесідами із вченими людьми • Суперечки, що виникали між князями, улагоджував дипломатичним шляхом, інколи зіштовхуючи князів один з одним

Особливості	Основні заходи
<i>Правління Святополка II Ізяславича 1093—1113 рр.</i>	
Найстарший з онуків Ярослава Мудрого. За давніми законами заміщення князівських столів мав переважні права на великокнязівський престол	<ul style="list-style-type: none"> • У складних умовах постійних набігів половців не зміг об'єднати сили всіх руських земель і не виявив себе вмілим державним діячем і полководцем • За його правління набули поширення князівські з'їзди (снєми), які намагалися вирішити загальнодержавні питання. Зокрема, припинити усобиці та організувати відсіч половцям • Разом із Володимиром Мономахом став ініціатором скасування порядку престолонаслідування, запровадженого Ярославом Мудрим, та уведення спадкового володіння князівствами • Брав участь у походах проти половців у 1103 і 1111 рр. Проте їх організатором був Володимир Мономах • Був нещирим, пожадливым, оточив себе лихварями, не мав популярності серед народу. У внутрішній політиці не гребував інтригами, що спричинило нові спалахи усобиць

■ Князівські з'їзди

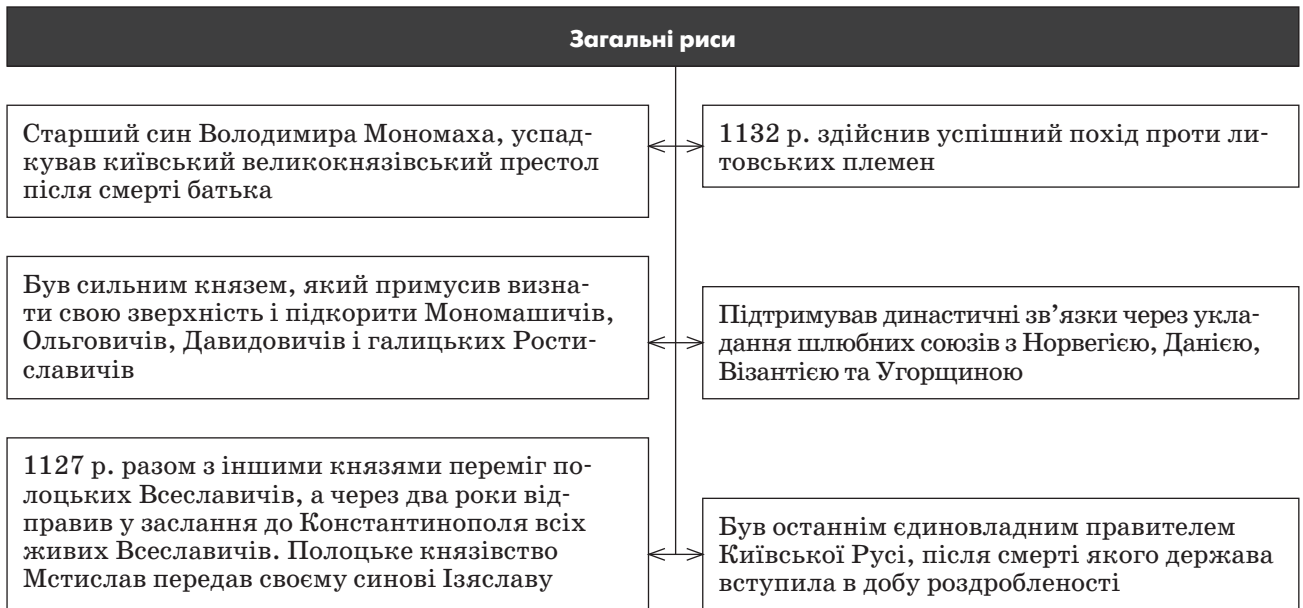
Назва, дата	Основні питання
Любецький, 1097 р.	Ухвалення рішення про припинення усобиць, які послаблювали державу і робили її беззахисною для половців. Проголошення запровадження спадкового володіння землями і князівствами
Витичівський, 1100 р.	Укладення миру, який завершив війну князів, що розпочалася внаслідок осліплення теребовльського князя Василька Ростиславича
Золотчівський, 1101 р.	Обговорення питання спільних дій усіх князів проти нападів половців
Долобський, 1103 р.	Обговорення заходів, спрямованих проти половецької загрози. За наполяганням Володимира Мономаха київський князь Святополк Ізяславич погодився на війну з половцями

■ Життєвий шлях Володимира Мономаха (1053—1125)

Роки	Характеристика
1053—1078	<i>Дитячі та юнацькі роки.</i> Своє дитинство і юність провів при дворі батька Всеволода Ярославича в Переяславі-Південному. Постійно очолював батьківську дружину, здійснював далекі походи, придушував повстання в'ятичів, воював проти половців. У 13 років батько направив його князувати в далекий Ростов
1078—1094	<i>Чернігівський період життя.</i> Після того як Всеволод Ярославич став великим князем київським, Володимир Мономах отримав в уділ Чернігів. Для Чернігівського князівства це був період розквіту, містобудування, храмового будівництва. У 1080 р. приборкував переяславських торків; боровся з половцями. Лише за князювання Всеволода Володимир провів 12 битв з половцями
1094—1113	<i>Переяславський період життя.</i> Володимир Мономах після смерті батька, хоча за його життя й був фактичним правителем Русі, добровільно поступився київським престолом Святополку Ізяславичу і так само передав Чернігівське князівство своєму старшому братові Олегу Святославичу, оскільки за законами заміщення князівських столів вони мали переважні права, а сам повернувся до Переяслава. Будучи переяславським князем, постійно влаштовував походи проти половців. Був ініціатором спільних походів руських князів у половецькі землі (1103, 1107, 1110, 1111 р.). Набув широкої слави полководця

Роки	Характеристика
1113—1125	<i>Київський період життя.</i> Після смерті Святополка Ізяславича за запрошенням київського віча став великим князем у Києві. Відновив на Русі одноосібну монархію, що занепада після смерті Ярослава. Обмежив обсяги стягування лихварями відсотків за позиками і закріпив це законом. У Києві було збудовано міст через Дніпро. Силою придушував князівські усобиці. Відновив міжнародний авторитет Київської держави. Написав знамените «Повчання дітям», пронизане турботою про рідну землю, ідеями християнської доброзичливості та любові до ближнього

■ Правління Мстислава Володимировича (1125—1132 рр.)

Тема 3. Київська Русь за часів роздробленості.

Галицько-Волинська держава — правонаступниця Київської Русі

Роздробленість Київської Русі

Причини
<ul style="list-style-type: none"> • Великі простори держави та етнічна неоднорідність населення • Посилення боярства, яке ставило місцеві інтереси вище загальнодержавних • Розвиток і піднесення удільних князівств і земель, що спричиняло виникнення місцевого сепаратизму і загострення міжкнязівських взаємин • Зміна торговельної кон'юнктури, унаслідок чого Київ утратив роль центру торгівлі, а Західна Європа стала безпосередньо торгувати з Близьким Сходом • Посилення експансії кочовиків на руські землі

■ Особливості політичного та економічного розвитку Київського, Чернігово-Сіверського і Переяславського князівств у середині XII — першій половині XIII ст.

Територія	Економічний розвиток	Політичний розвиток
<i>Київське князівство</i>		
<ul style="list-style-type: none"> • Колишнє Полянське Правобережжя, землі деревлян, південно-західні райони розселення дреговичів і землі уличів у басейні Південного Бугу 	<ul style="list-style-type: none"> • Одна з найбільш розвинутих і густонаселених областей Русі. Загальна кількість міст досягала 79 • Головне місто — Київ із населенням 50 тис. осіб • Основа господарства — орне землеробство, міста були центрами ремесла і торгівлі • Через Київщину проходили Грецький, Соляний і Залозний торговельні шляхи, що зв'язували Русь з багатьма країнами світу 	<ul style="list-style-type: none"> • Була давнім політичним і територіальним центром Київської Русі • Не була спадковою вотчиною якоїсь із князівських ліній • Протягом XII — першої половини XIII ст. вважалася власністю великокнязівського київського столу і навіть загальнодинастичною спадщиною давньоруського князівського роду • Упродовж 1146—1246 рр. київський стіл 46 разів переходив із рук у руки
<i>Чернігово-Сіверське князівство</i>		
<ul style="list-style-type: none"> • Землі в басейнах Десни і Сейму, Сожу і Верхньої Оки, де мешкали сіверяни, радимичі й в'ятичі 	<ul style="list-style-type: none"> • Землі князівства були вкриті густою мережею населених пунктів • Головне місто Чернігів за розмірами і рівнем розвитку поступалося лише Києву. Однак тісних економічних зв'язків між окремими районами князівства не існувало 	<ul style="list-style-type: none"> • Формування князівства в основному завершилося в XI ст. Засновником місцевої династії був син Ярослава Мудрого Святослав • Наприкінці XI ст. за рішенням Любецького з'їзду утворилося Новгород-Сіверське князівство, яке формально підпорядковувалося Чернігову
<i>Переяславське князівство</i>		
<ul style="list-style-type: none"> • Землі східного Лівобережжя Дніпра, колонізовані сіверянами 	<ul style="list-style-type: none"> • Переяслав був одним з найбільших міст Русі. Існували міста-фортеці: Остерський городок, Баруч, Воїнь, Прилуки, Лубни, Жовнин. Деякі з них були торгово-ремісничими осередками • Через прикордонне розташування і набіги половців Переяславське князівство постійно потребувало захисту київського князя і продовольчої допомоги 	<ul style="list-style-type: none"> • Виникло в 1050-ті рр. навколо Переяслава. У XII—XIII ст. фактично не мало політичної самостійності й цілком залежало від Києва • У Переяславі, як правило, сиділи князі, котрі мали зайняти київський стіл, або отримували це князівство як компенсацію за відмову від претензій на Київ

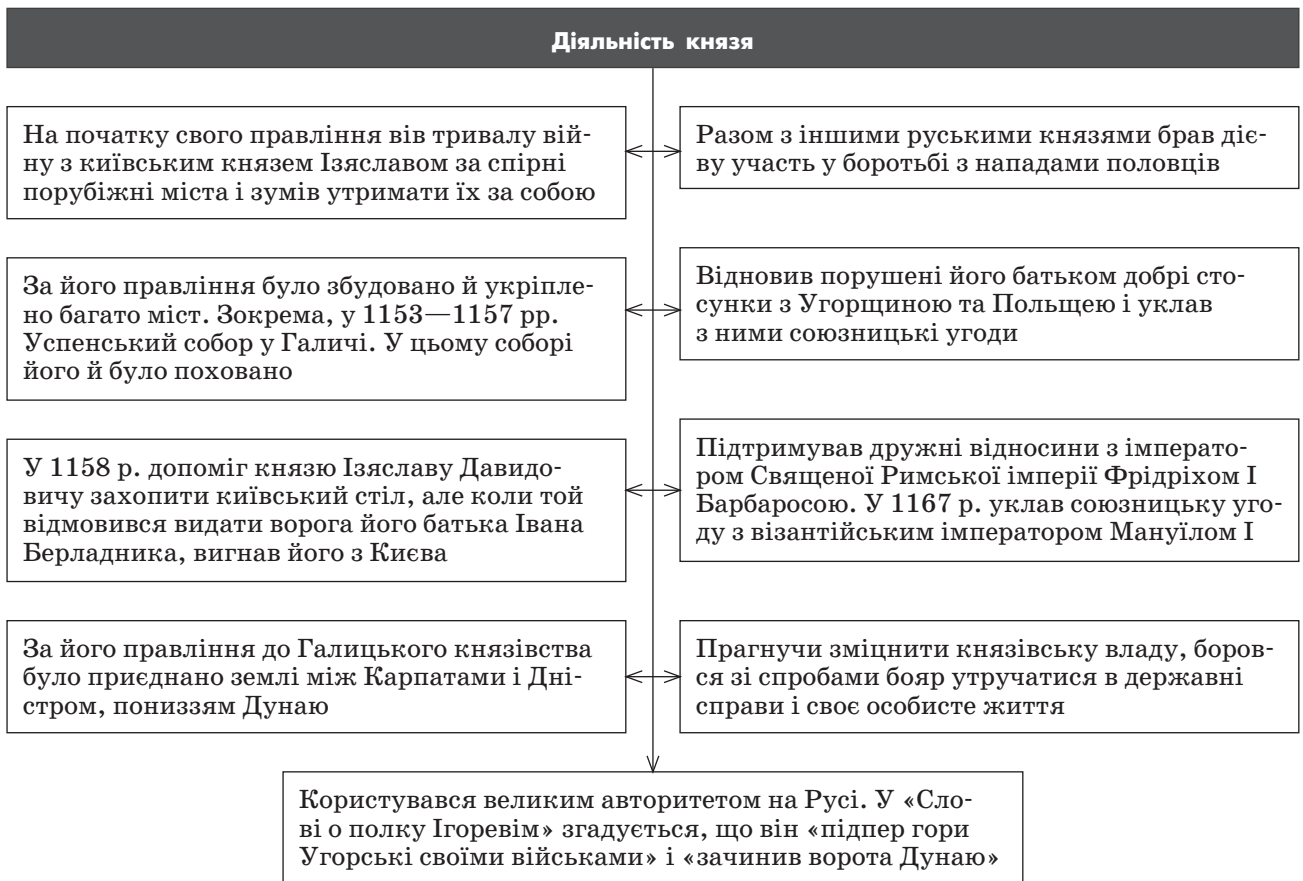
УТВОРЕННЯ ГАЛИЦЬКО-ВОЛИНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

■ Галицька і Волинська землі: утворення і зростання князівств

	Галицьке князівство	Волинське князівство
<i>Територія</i>	Землі в Прикарпатті та Верхньому Подністров'ї	Землі в басейні південних приток Прип'яті та верхів'я Західного Бугу
<i>Міста</i>	Галич, Перемишль, Звенигород, Терембовля, Ярослав, Коломия, Бакота, Берладь, Білгород	Бузьк, Луцьк, Червень, Белз, Холм, Кременець, Житомир, Пересопниця, Дорогобуж, Володимир

	Галицьке князівство	Волинське князівство
Формування князівства	Розпочалося в другій половині XI ст. Цей процес був пов'язаний з діяльністю засновника галицької династії князів Ростислава Володимировича, онука Ярослава Мудрого. Проте під тиском великого князя Ізяслава він змушений був залишити Галицьку землю. Справу батька продовжили три його сини — Рюрик, Василько і Володар	До середини XII ст. не мала власної князівської династії. Київські князі вважали Волинь своєю вотчиною і не хотіли віддавати її у спадкове володіння іншим князям. Волиню керували київські ставленики. Статус спадкової вотчини Волинь набула після смерті Ярослава Мудрого за князювання Ярославичів. Засновник Володимиро-Волинської князівської династії Ізяслав II Мстиславич

■ Розквіт Галицького князівства за князювання Ярослава Осмомисла (1152—1187 рр.)

■ Утворення і зростання Галицько-Волинської держави

Сприятливі фактори
<ul style="list-style-type: none"> Віддаленість від Києва сприяла зменшенню можливостей впливу на ці землі центральної влади Особливості природних умов спричиняли важкодоступність земель обох князівств для кочовиків зі Степу

Сприятливі фактори

- Вдале географічне розташування на перехресті основних торговельних шляхів
- Потреба об'єднання зусиль обох князівств для боротьби з нападами поляків і угорців, а пізніше — проти монгольської навали
- Енергійні зусилля, спрямовані на об'єднання Галицької та Волинської земель князів Романа Мстиславича і Данила Романовича
- Великі родовища солі, яка була бажаним і потрібним товаром у тогочасній торгівлі, сприяли економічному піднесенню

■ Князювання Романа Мстиславича (1170—1205 рр.)

Діяльність князя

1170 р. став князем Володимиро-Волинської землі, успадкувавши її від батька. Після смерті Ярослава Осмомисла розпочав боротьбу за Галич. Спроба 1188 р. вокняжитися там була невдалою

За допомогою свого союзника польського князя Лешка Білого в 1199 р. встановив свою владу в Галичі та об'єднав галицькі й волинські землі в єдину державу

Брав активну участь в міжусобній боротьбі польських князів. 1190 р. допоміг князеві Казиміру II Справедливому стати великим князем краківським

1203 р. здійснив похід на Київ і захопив його. Протягом 4 травня 1203 — 19 червня 1205 р. фактично був великим князем київським

Став ініціатором проведення заходів, спрямованих на припинення дроблення Київської держави на окремі князівства (заходи «доброго порядку»). Зазнали невдачі внаслідок опору удільних князів

У 1195—1196 рр. від Київської землі приєднав до Волині Волохівську волость (верхів'я річок Південний Буг і Случ)

Проводив активну зовнішню політику. Підтримував контакти з Візантією і Тевтонським орденом. 1204 р. Папа римський Інокентій III запропонував коронувати Романа в обмін на згоду прийняти католицизм, але отримав від князя відмову

Уславився звитязними походами проти половців у 1197 (1198), 1201—1202 та 1203—1204 рр.

У 1205 р. пішов війною проти великого князя краківського Лешка Білого, вимагаючи від нього землі як винагороду за попередні послуги. Загинув 19 червня 1205 р. у сутичці неподалік польського міста Завихвост

Рішуче придушив боярську опозицію у приєднаній Галичині. Вигнав з краю впливовий боярський рід Кормильчичів

Значення діяльності

- Давньоруський літописець називав Романа Мстиславича «самодержцем усієї Русі». На межі XII—XIII ст. його держава за розмірами не поступалася Священній Римській імперії
- Сміливий воїн, мудрий і далекоглядний політик, рішучий, а інколи жорстокий володар
- Був помітною фігурою на європейській історичній сцені

■ Періодизація розвитку Галицько-Волинської держави

Період	Основний зміст
1199—1205 рр.	Виникнення і становлення об'єднаного Галицько-Волинського князівства за Романа Мстиславича
1205—1238 рр.	Тимчасовий розпад Галицько-Волинської держави, посилення боротьби за владу боярства
1238—1264 рр.	Відновлення єдності та зміцнення Галицько-Волинської держави за Данила Романовича Галицького
1264—1340 рр.	Розвиток Галицько-Волинської держави за наступників Данила Галицького. Поступове ослаблення і занепад князівства

■ Державне життя у Галичині та на Волині в 1205—1238 рр.

Основні особливості

- Активізується бунтівне галицьке боярство, розгромлене, та не викорінене Романом Мстиславичем
- Спроби польського князя та угорського короля загарбати і розподілити між собою Галицько-Волинську Русь
- Розгортання Данилом Романовичем боротьби за відвоювання батьківського столу

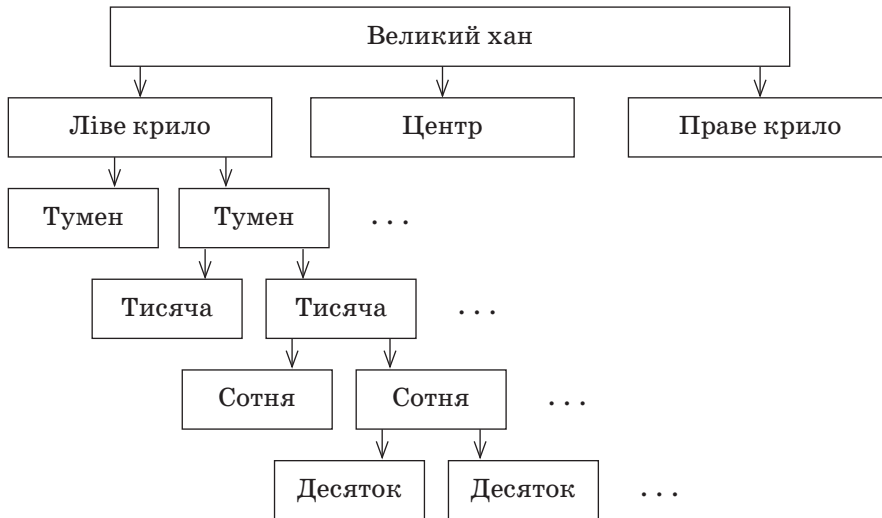
■ Боярська смута і боротьба Данила Романовича за повернення батьківської спадщини (1205—1245 рр.)

Дата	Подія
1205 р.	Загибель Романа Мстиславича. Від імені його синів, чотирирічного Данила і дворічного Василька, землями стала правити його дружина Анна. Протягом 14 років правління вона користувалася беззастережною підтримкою волинського боярства. Галицьке боярство Анні не підкорялося
1206 р.	Чернігівські князі Ольговичі вчинили похід на Галичину, а із заходу на Волинь виступив польський князь Лешко. Анна звернулася по допомогу до Романового союзника угорського короля Андрія. Вона змушена була визнати зверхність короля, за що той заступив шлях полякам на Волинь і поставив угорську залогу в Галичі. Проте при наближенні чернігівських князів угорці залишили Галич. Ворожі Романовичам бояри запросили на князювання братів Ігоревичів із Сіверської землі. У Галичі осів Володимир, у Звенигороді — Роман, у Володимирі — Святослав. Княгиня Анна разом із синами втекла з Володимира до Польщі
1208 р.	Між братами Ігоревичами спалахнула усобиця
1209—1210 рр.	Галицькі та волинські бояри позбавили Ігоревичів влади. У Галичі знову розмістилася угорська залога. Унаслідок безчинств угорців Ігоревичі на прохання бояр повернулися і почали розправу з боярами. Прохання бояр до угорського короля про допомогу із запевненнями визнати владу малого Данила Романовича
1211 р.	Утвердження Данила Романовича в Галичі
1213 р.	Боярин Володислав Кормильчич проголосив себе галицьким князем. Данило і його мати княгиня Анна повернулися до Угорщини
1214 р.	Угорський король і польський князь уклали Спішську угоду про поділ Галицько-Волинської держави. Згідно з нею Володимир повертався Романовичам, а в Галичі мав правити угорський королевич Коломан

Дата	Подія
1219 р.	Новгородський князь Мстислав Удатний вигнав угорців з Галича. Данило одружився з дочкою Мстислава, самовладно без материнської опіки почав княжити у Володимирі і збирати батьківську спадщину (спочатку волинську). Данило звільнив від польських загарбників Берестейщину і Північне Забужжя (майбутня Холмщина)
1227 (1228) р.	Данило повернув під свою владу Луцьку, Пересопницьку і Чорторийську волості, що знаменувало об'єднання майже всієї Волині. Волинську землю Данило передав молодшому братові Васильку, почав підготовку до відвоювання в угрів і бояр Галича
1228 р.	Смерть Мстислава Удатного, який перед цим під тиском бояр віддав Галич із волостю своєму зятю угорському королеви Андрію
1230, 1233 р.	Данило двічі брав Галич, проте утриматися в ньому не зміг
1234 р.	Данило приєднав до Волині Белзьке князівство
1238 р.	Данилу вдалося відібрати в бояр Галич і Галицьку землю, вигнати чернігівського княжича Ростислава Михайловича і нарешті утвердитися там. Було відновлено єдність Галицько-Волинської держави
1245 р.	Ярославська битва Данила Галицького з об'єднаними силами поляків, угорців і галицьких бояр, що прагнули захопити Галичину. Блискуча перемога Данила підбила ризику під сорокарічною боротьбою Анни та її дітей з бунтівним боярством

МОНГОЛЬСЬКА НАВАЛА НА УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ

■ Військово-територіальна організація монголів за Чингісхана

■ Риси золотоординського панування

Характерні риси

- Руські землі не було безпосередньо включено до складу Золотої Орди
- Терпиме ставлення золотоординців до християнської віри, відсутність спроб примусити русичів зректися віри, традицій і звичаїв
- Золотоординці не створювали на руських землях постійно діючого адміністративного апарату

Монгольська навала

Золотоординське панування на руських землях

Основні складові

Економічна залежність

Запровадження системи податей та повинностей (данина, мито, плужне, підводне, корм, ловче та ін.)

Політична залежність

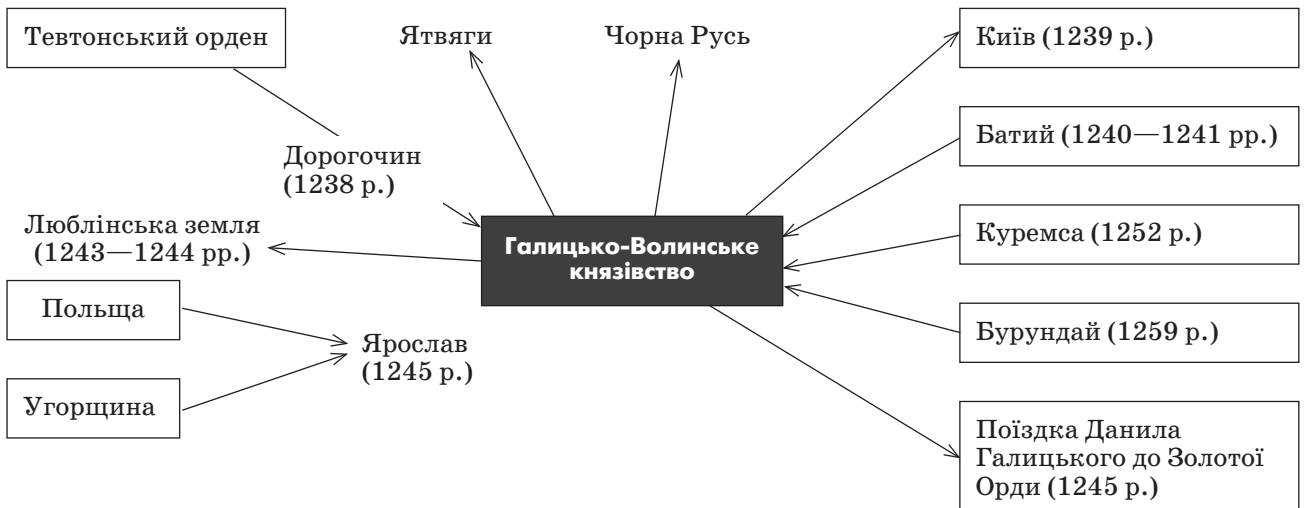
Затвердження золотоординськими ханами руських князів на столах та видача ними ярликів на управління землями

Військова залежність

Обов'язок руських князів направляти воїнів до монгольського війська та брати участь у воєнних походах

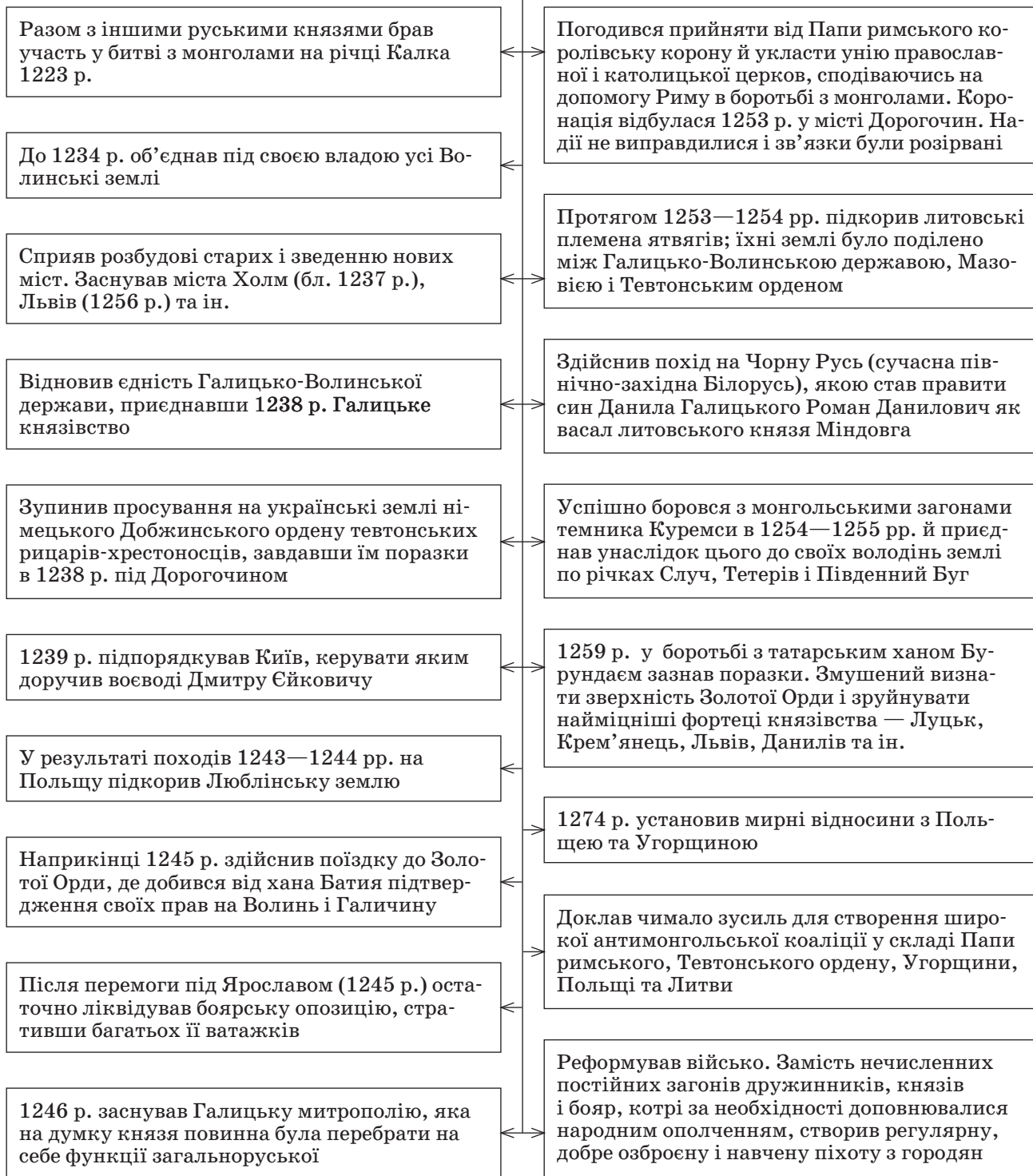
Галицько-Волинська держава за князя Данила Галицького та його наступників

Галицько-Волинська держава за князювання Данила Галицького

■ Князювання Данила Галицького* (1219—1264 рр.)

Основні заходи діяльності

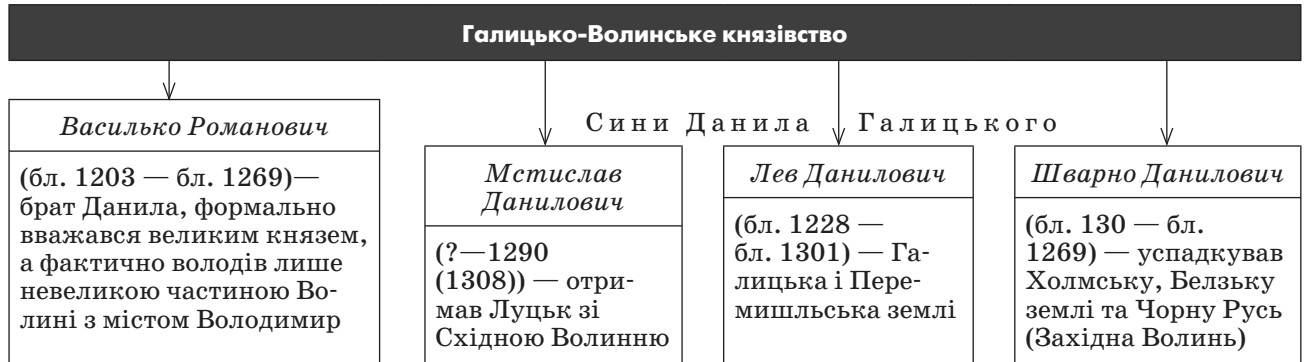

* Правив спільно з молодшим братом Васильком Романовичем (бл. 1203 — бл. 1269 рр.).

Значення діяльності Данила Галицького

- Видатний державний діяч, полководець і дипломат
- В умовах ворожого оточення упродовж сорока років вів боротьбу з боярською опозицією за відновлення Галицько-Волинської держави і переміг
- Підніс авторитет Галицько-Волинського князівства в середньовічному світі
- Доклав величезних зусиль у справі об'єднання земель Південно-Західної Русі
- Продемонстрував усьому світові реальну можливість успішної боротьби із Золотою Ордою

Утрата єдності Галицько-Волинською державою після смерті Данила Галицького

Після смерті Василька Романовича його володіння перейшли до єдиного сина князя — Володими-

ра Васильковича (?—1288). Перед смертю передав своє князівство Мстиславу Даниловичу.

Галицько-Волинська держава за наступників Данила Галицького

Князь, роки правління	Основні заходи
<i>Лев Данилович</i> (1264—1301)	<ul style="list-style-type: none"> • Успадкував землі Шварна Даниловича • Переніс столицю Галицько-Волинської держави до Львова (1272 р.) • Підтримував тісні дипломатичні відносини з Литвою, Угорщиною, Чехією і Тевтонським орденом • Визнавав зверхність Золотої Орди і не гребував допомогою татар у боротьбі зі своїми ворогами • Тривалий час намагався приєднати до свого князівства Краківську землю, але спроби виявлялися безрезультатними • Приєднав до Галицько-Волинського князівства Закарпаття (бл. 1280 р.) і Люблінську землю (бл. 1292 р.)
<i>Юрій I Львович</i> (1301—1308 або 1315)	<ul style="list-style-type: none"> • Після смерті батька і Мстислава Даниловича об'єднав під своєю владою всі землі Галицько-Волинської держави • Переніс свою столицю з Галича до більш економічно розвиненого Володимира • Наслідуючи свого діда прийняв титул «короля Русі» • За його правління було втрачено частину Закарпаття (захопила Угорщина) і Люблінську землю (захопила Польща) • Домігся створення 1303 р. окремої Галицької митрополії, безпосередньо підпорядкованої константинопольському патріарху • 1312—1313 рр. угорська знать висунула його претендентом на угорський престол

Князь, роки правління	Основні заходи
Андрій і Лев II (1315—1323)	<ul style="list-style-type: none"> • Поділили територію князівства на сфери впливу, але правила спільно і тому розпаду держави не відбулося • Установили зв'язки з Польщею і Тевтонським орденом. Ці союзи мали антиординську та антилитовську спрямованість • Утратили Дорогочинську і Берестейську землі, захоплені Литвою • Тривалий час воювали з ординцями й литовцями. Загинули одночасно, за однією версією у битві з військами хана Узбека, за іншою — з литовцями, захищаючи від них Підляшшя

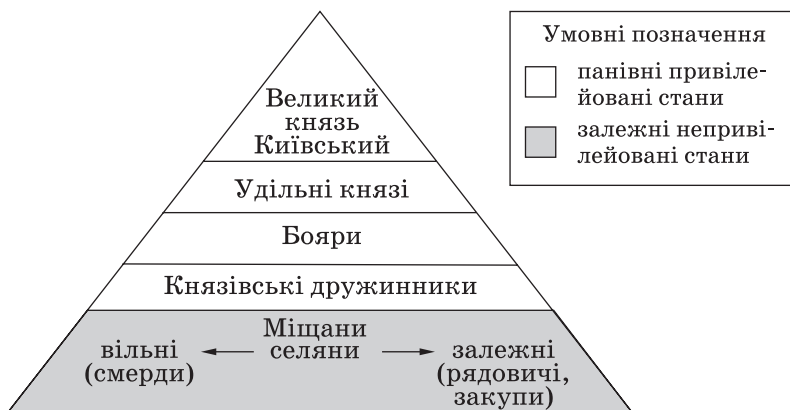
Тема 4. Політичний устрій, соціально-економічний і культурний розвиток Київської Русі та Галицько-Волинської держави в IX—XIV ст.

Політичний і соціальний устрій та господарське життя Київської Русі та Галицько-Волинської держави

■ Зміна форм правління Київської Русі в IX—XIII ст.

Етап розвитку державності	Форма правління	Характерні риси
Становлення	Дружинна держава	В основу був закладений примітивний апарат управління, судочинства і збирання данини, який сформувався на основі княжої дружини, що виконувала роль не лише війська, а й радників князя
Розквіт	Централізована монархія	Уся повнота влади зосереджувалася у руках князя, дружина відходила на другий план. В управлінні державою князь спирався на князівську раду, до якої входили старші дружинники і вихідці зі старої племінної знаті — бояри
Роздробленість	Федеративна монархія	Влада князя обмежувалася його уділом. Найважливіші для усієї Русі питання вирішувалися на князівських з'їздах (снємах)

■ Соціальна піраміда (основні верстви населення та система залежності) Київської Русі

До панівних привілейованих станів належало також духовенство, яке сформувалося з прийняттям християнства. Воно поділялося на вище духовенство (митрополит, єпископи, архієпископи та ін.) і рядових священнослужителів).

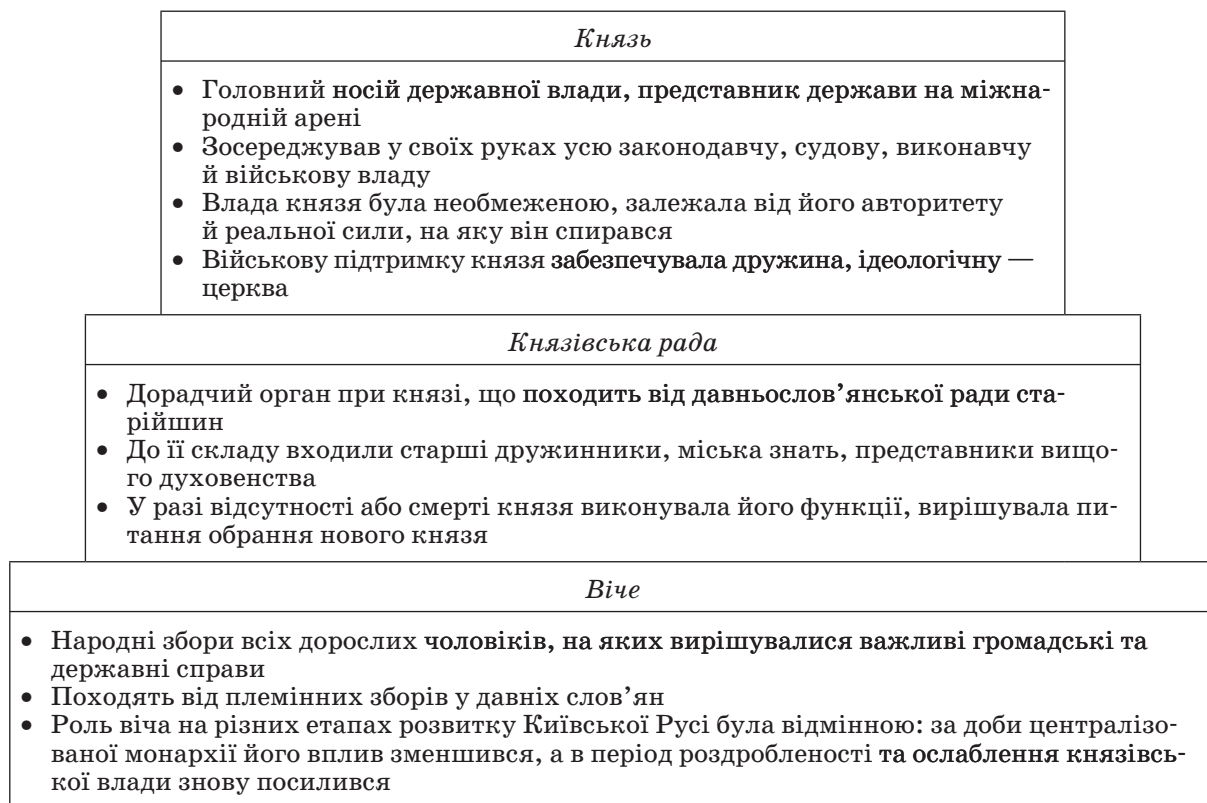
■ Основні групи залежного населення Київської Русі

Верства	Особливості становища
<i>Смерди</i>	Переважна більшість селянства, особисто вільні селяни, які мали власне господарство, земельні наділи, виплачували данину державі й виконували на її користь певні повинності
<i>Закупи</i>	Тимчасово залежні селяни, які через різні обставини втратили власне господарство і змушені були працювати на землевласника за купу (грошову позичку)
<i>Рядовичі</i>	Тимчасово залежні селяни, які уклали із землевласником договір (ряд) про найм і відповідно до нього працювали в його господарстві
<i>Челядь</i>	Різні категорії залежного населення, що втратили своє господарство і працювали на землевласника. Їх дозволялося продавати, дарувати, передавати в спадщину
<i>Холопи</i>	Особи, котрі перебували в повній власності землевласника

Існувала також така група населення як **ізгої** — особи, котрі з певних причин випали зі своїх соціальних груп і втратили з ними зв'язок. Ізгоями ставали вільні

селяни, купці, діти священників і навіть князів. Вони були особисто вільними, закони охороняли їхнє життя високими штрафами.

■ Організація державної влади Київської Русі

■ Економічний розвиток Київської Русі

Галузь господарства	Характерні риси
Тваринництво	На Правобережжі розводили переважно велику рогату худобу, на Лівобережжі — свиней
Землеробство	Провідна галузь господарства, була поширена дво- і трипільна система. Основні зернові культури: жито, пшениця, ячмінь, овес, просо. Для обробки землі залежно від ґрунтів використовували рало, плуг і соху
Промисли	Найпоширенішими були мисливство, рибальство і бджільництво
Ремесло	Усього на Русі існувало понад 60 видів ремесел. Найпоширенішими були залізообробне, гончарне, ювелірне, ткацьке і деревообробне
Торгівля	Через руські землі проходили важливі міжнародні торговельні шляхи: «грецький», «шовковий», «залозний», «соляний». Вивозилися: раби, хутро, зброя, шкіряні вироби, прикраси із золота і срібла, мед, віск, шкіри. Завозилися: прянощі, ювелірні й скляні вироби, мідь, срібло, зброя, вина, коштовні тканини й посуд

Розвиток культури Київської Русі та Галицько-Волинської держави

■ Розвиток культури Київської Русі

Характерні риси та особливості
<ul style="list-style-type: none">• Мала зв'язки з візантійською культурою, культурами західноєвропейських та азіатських країн. Однак запозичення і творче переосмислення візантійських традицій і канонів у культурному розвитку Русі переважало• Основою культури Русі були місцеві елементи, притаманні народному світосприйняттю і світорозумінню, народним традиціям і звичаям. У поєднанні з різноманітними культурними впливами вони створювали підґрунтя для виникнення нової культурної єдності• Велику роль у створенні місцевої самобутньої культури відіграло дохристиянське культурне середовище• Домінуючий вплив християнства на розвиток матеріальної і духовної культури Київської Русі• Виникнення і становлення власної державності сприяло культурному розвитку східних слов'ян, появі нових культурних явищ

■ Розвиток культури Галицько-Волинської держави

Характерні риси та особливості
<ul style="list-style-type: none">• Складова частина давньоруської культури. Поряд із цим мала власні самобутні риси та оригінальність• Довела свою життєздатність, збагачуючись як у результаті внутрішнього розвитку, так і через вплив культур інших країн, не втрачаючи при цьому східнослов'янської специфіки• Місце Галицько-Волинської Русі в історії української культури значною мірою визначалося особливостями соціально-економічного і політичного розвитку краю• Величезну роль у політичному і культурному житті Галицько-Волинської держави відіграла церква• Галицько-Волинські землі були одним з основних шляхів поширення на Русь пам'яток старослов'янської писемності великоморавського (або давньочеського) і давньопольського походження

Характерні риси та особливості

- Місцевий іконопис на Галичині та Волині розвивався під впливом київського, який тут високо цінувався
- У зодчестві краю традиції Русі поєднувалися з польським і чеським впливом та елементами романської архітектури
- Відчутний вплив на оборонну архітектуру Галицько-Волинської держави справили західні сусіди — Польща і Південна Німеччина. Ймовірно, що виконавцями західних за стилем споруд були німецькі колоністи та інші іноземці, що оселялися в містах Галичини і Волині
- За рівнем культурного розвитку протягом століття після монгольської навали Галицько-Волинська Русь не відставала від сусідів, а в ряді випадків стала батьківщиною творчих імпульсів, що збагатили всю тогочасну східноєвропейську культуру

Культура Київської Русі

Галузь	Основні досягнення
<i>Писемність</i>	<ul style="list-style-type: none"> • «Черти і резні», руські письмена. Кирилиця (43 букви). На стінах Софійського собору в Києві — понад 400 написів
<i>Освіта</i>	<ul style="list-style-type: none"> • 1037 р. була відкрита перша бібліотека при Софійському соборі • 1086 р. у Києві була відкрита школа для дівчат • Володимиром Великим була відкрита перша школа для знаті
<i>Наукові знання</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Черпалися переважно з творів європейських авторів • Початкові медичні знання. Агапіт
<i>Література</i>	<ul style="list-style-type: none"> • «Ізборник» • «Слово про закон і благодать» митрополита Іларіона • «Повчання дітям» Володимира Мономаха • «Слово о полку Ігоревім»
<i>Літописання</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Літопис Аскольда, «Найдавніший Київський звід», «Печерський звід» (не збереглися) • «Повість минулих літ» Нестора, створена 1113 р. • «Київський літопис», кінець XII ст.
<i>Усна народна творчість</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Казки, перекази, легенди, биліни (із X ст.) • Дружинний епос • Обрядові пісні з дохристиянських часів • Прислів'я і приповідки
<i>Музична творчість</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Пісні, танці, гусярські розспіви • Професійні артисти — скоморохи • Музичні інструменти: гуслі, гудки, сопілки, бубни
<i>Архітектура</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Київ: палац княгині Ольги, «місто Володимира», Десятинна церква, «місто Ярослава», Софійський собор, Успенський собор; Михайлівський Золотоверхий собор • Спаський собор (Чернігів), Михайлівський собор (Переяслав)
<i>Образотворче мистецтво</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Мозаїки і фрески (монументальний живопис). Стіни Софійського собору в Києві вкриті мозаїками (640 м²) і фресками (3000 м²) • В іконописі діяв візантійський канон • Алімпій (Аліпій) Печерський — майстер іконопису • Книжкова мініатюра. «Остромирове Євангеліє»
<i>Ювелірна справа</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Відкрили таємниці мистецтва емалі та черні. Центри виробництва емалей: Київ, Чернігів. Емалями вкривали діадеми, колти, намиста, підвіски, образки, складні хрести

■ Культура Галицько-Волинської держави

Галузь	Основні досягнення
<i>Писемність</i>	<ul style="list-style-type: none"> Буквені клейма на глиняному посуді, написи на повсякденних речах. Знайдені бронзові й кістяні «писала» для писання на воскових табличках
<i>Освіта</i>	<ul style="list-style-type: none"> У містах і церквах у сільській місцевості існували школи, де навчали грамоті
<i>Література</i>	<ul style="list-style-type: none"> Збереглося дуже мало рукописних книг: Галицьке євангеліє 1144 р., Христинопольський апостол XII ст., Бучацьке євангеліє XII—XIII ст.
<i>Літописання</i>	<ul style="list-style-type: none"> Світська направленість. «Повість про осліплення Волошка» Василя. Галицько-Волинський літопис, що складається з Літописця Данила Галицького (1205—1290 рр.) і Волинського літопису (1258—1290 рр.)
<i>Архітектура</i>	<ul style="list-style-type: none"> Успенський собор (Володимир), Успенський собор (Галич), церква Іоанна Златоуста (Холм), білокам'яна церква-ротонда в Перемишлі, храм св. Пантелеймона біля Галича Міста-замки Данилів, Кременець, Угровеськ, Холм Будівництво в другій половині XIII ст. кам'яних оборонних веж
<i>Образотворче мистецтво</i>	<ul style="list-style-type: none"> Монументальний живопис (фрески) робився, як правило, за княжим замовленням. Найдавніша ікона Галичини «Покров» датується початком XIII ст., ікона Богоматері — Одигітрії кінця XIII — початку XIV ст. із Покровської церкви в Луцьку, Ченстоховська ікона Богоматері (написана в Галицькій землі в XIV ст. і вивезена до Польщі), ікона Юрія-змєборця на чорному коні із села Станилі поблизу Дрогобича XIV ст.
<i>Ювелірна справа</i>	<ul style="list-style-type: none"> Величезна кількість ювелірних виробів галицького і волинського походження в музеях України і зарубіжжя: скроневі кільця, ковтки, сережки, браслети, намиста, хрести, хрести складні, вироби зі слонової кістки тощо Володіли мистецтвом емалі та черні

ІСТОРИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ КИЇВСЬКОЇ РУСІ ТА ГАЛИЦЬКО-ВОЛИНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Історичне значення Київської Русі

- Уперше об'єднала всі східнослов'янські племена в єдину державну організацію
- Сприяла соціально-економічному, політичному і культурному розвитку східних слов'ян
- Об'єднання в межах однієї держави дозволило східним слов'янам ефективно захищатися від нападів кочовиків та сусідніх держав
- Київська Русь стала своєрідним бар'єром, який захищав західноєвропейські країни від кочових орд тюркських племен
- Сприяла зміцненню міжнародного авторитету східних слов'ян, створювала для них можливість брати дієву участь у міжнародній політиці

Історичне значення Галицько-Волинської держави

- Друга після Київської Русі велика держава на українських землях, яка продовжувала її культурні традиції
- Захистила від завоювання та асиміляції південну та західну гілки східних слов'ян, сприяла їхній консолідації та усвідомленню власної самобутності
- Після занепаду Києва стала центром економічного і політичного життя, який забезпечував високий рівень розвитку українських земель
- Упродовж століття після монгольської навали забезпечувала безперервність розвитку традицій самостійного державного життя на українських землях
- Своєю орієнтацією на Захід сприяла поступовому подоланню однобічності візантійських культурних впливів і збільшенню можливостей поширення західноєвропейських культурних впливів

Тема 5. Українські землі у складі Великого князівства Литовського та інших держав у другій половині XIV — першій половині XVI ст.

ПОЧАТОК ЛИТОВСЬКОГО ТА ПОЛЬСЬКОГО ВОЛОДАРЮВАННЯ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ

■ Боротьба Польщі та Угорщини за галицько-волинські землі

Дата	Основні події
1340 р.	Польський король Казимір III здійснив два походи на Львів. Обидва були невдалими. Між цими двома подіями до Галичини прибули угорські загони
1349 р.	Казимір III проголосив себе «щитом християнства» і, заручившись нейтралітетом татар, здійснив хрестовий похід на Русь проти язичників-литовців і схизматиків-православних. Оволодів містами Львів, Белз, Берест, Володимир
1350 р.	Казимір III уклав угоду зі своїм небожем угорським королем Людовіком I, що після його смерті польські, галицькі, холмські та белзькі землі переходять під владу Угорщини. Того ж року литовсько-волинське військо повернуло більшу частину Волині, але Галичина залишилася під польською владою
1351—1352 рр.	Війна Казиміра III і Людовіка I з Великим князівством Литовським за галицько-волинські землі
1352 р.	Мирна угода, згідно з якою польський король зберіг права на Галичину, а волинський князь Любарт — на Волинь
1353—1366 рр.	Війна князя Любарта з поляками за галицько-волинські землі
1366 р.	Мирна угода між Польщею і Литвою. Під владу польського короля, крім Галичини, відійшла Західна Волинь із Холмом, Белзом і Володимиром
1370 р.	Князь Любарт відвоював у поляків Володимир. Після смерті Казиміра III польський престол успадкував угорський король Людовік I. Галичина стала вважатися окремим королівством, залежним від Угорщини. Його очолив намісник, сілезький князь Владислав Опольський
1376—1378 рр.	Запекла боротьба між Людовіком I і Любартом за Західну Волинь
1382 р.	Смерть Людовіка I. Розпад династичної унії Угорщини і Польщі
1387 р.	Польські війська увійшли в Галичину, витіснили звідти угорців й остаточно приєднали її до Польщі

■ Причини швидкого підпорядкування литовцями руських земель

Причини
<ul style="list-style-type: none">• Руські землі були ослаблені золотоординським пануванням• У протистоянні Литви з Ордою населення руських земель віддавало перевагу литовцям• Ослаблення Золотої Орди внаслідок усобиць та розпаду на ворогуючі між собою частини

■ Вхідження українських земель до складу Великого князівства Литовського

Ім'я, роки правління	Основні заходи
Великий князь литовський <i>Гедимін</i> (1316—1341)	Активно проводив політику захоплення українських і білоруських земель. Протягом 1319—1320 рр. приєднав Берестейщину, Підляшшя і Дорогочин. За літописним переказом, у другій чверті XIV ст. підпорядкував північну частину Київського князівства разом з Києвом. Після Юрія I Болеслава в 1340 р. поставив свого сина Любарта князем Волині. Першим став титулуватися «королем литовців і русинів»
Великий князь литовський <i>Ольгерд</i> (1345—1377)	Близько 1355—1356 рр. відвоював у татар Чернігово-Сіверську землю. 1362 р. в битві біля річки Сині Води (вважається, що це річка Синюха — ліва притока Південного Бугу) розбив татар і приєднав до Литви Київщину, Поділля і Переяславщину. Вів тривалу боротьбу з Польщею за Волинь, унаслідок чого 1377 р. до Литви увійшли Берестейський, Володимирський і Луцький уділи. За його правління у Великому князівстві Литовському українська (руська) мова набула статусу офіційної
Великий князь литовський <i>Вітовт</i> (1392—1420)	Вів тривалу боротьбу з татарами, намагаючись витіснити їх з Північного Причорномор'я. У 20-х рр. XV ст. за домовленістю з ханом Тохтамишем заволодів Чорноморським узбережжям. Збудував на південних кордонах своєї держави систему укріплень, яка складалася з фортець Каравул, Білгород, Хаджибей

■ Битва біля річки Сині Води

Основні наслідки
<ul style="list-style-type: none"> • Територіальні межі Золотої Орди в пониззі Дністра та Південного Бугу було відсунуто до прибережної смуги, а на Дніпрі — до порогів • Суттєве послаблення впливу татарських орд, що мешкали на захід від Дніпра, і загострення суперечностей у Золотій Орді • Закріплення переважної більшості українських земель у складі Литовської держави

■ Перебування українських земель у складі Великого князівства Литовського

Період	Характерні риси
1316—1362 рр.	«Оксамитове», але досить активне проникнення та утвердження литовського правління на українських землях
1362—1385 рр.	Поступове «ослов'янення» литовських князів. Велике князівство Литовське набуває форми своєрідної федерації земель-князівств, рівноправними суб'єктами якої були українські землі
1385—1480 рр.	Ліквідація удільних князівств на українських землях і перетворення їх на звичайні провінції Литви
1480—1569 рр.	Посилення змагань за українські землі в умовах боротьби між Москвою і Литвою за право бути центром «збирання руських земель»

■ Основні відмінності польського й литовського володарювання на українських землях

Польська влада	Литовська влада
<ul style="list-style-type: none"> • Прагнення перетворити українські землі на свою провінцію, підпорядковану польському королю • Поширення норм польського права й систем судочинства • Витіснення православ'я шляхом утвердження католицизму • Офіційною мовою стає латинська 	<ul style="list-style-type: none"> • Збереження існуючої системи управління, за якої литовські князі Гедиміновичі лише замінили Рюриковичів • Збереження судочинства на підставі норм «Руської правди» • Розширення сфери дії руського православ'я на теренах Литовської держави • Набуття «руською мовою» статусу офіційної

■ Кревська унія 1385 р.

Кревська унія — угода про державно-політичний союз між Польським королівством і Великим князівством Литовським, укладена

поляками з литовським великим князем Ягайлом Ольгердовичем 14 серпня 1385 р. в литовському місті Крево.

Загальна характеристика

<i>Причини укладення</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Прагнення Великого князя Литовського Ягайла знайти підтримку в боротьбі за владу, що точилася між синами Ольгерда та його племінником Вітовтом • Необхідність об'єднати сили Польського королівства і Великого князівства Литовського в боротьбі з агресією Тевтонського ордену • Прагнення Польщі мирним шляхом через унію з Литвою здобути руські землі, підпорядковані литовцям • Виникнення нової загрози Литві зі Сходу — з боку Московського князівства
<i>Основні умови</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Великий князь литовський Ягайло Ольгердович мав одружитися з польською королевою Ядвігою і стати польським королем, одночасно залишаючись правителем Литви • Польща і Литва утворювали єдину державу, хоча формально Литва зберігала незалежність • В обмін на польську корону Ягайло зобов'язувався прийняти разом з язичницьким населенням Литви хрещення за католицьким обрядом • Литва повертала Польщі всі будь-коли захоплені землі, приєднувала «на віки-вічні свої литовські й руські землі до Корони польської» й обертала на її користь великокнязівську казну
<i>Наслідки</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Фактична ліквідація Литви як держави, забезпечення умовами унії панівної ролі поляків у новому державному формуванні • Боротьба литовського боярства, підтримуваного частиною руської знаті, за збереження самостійності Литви

■ Адміністративний поділ українських земель у складі Польського королівства

■ Грюнвальдська битва

Грюнвальдська битва — вирішальна битва Великої війни (1409—1411 рр.), яка відбулася

15 липня 1410 р. поблизу сіл Грюнвальден і Танненберг у Східній Пруссії.

<i>Учасники</i>	Союзна армія, до складу якої входили польські, литовські, українські частини, смоленські полки, загони кримських татар і чеські найманці	Збройні сили Тевтонського ордену склалися з німецьких і французьких рицарів та найманців з багатьох країн Західної Європи
<i>Кількість військ</i>	Близько 45 тис. воїнів (за іншими даними 100 тис.), 91 хоругва	Близько 39 тис. воїнів, 51 прапор (кожен загін мав свій прапор)
<i>Керівник війська</i>	Польський король Владислав II Ягайло і великий князь литовський Вітовт	Великий магістр Тевтонського ордену Ульріх фон Юнгінген
<i>Результат</i>	Битва проходила з перемінним успіхом і завершилася цілковитою поразкою тевтонських рицарів. Війська Тевтонського ордену втратили 18 тис. убитими (загинув і великий магістр ордену) і 14 тис. полоненими	
<i>Наслідки</i>	<ul style="list-style-type: none"> Було підірвано військово-політичну могутність Тевтонського ордену, розпочався його занепад Зупинено просування ордену на слов'янський Схід 	

■ Городельська унія 1413 р.

Городельська унія — угода між польським королем Владиславом II Ягайлом та великим князем литов-

ським Вітовтом, укладена 2 жовтня 1413 р. в замку Городель на річці Західний Буг.

<i>Причини укладення</i>	<ul style="list-style-type: none"> Суттєве зміцнення позицій Великого князівства Литовського внаслідок перемоги в Грюнвальдській битві Посилення прагнень литовських князів здобути незалежність від Польщі Згода поляків на певні поступки Литві з метою збереження польсько-литовської унії 	
<i>Основні умови</i>	<ul style="list-style-type: none"> Заперечувала положення Кревської унії 1385 р. й підтверджувала існування Великого князівства Литовського з його політичною самостійністю Надання Вітовту прав пожиттєвого правителя Великого князівства Литовського під зверхністю польського короля Уніфікація адміністративно-територіального устрою за польським зразком, запровадження у Литві власного сейму та посадових осіб, подібних до польських Українські землі після смерті Вітовта не переходили під владу польського короля, як це передбачалося Віленською унією, а залишалися у складі Литовської держави Зрівняння у правах і привілеях шляхти католицького віросповідання Литви і Польщі. Литовці-католики, на відміну від православних, мали можливість повністю розпоряджатися своїми землеволодіннями (до цього землеволодіння належали їм умовно) 	
<i>Наслідки</i>	<ul style="list-style-type: none"> Зміцнення союзу Великого князівства Литовського і Польського королівства в боротьбі з Тевтонським орденом Стала провісником релігійної нетерпимості прокатолицької польської державної влади до прихильників православ'я на підпорядкованих їй землях Призвела до релігійного розколу між православними народними масами й окатоличеною знаттю у Великому князівстві Литовському і, зокрема, на українських землях 	

УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ У СКЛАДІ УГОРЩИНИ, МОЛДАВІЇ ТА МОСКОВСЬКОЇ ДЕРЖАВИ. КРИМ І УКРАЇНСЬКЕ ПРИЧОРНОМОР'Я

■ Закарпаття у складі Угорщини

Закарпаття — українські етнічні землі, розташовані на південних схилах Карпатських гір та в басейні річки Тиса.

Дата	Подія
30-ті рр. XI ст.	Скориставшись усобицями, які розпочалися у Київській Русі після смерті Володимира Великого, угорський король Іштван I захопив південну частину Закарпаття, а його син отримав титул «князя русинів»
XII ст.	Угорщина захопила всі землі Закарпаття
1280—1320 рр.	Тимчасове перебування східної частини Закарпаття у складі Галицько-Волинського князівства
XIII ст.	Запровадження на Закарпатті угорського адміністративно-територіального устрою. Поділ земель краю між сімома комітатами (жупами): Спишським, Земплинським, Шаризьким, Ужанським, Угочанським, Березьким і Мармароським
XIII—XV ст.	Переселення у Закарпаття волохів, німців, словаків, угорців. Закріпачення місцевого українського населення і позбавлення його будь-яких політичних прав і свобод
1514 р.	Участь українських селян і міщан Закарпаття разом з угорцями в антифеодальному повстанні, очолюваному семигородським шляхтичем Д'єрдем Дожем. Повстання було жорстоко придушене
1526 р.	Унаслідок поразки, завданої турецькою армією у битві під Мохачем, Угорщина припинила своє існування як незалежна держава. Східна частина Закарпаття відійшла до Семиградського або Трансільванського князівства, західна — стала володінням австрійських Габсбургів

■ Буковина у складі Молдавського князівства

Буковина — українські етнічні землі, розташовані між середньою течією Дністра та головним Карпатським хребтом у долинах верхньої течії річок Прут та Серет.

Дата	Подія
XII — перша половина XIV ст.	Перебування Буковини у складі Галицького князівства, а згодом Галицько-Волинської держави
Початок XIV ст.	Унаслідок послаблення зв'язків краю з іншими галицько-волинськими землями після монгольської навали тут виникає окрема Шипинська земля (в основному збігалася з територією сучасної Чернівецької області), що визнавала залежність від Золотої Орди
40—50-ті рр. XIV ст.	Перебування Шипинської землі у складі Угорського королівства. Призначення королем Людовіком I своїм намісником у краї воеводи Драгоша, який сприяв переселенню сюди волохів з Мармарощини та Семиграддя

Дата	Подія
1359 р.	Утворення Молдавського князівства, яке майже одразу підпорядкувало собі Шипинську землю, проте зберегло її автономію у складі князівства
Середина XV ст.	Шипинська земля втратила автономію. Її територію було поділено на Чернівецьку і Хотинську волості, а відтак зникла і її назва
1514 р.	Молдавське князівство потрапило у васальну залежність від Османської імперії. На території Буковини була створена турецька військово-адміністративна одиниця Хотинська райя

■ Московсько-литовські війни наприкінці XV — на початку XVI ст.

Дата	Подія
1487—1494 рр.	Війна була спричинена масовим переходом верхівських князів зі своїми «вотчинами» до московського царя Івана III. Завершилася перемогою Московської держави. За умовами миру 1494 р. великий князь литовський Олександр визнав перехід до Москви верхівських князів
1500—1503 рр.	Війна була спричинена переходом до московського царя разом зі своїми вотчинами стародубського, новгород-сіверського і чернігівського князів, незадоволених спробами великого князя литовського Олександра примусово окатоличувати православне населення їхніх князівств. Завершилася перемогою московського князя і укладенням мирного договору, що закріпив за ним право на Чернігово-Сіверські землі
1512—1514 рр.	Війну розпочав московський князь Василь III, який прагнув оволодіти західною частиною Смоленської землі. Завершилася взяттям 1 серпня 1514 р. Смоленська. У битві під Оршею у вересні 1514 р. литовці завдали поразки московським військам, але скористалися своєю перемогою і взяти після цього Смоленськ не змогли
1517—1522 рр.	Війну розпочала литовська армія, очолювана Костянтином Острозьким. Жодна сторона не змогла досягти вирішального успіху. За перемир'ям 1522 р. Литва визнала перехід Смоленська під зверхність московського князя
1534—1537 рр.	Остання московсько-литовська війна. Її розпочав польський король і великий князь литовський Сигізмунд (1506—1548 рр.), що прагнув повернути втрачені землі. Литва не змогла здобути перемогу

■ Державна приналежність українських земель на середину XVI ст.

Держава	Які українські землі належали
<i>Велике князівство Литовське</i>	Волинь, Підляшшя, Київщина, Східне Поділля
<i>Польське королівство</i>	Галичина, Західне Поділля, Холмщина
<i>Московське царство</i>	Чернігово-Сіверщина
<i>Молдавське князівство (васал Османської імперії)</i>	Буковина
<i>Трансільванське князівство</i>	Східне Закарпаття
<i>Володіння австрійських Габсбургів</i>	Західне Закарпаття

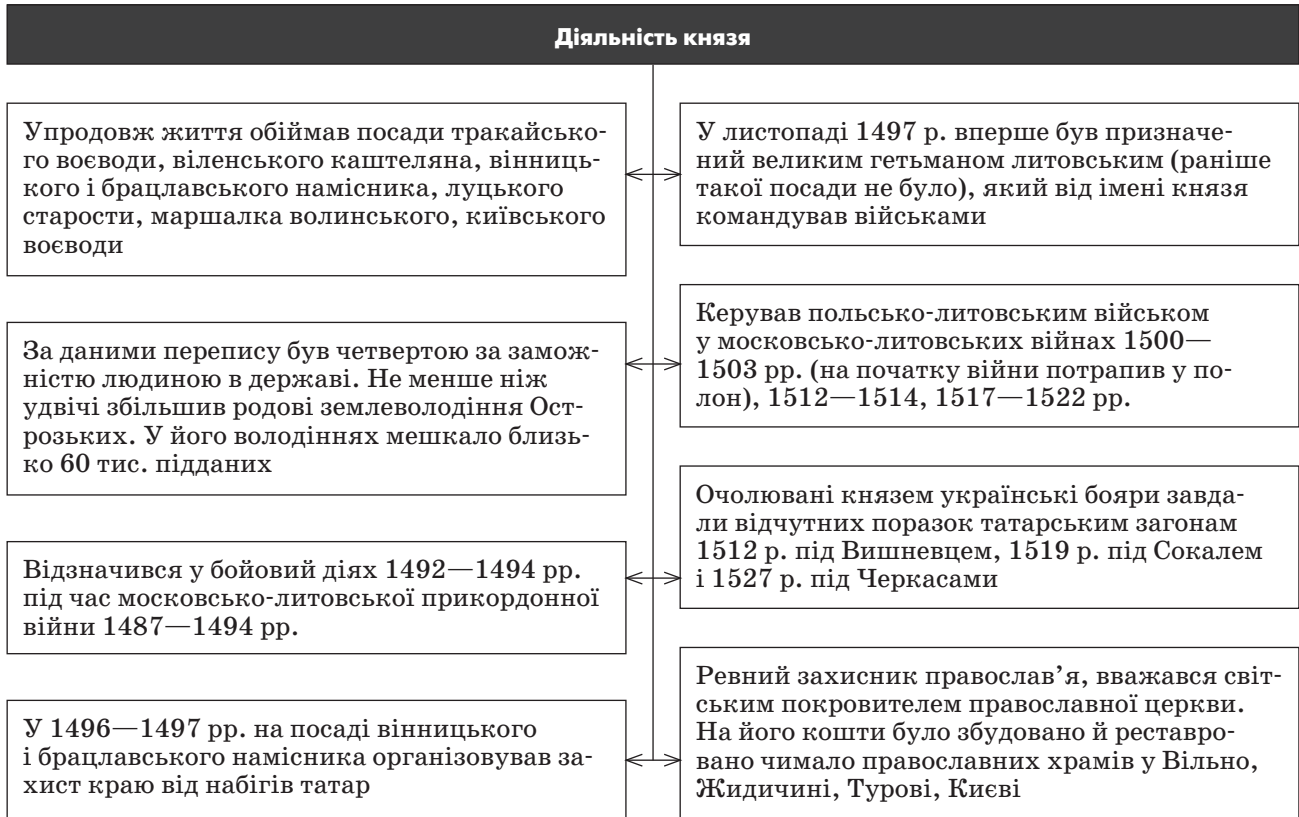
■ Становий поділ українського суспільства в XIV—XV ст.

Стани		Особливості становища	
Привілейований стан	Шляхта	<i>Князі</i>	Найзаможніша частина шляхти, титулована знать, до якої належали нащадки удільних князів. Серед них виділялася: «княжата головні» — не підлягали місцевій адміністрації, входили до великокнязівської ради і виступали у військові походи зі своїми загонами під родовими гербами; «княжата-повітовники» — підпорядковувалися місцевій адміністрації, не входили до великокнязівської ради і виступали у військові походи у складі повітового ополчення
		<i>Пани</i>	Заможна шляхта, яка не мала князівських титулів, але відрізнялася давністю роду, спадковим землеволодінням і певними привілеями. Найбагатші пани разом з князями становили групу магнатів — найбільших землевласників
		<i>Зем'яни</i>	Середня військово-службова шляхта, залежна від князів і панів, яка здобула шляхетство і право спадкового землеволодіння за військову (боярську) службу; виконували особисту кінну службу з певною кількістю озброєних вершників
		<i>Бояри</i>	Дрібні шляхтичі-службовці, що виконували різноманітні доручення, та «панцерні слуги», які особисто відбували військову службу: походили від селян-слуг. Володіли землями за умови виконання своєї служби
	Духовенство	<i>Церковні люди</i>	Окремий стан українського суспільства, що становив майже десятину населення. Духовенство не підлягало світському суду, у разі потреби його справи розглядалися в спеціальному суді єпископа. Поділялося на верхівку (митрополит, єпископи, архієпископи та ін.) і рядових священнослужителів
Непривілейований стан	Міщани	<i>Патриціат</i>	Найзаможніша частина населення міст, яка складалася з найбагатших і впливових купців і ремісників-майстрів
		<i>Бюргерство</i>	Середня за рівнем своєї заможності частина міського населення, до якої належали цехові майстри і більшість купецтва
		<i>Плебс</i>	Міське поспільство, що становило основу соціальної піраміди міста і складалося з дрібних ремісників і торговців
	Селяни	<i>Слуги</i>	Особисто вільні селяни, які перебували на службі, отримуючи за це земельні наділи і звільняючись від інших повинностей
		<i>Данники</i>	Особисто вільні та економічно незалежні селяни, які сплачували державі данину (чинш) натурою або грошима
		<i>Тягли</i>	Селяни, які не мали власної землі й вели господарство на земельних ділянках, що належали державі або землевласникам; за користування землею вони були зобов'язані виконувати відробіткову повинність зі своїм тяглом (робочою худобою). Були як особисто вільними, так і прикріпленими до своїх наділів

Шляхта — привілейований па- нуючий стан у Польщі, Литві, на українських та білоруських зем- лях, що в XIV—XVIII ст. входив до складу Великого князівства Литовського чи Речі Посполитої. Спочатку в шляхетському стані на українських землях існували різні соціальні прошарки: князі, пани, зем'яни, бояри. 1528 р. був прове-

дений «попис земський» (перепис шляхти), що визначив усіх тих, хто був приналежний до шляхет- ського стану. Водночас терміни «боярин» і «зем'янин» замінили на єдиний — «шляхтич». Бояри і зем'яни, за якими шляхетство не визнали, утратили право на приві- лей і злилися із селянством.

■ Князь К. Острозький (1460—1530)

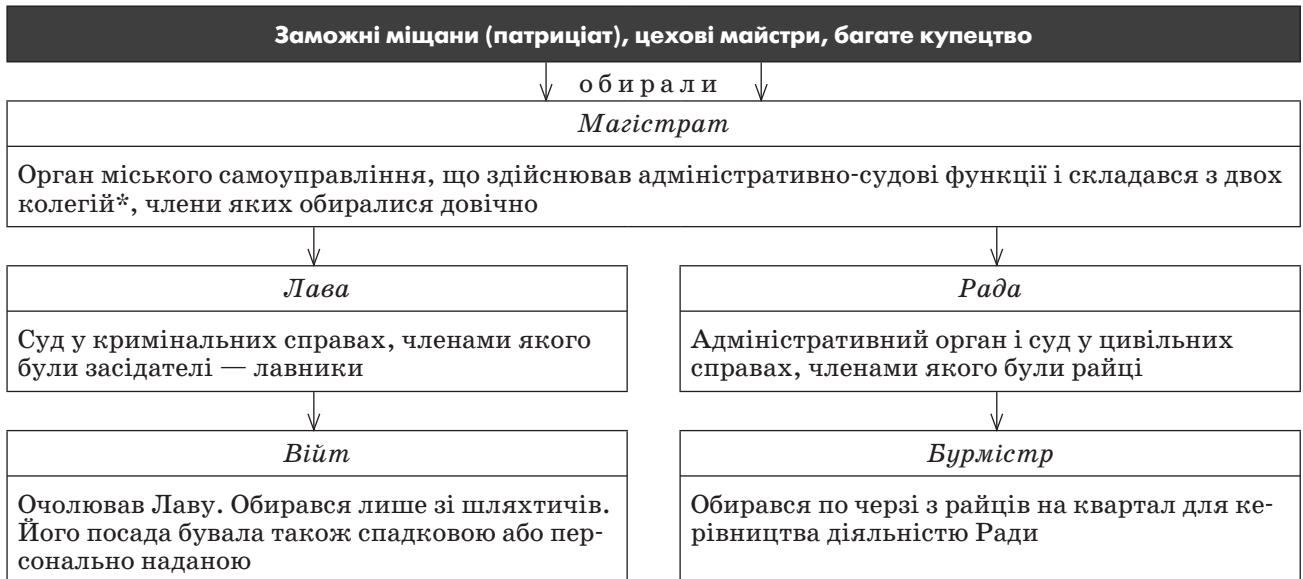

■ Господарське життя в Україні в другій половині XIV — першій половині XVI ст.

Сільське господарство	Ремесло	Торгівля
Відбуваються помітні якісні зрушення. У XIV ст. переважала примі- тивна експлуатація великих природних багатств україн- ських земель — різні види мисливства та ловства (шкур- ка бобра цінувалась більше, ніж мірка пшениці)	Поглиблюється спеціаліза- ція ремісництва. Наприкінці XV ст. існува- ло близько 200 ремісничих спеціальностей. Для захисту своїх інтересів і регулюван- ня виробництва ремісники об'єднувались в цехи	Активізація розвитку торгівлі. У містах влаштувалися спеці- альні майданчики для постійної торгівлі — базари. У XV ст. набула поширення ярмаркова торгівля. Перші постійні ярмарки виникли у Львові, Галичі, Луцьку, Києві

Сільське господарство	Ремесло	Торгівля
У XV ст. в Європі зростають ціни на худобу і зерно. Істотного розвитку на українських землях набуває тваринництво і виробництво зерна. З'являються фільваркові господарства. Поява водяних, а згодом і вітряних млинів	Перші цехи виникли в XIV ст. на Галичині та Закарпатті. Православні українці часто не могли вступити в цехи, оскільки їх членами могли бути лише католики. Позацехових ремісників, що з різних причин не могли вступити до цехів, називали партачами	Українські землі опинилися в центрі активних торговельних відносин після падіння Константинополя (1453 р.). Активізується експорт зерна з українських земель до європейських країн, які раніше споживали візантійське зерно. Через Львів проходив єдиний для Європи торговельний шлях зі Сходом

Система самоврядування в українських містах, що мали магдебурзьке право

Культурне й церковне життя в другій половині XIV — першій половині XVI ст.

Умови розвитку культури України в другій половині XIV — першій половині XVI ст.

Загальна характеристика

- Установлення литовського і польського володарювання на українських землях
- Постійні спустошливі набіги татар
- Початок поширення на українські землі католицизму та латиномовної середньовічної культури внаслідок підпорядкування Польщею Галичини
- Утрата українським православ'ям зовнішньої підтримки внаслідок падіння Візантійської імперії
- Проникнення в Україну через Польщу ідей Відродження і паростків гуманістичного світогляду
- Переселення на українські землі іноземців (поляки, німці, угорці, євреї, вірмени), які приносили власні культурні традиції
- Набуття міщанством — новою суспільною силою — впливу на розвиток культурного життя

* У невеликих містах магістрат на дві колегії не поділявся.

■ Українська культура в другій половині XIV — першій половині XVI ст.

Галузь	Основні досягнення
<i>Усна народна творчість</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Переважала обрядова поезія (русальні, купальські, обжинкові пісні, голосіння) • Зародження епічної поезії: історичні думи й пісні
<i>Літописання</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Виникнення нових центрів літописання: міста Холм, Луцьк, Кам'янець-Подільський, Острог. Було створено короткий Київський літопис XIV—XV ст., «західноруські» або «литовсько-руські» літописи
<i>Початок книгодрукування</i>	<ul style="list-style-type: none"> • 1491 р. в Кракові відомий друкар, виходець із Німеччини, Швайпольд Фіоль надрукував кирилицею книжки, написані церковнослов'янською мовою; це були «Часословець», «Тріодь пісна», «Тріодь цвітна» і «Октоїх» — усі релігійного призначення
<i>Оригінальна література</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Здійснення нових редакцій оригінальних творів Київської Русі: Києво-Печерський патерик (Арсеніївська і дві Кас'янівські редакції), житія святих. Королівське Євангеліє 1401 р., створене Станіславом «Грамати́ком многогрішним» на Закарпатті в селі Королеве, «Четъї-Мінеї» (1489 р.)
<i>Освіта</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Дяки при церквах навчали дітей грамоті за богослужбними книжками • Заможні люди наймали дяків для домашнього навчання • Власних вищих навчальних закладів на українських землях не існувало • Найближчий університет — Краківський
<i>Архітектура й містобудування</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Будуються дерев'яні замки в Києві, Житомирі, Вінниці, Черкасах • Споруджуються й перебудовуються укріплення з каменю і цегли: Високий Замок у Львові, Кременецький, Острозький, Олеський, Мукачівський, Хустаський, Кам'янецький і Меджибізький замки, Хотинська й Білгородська фортеці • У XVI ст. були засновані Дерманський, Уневський та Межиріцький монастирі
<i>Живопис</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Із середини XIV ст. іконописці відходять від традиційних візантійських канонів, відчутним стає вплив раннього гуманізму. Українські митці багато працювали в Польщі, оздоблюючи собори і палаци. У будовах Вавеля в Кракові другої половини XV ст. відомо 43 картини на євангельський сюжет, виконані українськими майстрами
<i>Книжкова мініатюра</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Євангеліє 1393 р. і Псалтир 1397 р. (містить 301 малюнок-мініатюру), виконані в Києві дияконом Спиридонієм

■ Становище православної церкви на українських землях в другій половині XIV — першій половині XVI ст.

Особливості
<ul style="list-style-type: none"> • Установлення польської влади в Галичині започаткувало насильницьке насадження католицизму. У краї розпочинають діяльність католицькі чернечі ордени домініканців і францисканців, закладаються католицькі монастирі • 1347 р. за наполяганням Москви було скасовано православну Галицьку митрополію. Її діяльність було відновлено 1371 р., й проіснувала вона до 1401 р., коли була підпорядкована київському митрополиту • Великі князі литовські у своїх володіннях не бажали, щоб їхні піддані підпорядковувалися московському патріарху, і підтримували ідею створення окремої митрополії • 1458 р. було створено окрему Київську митрополію, що безпосередньо підпорядковувалася Константинопольському патріарху. Включала 10 єпископств, розташованих в українських і білоруських землях

■ Структура Київської митрополії

Митрополит — старший єпископ, який керує групою єпархій. Другий після патріарха сан у православної церкви. Митрополія поділялася на єпархії — церковні адміністративні округи на чолі з єпископом. На українських зем-

лях їх також називали архієреями і традиційно титулували «владиками». Управління монастирями здійснювали архімандрити (настоятелі великих чоловічих монастирів) та ігумени (управителі монастирів).

■ Ставлення до православного духовенства

Польське королівство	Велике князівство Литовське
<ul style="list-style-type: none"> • Православне духовенство на відміну від католицького обкладалося податками • Православних єпископів не допускали до сенату — верхньої палати польського сейму • Православне населення зазнавало різних утисків і обмежень • Православна церква дуже залежала від польської влади. Відбувалася відверта торгівля церковними посадами 	<ul style="list-style-type: none"> • Ставлення литовської влади до православної церкви було терпимим • Питання призначення на митрополічу і єпископські кафедри залежало від великого князя литовського. На державних землях він також визначав, хто буде архімандритом чи ігуменом • Князі й пани мали на приватних землях такі ж права стосовно православних церков і монастирів, як і великий князь

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

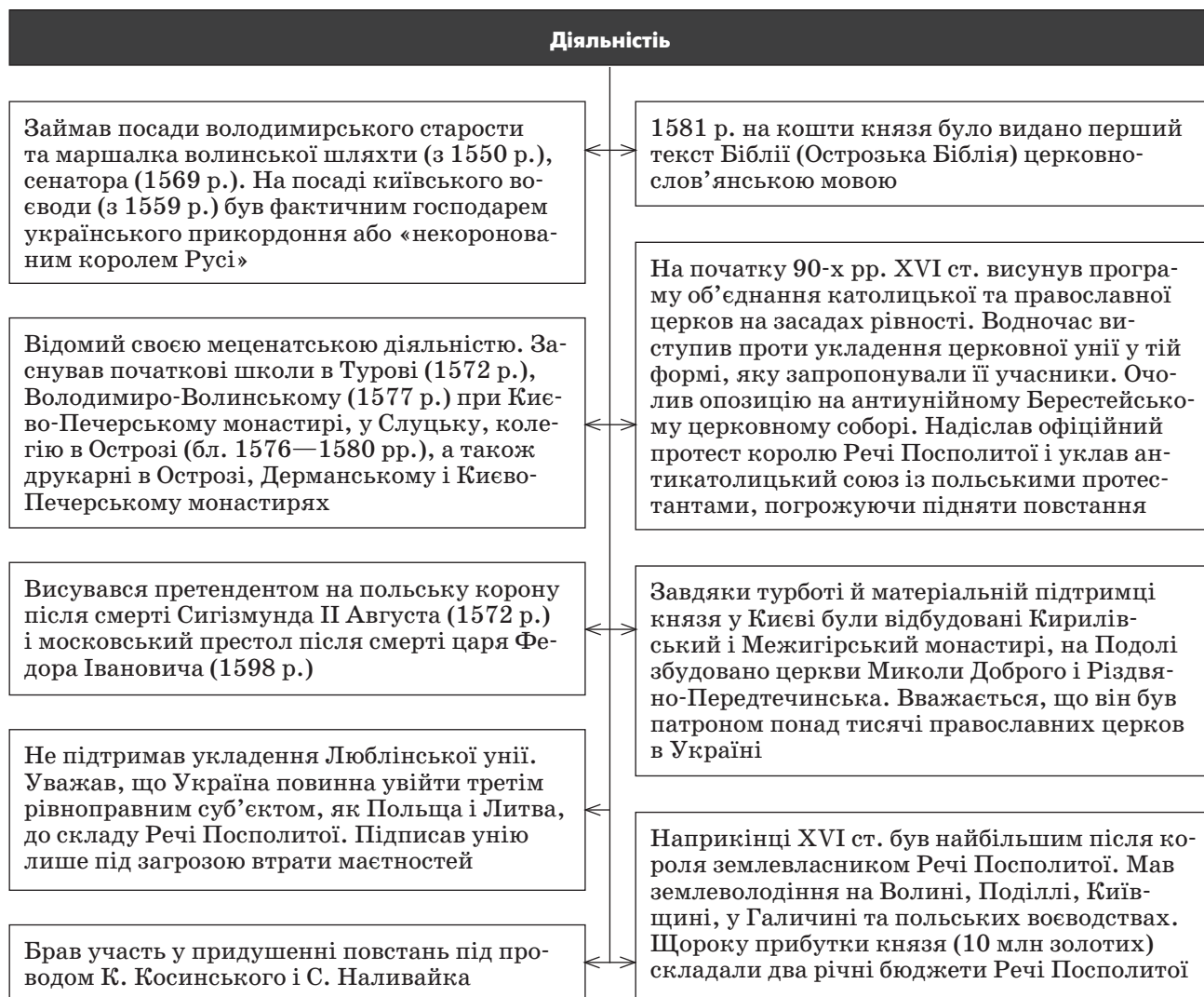
(друга половина XVI ст. — перша половина XVIII ст.)

Тема 1. Українські землі під владою Речі Посполитої. Наростання національно-визвольної боротьби українського народу

Люблінська унія. Початок польського володарювання на українських землях

■ Князь К.-В. Острозький (1526—1608)

Об'єднання Великого князівства Литовського і Польського королівства

Передумови

Литва внаслідок поразок у московсько-литовських війнах кінця XV — початку XVI ст., Лівонській війні, що тривала з 1558 р., опинилася у стані глибокої кризи і прагнула отримати воєнну допомогу від Польщі

Литовські магнати, прихильники незалежності, погоджувалися на об'єднання лише за умови існування окремого сейму і фактичного забезпечення свого привілейованого становища в державі. Середня і дрібна шляхта, незадоволена пануванням у князівстві великих землевласників, сподівалася внаслідок об'єднання дістати можливість безпосередньо впливати на вирішення державних справ

Польща прагнула скористатися воєнними невдачами і ослабленням Великого князівства Литовського, щоб поширити свій вплив на слов'янський схід, до чого прагнуло польське шляхетство

Польські магнати, середня і дрібна шляхта в цілому підтримували ідею об'єднання двох держав. Вони розраховували, що це відкриє їм нові можливості для отримання орних земель і залежних селян. Поляки, відкидаючи пропозиції литовських магнатів, виступали за включення Литви до складу Польщі

Українська сторона сподівалася, що в об'єднаній державі стане можливим налагодити ефективну оборону від турецько-татарських нападів і покласти край шляхетським наїздам (збройним нападам) у польсько-українському прикордонні

Українські князі висували пропозицію об'єднати Україну, Польщу та Литву в одну державу на рівних засадах (К.-В. Острозький), наполягали на збереженні свободи віросповідання і місцевих звичаїв. Дрібна і середня шляхта, що не мала таких привілеїв, як магнати, підтримувала об'єднання, розраховуючи здобути юридичну рівність з магнатами і набути впливу на перебіг політичних подій в державі

Люблінська унія 1569 р.

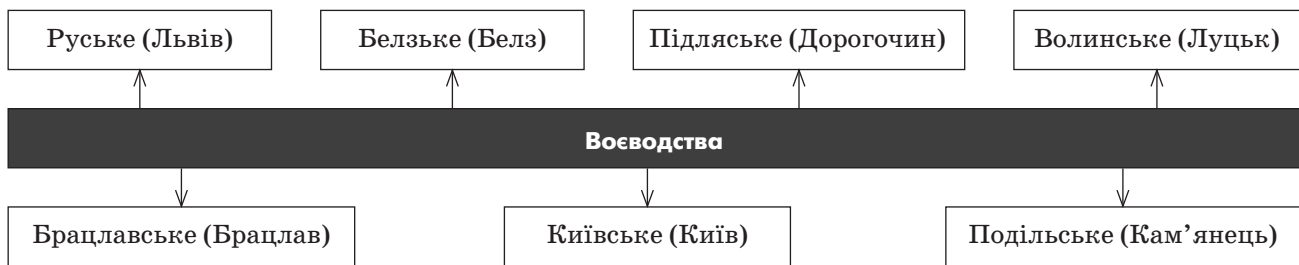
Люблінська унія — угода про об'єднання Польського королівства і Великого князівства Литовського в єдину державу — Річ Посполиту,

підписана 28 червня 1569 р. на спільному засіданні депутатів польського і литовського сеймів.

Основні умови

- Об'єднання Польщі й Литви у федеративну державу, очолювану виборним монархом, який одночасно є польським королем і великим князем литовським. Він мав обиратися на спільному польсько-литовському сеймі й коронуватися в Кракові
- Створення єдиного сейму, грошової системи і ведення спільної зовнішньої політики
- Збереження Польщею і Литвою свого державного статусу: окреме законодавство, судова система, центральний і територіальний уряди, військо і фінанси. Проте в Литві власний сейм ліквідувався
- Перехід до складу Польщі українських земель — Підляшшя, Волині, Київщини та Брацлавщини

■ Адміністративно-територіальних устрій українських земель у складі Речі Посполитої

■ Наслідки Люблінської унії для українських земель

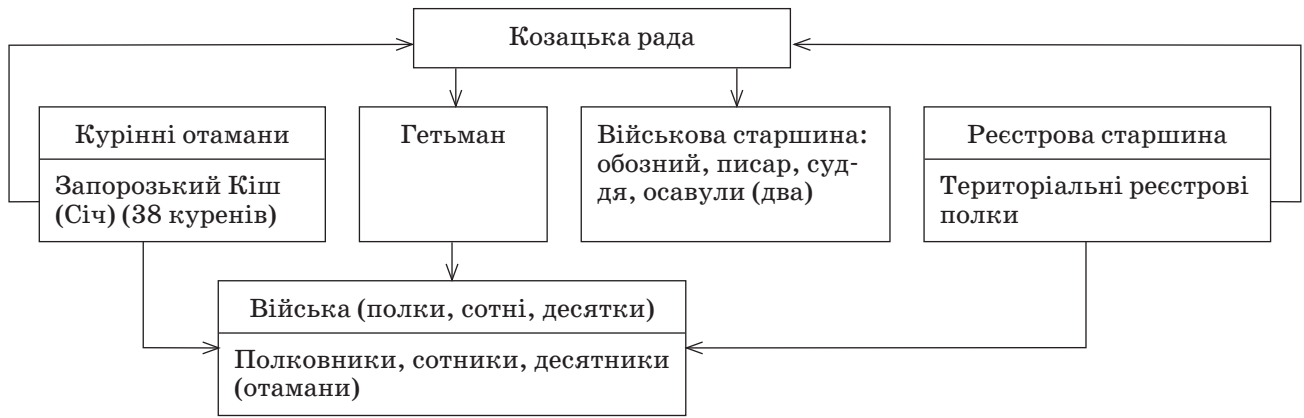
Наслідки
<ul style="list-style-type: none"> Більшість українських земель було об'єднано в межах однієї держави, що сприяло політичному і культурному згуртуванню українського народу На приєднаних до Польського королівства українських землях було збережено судочинство за Литовськими статутами 1529 і 1566 рр. та існуючий адміністративний устрій. Зберігалось ведення діловодства руською мовою На українських землях українські князі й шляхта отримали виключне право обіймати посади в місцевих урядах, незалежно від свого віросповідання Через Польщу на українські землі поширювався західноєвропейський культурний вплив, збільшувалася кількість навчальних закладів Українські землі залучалися до нових форм соціального і політичного життя: шляхетська демократія, корпоративна організація суспільства, міське самоврядування тощо Необхідність брати участь у роботі сеймиків, сейму, трибуналу, спілкуватися з польськими урядовцями — усе це вимагало від української шляхти якомога швидше пристосуватися до нових умов. Це спричиняло її полонізацію і денаціоналізацію, що, у свою чергу, призвело до втрати українським суспільством своєї політичної еліти Виникнення на українських землях величезних латифундій польських магнатів, закріпачення селянства, постійне зростання визиску підневільного населення і безжальна експлуатація природних багатств України Українське населення починає зазнавати релігійних і національних утисків

Виникнення українського козацтва та Запорозької Січі

■ Передумови та причини виникнення українського козацтва

Передумови	Причини
<ul style="list-style-type: none"> Наявність великого масиву вільних земель Дикого Поля зі сприятливими умовами для ведення господарства у прикордонних територіях між християнським (хліборобським) і мусульманським (кочовим) світами Досвід освоєння степів Дикого Поля ватагами ухадників, що організовувалися з охочих міщан і бояр для походів за здобиччю Поява значної кількості людей, які внаслідок погіршення умов життя, зростання повинностей і податків прагнули переселитися на нові землі у пошуках кращої долі 	<ul style="list-style-type: none"> Нездатність влади організувати надійний захист населення Південної Київщини і Східного Поділля від татарських нападів Посилення соціального і національно-релігійного гноблення українського населення, запровадження кріпацтва Організаторська роль (в окремих випадках) місцевих, прикордонних землевласників і урядовців

■ Військо Запорозьке — військово-політична організація українського козацтва (до 30-х рр. XVII ст.)

Козацька рада — відіграла роль законодавчо-розпорядчого зібрання Війська Запорозького на якому кожен козак міг висловити свою думку. Її рішення були обов'язковими до виконання. Козацька рада обирала **гетьмана** і **військову старшину**. Гетьман наділявся вищою судовою і виконавчою владою, був головнокомандувачем, представляв Військо Запорозьке на дипломатичних переговорах. У розпорядженні гетьмана була військова старшина, до якої належали **обозний** (керував артилерією), **писар** (очолював військовою канцелярію), **суддя** (чинив суд) і **осавули** (два порученці гетьмана).

За допомогою кошової системи здійснювалося розміщення козаків у коші — польовому таборі під час військових походів та на самій Січі. У коші козацтво розподілялося на курені (усього 38) — військово-адміністративна одиниця і, одночасно, козацьке житло. Їх очолювали виборні курінні отамани.

Полковий територіально-військовий устрій реєстрового козацтва розпочав формуватися з 1625 р., коли було підписано угоду про створення приписаних до певної території реєстрових полків. Центрами полків були міста Біла Церква, Канів, Черкаси, Корсунь і Переяслав.

■ Запорозька Січ у XV—XVIII ст.

Назва Січі	Роки існування	Місце розташування
Хортицька	1553(6)—1557	Острів Хортиця
Томаківська	70-ті рр. XVI ст. — 1593	Острів Томаківка
Базавлуцька	1593—1638	Острів Базавлук
Микитинська	1639—1652	Острів Микитин Ріг
Чортомлицька	1652—1709	Острів, який омивався річками Чортомлик, Прочна і Скарбна
Кам'янська	1709—1711	Мис, утворений річковою протокою Козацьке Річище та гирлом річки Кам'янка
	1730—1734	
Олешківська	1711—1728	Урочище Олешки на південь від місця впадання Інгулу в Дніпро
Нова	1734—1775	Півострів, що омивався річкою Підпільною (протока Дніпра)

■ Особливості Запорозької Січі як форми державності (визначені О. Бойком)

Особливості
<ul style="list-style-type: none">• Виникла не на етнічній, а на морально-психологічній основі, коли людей об'єднувала перш за все духовна спорідненість• Була деформованим варіантом державності з переважаючим інтенсивним розвитком військової сфери• Маючи головні ознаки державності, все ж була лише своєрідною перехідною моделлю між справжньою повноцінною державою і професійним військовим об'єднанням

■ Клейноди Війська Запорозького

Клейноди — спеціальні військові знаки, регалії або атрибути українського козацтва, які використовувалися в XVI—XVIII ст. Уперше

були надані Війську Запорозькому 1578 р. польським королем Стефаном Баторієм.

Назва	Характеристика
<i>Хоругва</i>	Бойовий прапор у військових підрозділах українського козацтва та збройних силах шляхетської Польщі в XVI—XVIII ст. Хоругва надавалася польським королем усьому Війську Запорозькому. Її завжди носив хорунжий попереду війська, поруч із гетьманом
<i>Бунчук</i>	Палиця завдовжки 2—2,5 м, з кулею або вістрям на верхньому кінці, під яким прикріплювалися китиці чи волосся з кінського або телячого хвоста. Надавався гетьману, але його завжди носив бунчужний або бунчуковий. Указував місцезнаходження гетьмана під час бою
<i>Булава</i>	Ознака влади гетьмана. Зокрема, Б. Хмельницький з 1648 р. мав срібну позолочену булаву, оздоблену перлами і коштовним камінням
<i>Печатка</i>	Печатка Війська Запорозького надавалася судді. Мала круглу форму, виготовлялася зі срібла. На ній був зображений козак у гостроверхій шапці й кафтані, із шаблею, порохівницею на боці та мушкетом на лівому плечі

НАРОСТАННЯ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ. ПОВСТАННЯ 90-Х РР. XVI СТ.

■ Утворення реєстрового козацтва

Реєстрове козацтво — частина українського козацтва, яку влада Речі Посполитої взяла на військову

службу в другій половині XVI — першій половині XVII ст. і внесла до спеціальних реєстрів (списків).

Дата	Подія
1524 р.	Уперше було висунуто проект, який передбачав наймати українських козаків на державну службу. Великий князь литовський і польський король Сигізмунд I Старий доручив українським панам С. Полозовичу та К. Кмітичу наwerbувати 1—2 тис. козаків для захисту прикордонних земель. Через брак коштів проект не був реалізований
1541 р.	За наказом Сигізмунда I до Черкас прибув його представник для складання реєстру й залучення козаків на державну службу. Свідчень про результати цієї місії в історичних джерелах не збереглося

Дата	Подія
1568 р.	Польський король Сигізмунд II Август надіслав на Запорозьку Січ грамоту з пропозицією до козаків вступати на військову службу для відбування постійної державної служби в замках
1572 р.	«Реформа» Сигізмунда II Августа. За дорученням польського короля коронний гетьман Єжи Язловецький прийняв на державну службу 300 козаків і вписав до спеціального реєстру. Реєстрове козацтво отримувало особливі права й привілеї, що сприяло перетворенню його на окремих, новий стан українського суспільства
1578 р.	«Реформа» Стефана Баторія. Прийняття на державну військову службу 500 козаків і визначення їхніх прав та вольностей у спеціальній «Постанові щодо низовців»
1590 р.	Прийняття сеймом Речі Посполитої постанови «Порядок щодо низовців і України», що конкретизувала заходи по підтриманню порядку серед реєстрових козаків. Обов'язок реєстрових козаків складати присягу Речі Посполитій

■ Права, привілеї та обов'язки, надані польською владою реєстровому козацтву

Права та привілеї	Обов'язки
<ul style="list-style-type: none"> Виходили з-під юрисдикції можновладців, якщо були їх підданими, старост, якщо сиділи на королівщинах, або міських магістратів і ставали під юрисдикцію реєстрового війська Отримали право на власний «присуд» — право судитися у своїх судах Звільнялися від сплати податків і виконання усіх повинностей, крім обов'язкової військової служби на власний кошт Отримали офіційну назву «Низового» або «Запорозького» війська і військові клейноди Дістали привілеї на володіння містечком Трахтемирів для утримання зимових квартир, озброєння і шпиталю На правах рангових маєтностей мали право володіти землею і свободу займатися різними промислами і торгівлею За свою службу отримували платню з королівського скарбу, хоча й дуже нерегулярно. Також періодично отримували сукна, порох і свинець Гарантувалися спадкові майнові права Дозволялося вести своє господарство в королівщинах Отримували право обирати гетьмана та всю старшину на козацькій раді 	<ul style="list-style-type: none"> «Усіх непокірних гамувати, ловити і винищувати як ворогів Корони» Відбувати сторожову службу в південних районах Подніпров'я Відбувати вартову службу за Дніпровими порогами, утримуючи там постійну залозу Скласти присягу Речі Посполитій у тому, що вони ніколи без дозволу не переходитимуть кордонів Корони ні водою, ні сушею з метою грабунку або війни із сусідніми державами Не приймати нікого до свого товариства поза волею старшин, а старшині — без дозволу гетьмана

■ Причини козацьких повстань 90-х рр. XVI ст. та їх місце в національно-визвольному русі

Причини	Місце у національно-визвольному русі
<ul style="list-style-type: none"> Загострення соціальних протиріч унаслідок посилення закріпачення і національних утисків українського населення Розгортання експансії польської шляхти на відносно вільні українські землі, освоєні раніше «уходниками»; зіткнення інтересів польської шляхти і козацтва 	<ul style="list-style-type: none"> Козацтво вперше проявило себе новою суспільною силою, що розпочала збройну боротьбу за свої станові права і привілеї Було спробою повстанців поширити козацький присуд, права і привілеї, якими користувалися реєстровці, на все козацтво Спричинили масове покозачення селян та міщан і ставлення до козацьких порядків як альтернативи польській владі

Причини	Місце у національно-визвольному русі
<ul style="list-style-type: none"> • Намагання польської влади взяти під контроль українське козацтво і небажання рахуватися з його становими інтересами 	<ul style="list-style-type: none"> • Козацтво фактично очолило визвольний рух в Україні, хоча ще не мало сформованих завдань і програми боротьби • Сприяли набуттю козацтвом досвіду управління великими масами населення на значних територіях • Уперше було висунуто ідею (у листі С. Наливайка до Сигізмунда III) створення окремої території, де проживали б лише козаки без втручання польської влади

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО В ПЕРШІЙ ЧВЕРТІ XVII СТ. ГЕТЬМАН П. КОНАШЕВИЧ-САГАЙДАЧНИЙ

■ Військове мистецтво козаків

Особливості
<ul style="list-style-type: none"> • Основу козацького війська складала піхота, озброєна ручною вогнепальною зброєю • Велика увага приділялася артилерії: перевагу надавали легким гарматам завдяки їх маневреності в бою • Досконало володіли мистецтвом морського бою. Їхній флот складався із чайок — легких маневрених човнів, які мали два керма (кормове і носове), рухалися як на веслах, так і з допомогою вітрила. Чайки вміщували 50—70 козаків, озброєних рушницями і шаблями та невеликими гарматами • Розробили власну тактику ведення бою: <ul style="list-style-type: none"> — <i>галас</i> — козаки зміщувалися з ворогом і кожен запорожець демонстрував у бою власну хоробрість і військову майстерність; — <i>табір</i> — військо рухалося похідним строєм, оточене возами, скріпленими між собою ланцюгами. До бою з ворогом піхота виходила назовні, а потім поверталася під захист пересувних укріплень; — <i>самообкопування</i> — засіб індивідуального захисту від обстрілу під час бою • Здійснювали також рейди кінноти вглиб території ворога, раптово захоплювали фортеці, улаштовували засідки, нападали на ворога вночі тощо • Створили ефективну розвідку. Застосовували спеціальні розвідувально-сторожові підрозділи, які несли вартову службу в Степу і в разі небезпеки повідомляли про неї за допомогою системи димової сигналізації. Збирали інформацію про ворога в його володіннях за допомогою спеціальних розвідників і на підставі їхніх повідомлень готували свої походи

■ Доба героїчних походів українського козацтва

Дата	Подія
1602 р.	Козаки на 30 чайках і кількох відбитих у турків галерах вийшли у Чорне море і під Кілією розгромили турецький флот
1606 р.	Здобуття козаками Варни, найбільшої турецької фортеці на західному узбережжі Чорного моря, яка вважалася неприступною
1608 р.	«Дивовижними хитрощами» запорозькі козаки здобули, зруйнували й спалили Перекоп
1609 р.	Козацькі чайки з'явилися біля стін турецьких придунайських фортець Ізмаїл, Кілія та Білгород
1614 р.	Козацький флот із 40 чайок, очолюваний гетьманом П. Сагайдачним, здолав Чорне море, і напав на Трапезунд, а потім, рухаючись у західному напрямку, спустошував узбережжя. Штурмом було взято Синоп, спалено зброю і весь турецький флот, що стояв у гавані

Дата	Подія
1615 р.	Флот П. Сагайдачного у складі 80 чайок і 4 тис. козаків підійшов до Босфору й атакував Стамбул
1616 р.	П. Сагайдачний з величезною флотилією із 150 чайок, 7 тис. козаків розбив турецький флот під Очаковом, пішов на фортецю Кафа і взяв її в облогу. За кілька днів фортецю було здобуто і спалено
1620 р.	Узимку козацький флот здійснив похід на Білгород і Кілію. Звільнено 3 тис. невільників, що потрапили в турецький полон у битві під Цецорою
1621 р.	У травні козаки завдали поразки турецькому флоту під Трапезундом. У першій половині липня козаки знову розбили турецький флот, спалили в Стамбулі вежу замку Єдикуле, де колись сидів ув'язнений турками князь Самійло Корецький, і спустошили узбережжя під Галатою
1624 р.	Улітку козаки здійснили один з найблискучіших походів на Стамбул. Тричі висаджувалися на узбережжі, брали велику здобич і поверталися додому

Діяльність гетьмана реєстрового козацтва П. Конашевича-Сагайдачного

Політична	Просвітницька	Військова
<ul style="list-style-type: none"> • Козацьке військо було перетворене на регулярне військове формування, суттєво збільшено кількісний склад козацького флоту • У гетьманській діяльності керувався прагматизмом, шляхом переговорів та компромісів з польським урядом намагався обстоювати інтереси українського народу • Організовані П. Конашевичем-Сагайдачним успішні військові походи проти турок і татар привернули увагу до козаків в Європі • 1618 р. приєднався до «Ліги міліції християнства», мета якої — боротьба з Османською імперією • 1620 р. надіслав посольство до московського царя із проханням прийняти козаків на службу 	<ul style="list-style-type: none"> • Разом із Військом Запорозьким вступив до Київського братства, забезпечивши його захист і підтримку • За сприяння П. Конашевича-Сагайдачного в Києві утворився культурний осередок, до якого належали І. Борецький, Є. Плетенецький, К. Сакович, М. Смотрицький та ін. • У зверненнях до польського уряду вимагав офіційного визнання православної церкви та надання їй прав і привілеїв • За його вирішальної участі було відновлено православну ієрархію у Речі Посполитій • Великі суми грошей заповів школам Львівського і Київського братств 	<ul style="list-style-type: none"> • Як полководець відзначався схильністю до активних наступальних дій і широкого використання фактора раптовості • Уславився вдалими морськими і сухопутними походами на володіння Османської імперії і Кримське ханство • 1618 р. разом з великим козацьким військом брав участь у поході королеви-чи Владислава на Москву • У битві під Хотиним (1621 р.) очолював 40-тисячну козацьку армію, яка, приєднавшись до польських військ, відіграла вирішальну роль у розгромі турків

Хотинська війна (1620—1621 рр.)

Хотинська війна — війна, розпочата Османською імперією проти Речі Посполитої з метою загарбання

українських і польських земель. Завершилася поразкою Туреччини.

Наслідки війни

- Кримське ханство і Туреччина зобов'язувалися не нападати на українські та польські землі. Річ Посполита брала на себе обов'язок заборонити козакам судноплавство по Дніпру і не допускати походів запорожців до Криму і Туреччини

Наслідки війни

- У результаті героїчних дій українських козаків у битві під Хотином було розвіяно міф про непереможність турецької армії
- Були взяті під сумнів плани подальшого завоювання Османською імперією європейських країн
- Спричинила внутрішню кризу в Османській імперії (повстали яничари 1622 р. вбили султана Османа II)
- Сприяла активізації визвольної боротьби слов'янських народів проти турецького поневолення
- Українські й польські землі були врятовані від завоювання турками

НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНІ ПОВСТАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ 20—30-х рр. XVII ст.**■ Соціально-економічне і політичне становище України в 20—30-х рр. XVII ст.****Основні особливості**

- Активне запровадження шляхтою і магнатами фільваркових господарств, що супроводжувалося позбавленням селян землі та особистої свободи
- Швидке зростання в Україні землеволодіння польських магнатів — Потоцьких, Замоївських, Калиновських, Конецпольських та ін.
- Відмова козаків, виключених з реєстру після завершення Хотинської війни, виконувати накази королівських урядників стосовно повернення під владу своїх старих господарів і старост та збереження ними військового устрою
- Обурення козаків-реєстровців, які повернулися з Хотинської війни, тим, що їхні господарства розорені магнатами
- Національно-релігійні та економічні утиски православного українського населення
- Розгортання масового покозачення різних верств населення, як результату погіршення їхніх умов життя під владою поляків
- Явна і таємна підтримка опору козаків польській владі більшістю українського населення унаслідок того, що козацтво також відстоювало їхні інтереси

■ Козацькі повстання 20—30-х рр. XVII ст.**Передумови повстань**

Конфлікт з польською владою унаслідок порушення козаками умов Хотинського миру (поновлення морських походів і втручання у справи Кримського ханства)

Рішення польської влади зменшити козацький реєстр із 40 до 3 тис. осіб та повернення усіх виключених із нього до попередніх господарів

Зіткнення інтересів козаків і польських землевласників у боротьбі за володіння південноукраїнськими землями, які намагалася привласнити шляхта

Рішуча відмова Сигізмунда III задовольнити вимоги козаків, висловлені в петиціях 1621 і 1622 рр.:

- зобов'язувалися не нападати на володіння Османської імперії;
- прохання зберегти давні вольності;
- збільшити козацький реєстр;
- збільшити і вчасно виплачувати платню;
- надати право селитися і користуватися своїми правами як на королівських землях, так і приватновласницьких (панських маєтках);
- вільно найматися з відома короля на службу до сусідніх християнських монархів;
- ліквідувати унію католицької і православної церков, узаконити православну церкву в Україні;
- заборонити розміщення на постій королівських військ на території Київського воєводства

■ Події козацьких повстань 20—30-х рр. XVII ст.

Дата	Керівники	Особливості
1625 р.	М. Жмайло	Охопило майже всю Наддніпрянщину. Польська влада намагалася силою ліквідувати «козацьку сваволю» в Україні
1630 р.	Т. Федорович (Трясило)	Перший великий збройний виступ козаків, який мав національно-визвольну спрямованість: «боротьба за віру» і проти польсько-шляхетського панування
1635 р.	І. Сулима	Спроба запорожців ударемнити намагання польської влади ізолювати Запорозьку Січ від решти українських земель
1637—1638 рр.	П. Бут, Я. Остриця, Д. Гуня	Викликане спробами польської влади «очистити» реєстр Війська Запорозького від бунтівників. У відозвах козаки сповіщали про намір визволити «народ наш православний від ярма поневолення і мучительства тиранського лядського й для помсти за вчинені кривди...»

■ Куруківська угода 1625 р.

Куруківська угода — мирна угода, підписана 26 жовтня 1625 р. в урочищі Ведмежа Лоза біля Курукового озера коронним польським гетьманом С. Конєцпольським і ко-

зацькою старшиною, очолюваною гетьманом М. Дорошенко, якою завершився польсько-козацький конфлікт 1625 р.

Загальна характеристика

<i>Основні умови</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Амністія усім учасникам повстання • Збільшення козацького реєстру до 6 тис., з яких 1 тис. повинна була постійно перебувати на Запоріжжі (у залозі), щоб не допускати туди втікачів з панських маєтків, а решта — на волості. Реєстр мав бути складений протягом шести тижнів, але лише після того, як повстанці розійдуться по домівках • Встановлювалася річна платня за службу в сумі 60 тис. злотих і додаткові виплати старшині • За реєстровими козаками зберігалася право обирати гетьмана, але затверджувати його мав король • Реєстровцям дозволялося жити і володіти землею лише на державних землях (королівщинах). Ті, хто мешкав у шляхетських маєтках, повинні були їх залишити протягом дванадцяти тижнів • Козаки, які залишалися поза реєстром, поверталися під владу панів • Старшина зобов'язувалася не приймати до реєстру виключених з нього і придушувати всяке «свавільство» • Козаки зобов'язувалися не втручатися в релігійні справи в Україні, відмовитись від морських походів і стосунків з іноземними державами
<i>Основні наслідки і значення</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Куруківська угода повинна була ізолювати реєстрове козацтво, яке перебувало на державній службі, від інших соціальних верств • Створення шести територіальних полків — Корсунського, Черкаського, Переяславського, Чигиринського, Білоцерківського, Канівського — мало на меті примусити реєстровців виконувати функції поліції і боротися з визвольним рухом • Польська влада не змогла добитися повного втілення в життя умов угоди. Полки реєстрового козацтва, утворені за наслідками угоди, відіграли в майбутньому роль основи адміністративно-територіального поділу Української козацької держави другої половини XVII—XVIII ст.

■ «Ординація Війська Запорозького, яке перебуває на службі Речі Посполитої» (постанова польського сейму, ухвалена в березні 1638 р.)

Основні положення

Скасовувалися «на вічні часи» всі права і привілеї реєстровців, «якими вони користувалися в нагороду за послуги, надані нашим предкам, і яких нині (вони) позбавляються внаслідок бунту»

На посаду старшого Війська Запорозького (гетьмана) назавжди заборонялося обирати особу з козацького середовища. Замість нього за рекомендацією коронного гетьмана сеймом призначався королівський комісар

Комісар мав складати присягу і підтримувати порядок у Війську Запорозькому, придушуючи будь-яке «свавільство козацьке»

Скасовувалася виборність старшини реєстру і козацьке судочинство. Полковники і осавули призначалися польською владою з представників польської або колонізованої шляхти. Лише сотників і отаманів обирали з козаків, відданих Речі Посполитій. Уся судова й військова влада в реєстрі належала комісару

Резиденцією комісара ставало місто Трахтемирів, а полковники мали проживати у своїх полках і не залишати їх без дозволу коронного гетьмана

Реєстр складав 6 тис. козаків. До нього могли увійти ті, хто не брав участі у повстаннях. Усі виключені поверталися до свого попереднього стану

Міщанам і селянам під загрозою конфіскації майна заборонялося вступати до козаків і навіть видавати дочок заміж за козаків

Козакам-реєстровцям дозволялося мешкати лише на королівщинах у Корсунському, Черкаському і Чигиринському староставах. На Запоріжжя жоден козак не міг потрапити без свідоцтва, виданого комісаром

Реєстрові полки повинні були «по черзі виступати на Запоріжжя для захисту того регіону і для того, щоб перешкоджати татарам переправлятися через Дніпро». Вони також мали «попереджувати, щоб свавілля не переховувалося на островах і річках і звідти не відправлялось у морські походи»

Необхідність відбудови фортеці Кодак і постійне перебування у ній сильного гарнізону з польських вояків і найманців

Таємні статті передбачали створення при комісарі окремого реєстру з підвищеною платнею для попередження «свавільля»

Значення

«Ординація...» повинна була перетворити українське реєстрове козацтво на залежний і підпорядкований владі Речі Посполитої підрозділ. Він повинен був допомагати полякам підтримувати свою владу в Україні й захищати південні кордони Речі Посполитої

■ Козацькі повстання 20—30-х рр. XVII ст.

Значення повстань

- Відстоювання українським козацтвом своїх станових прав і привілеїв уперше набуло форми національно-визвольної боротьби

Значення повстань

- Висунуті козаками гасла захисту православ'я, звільнення від кріпацтва і польського панування об'єднали представників різних станів українського суспільства — селян, міщан, православне духовенство
- Козацтво на практиці довело свою здатність до виконання ролі провідника українського національно-визвольного руху
- Повстання започаткували новий етап в історії визвольного руху України
- Попри поразки повстань ідея національного визволення і необхідність боротьби за нього набула поширення в Україні

Тема 2. Національно-культурний рух в Україні в другій половині XVI — першій половині XVII ст.

Церковне життя в другій половині XVI ст. БЕРЕСТЕЙСЬКА ЦЕРКОВНА УНІЯ

■ Становище православної церкви під владою Речі Посполитої в другій половині XVI ст.

Основні засади політики польської влади стосовно православної церкви

Деклароване забезпечення «вольностей, добр і привілеїв» православної церкви і фактичне їх постійне порушення і руйнування через право патронату або «право подавання»

Замість діючої раніше виборності на церковних соборах польські королі за правом патронату «подають хліби духовні й роздають столиці духовні» тобто призначають на посади єпископів і архимандритів (володарів монастирів) за гроші. Фактично посаду отримує той, хто більше заплатить

Королі надають вищі посади в православній церкві світським особам (шляхті, військовим) за борги держави тим людям, різноманітні послуги, прохання близьких до королівського двору осіб

Право патронату для магнатів і шляхти означало право власності на засновані ними церкви і монастирі у своїх маєтках, селах і містах. Священники в парафіях у приватних володіннях не обиралися простим людом, а призначалися за «правом подавання» шляхтичами-патронами

Магнати і шляхта розпоряджаються церквами і монастирями на підставі права власності: закладають, міняють, віддають як посаг за доньками, здають в оренду, продають тощо

Вплив польської політики на становище православної церкви

Глибокий занепад внутрішнього життя православної церкви:

- світські особи, що отримували єпископські посади, були здебільшого одруженими і зберігали цей стан надалі
- деморалізація митрополитів і єпископів, які в гонитві за «столицями і хлібами духовними» фактично зраджували свою церкву і народ. Жоден з митрополитів, що перебували на митрополичому престолі в другій половині XVI ст., не обирався соборно — усіх призначав польський король
- відсутність високої освіти серед духовних осіб
- патрони іноді протягом років залишали парафії без настоятеля, щоб самим отримувати увесь прибуток із церковних маєтків

Вплив польської політики на становище православної церкви

- боротьба за єпархії іноді завершувалася тим, що єпископський замок брали приступом із застосуванням гармат і кількох тисяч озброєних людей єпископа-претендента
- на парафіяльне духовенство єпископи накладали великі податі й, щоб зібрати їх, замикали церкви
- православні святині приходили в запустіння і тривалий час залишалися без богослужінь; грабувалося і нищилося церковне майно
- втручання світських осіб і державних інституцій у діяльність церковних судів: патрони і уповноважені ними особи судили священників, втручалися у справи церковних шлюбів

■ Реформаційні рухи в Україні

Основні особливості

- Розгорнулися на українських землях у той час, коли в Польщі вже розпочалася Контрреформація
- У 30—40-х рр. XVI ст. на території України з'явилися громади кальвіністів, які, як правило, виникали у великих панських маєтках або містах, що належали магнатам. Першими прийняли кальвінізм магнатські родини Потоцьких і Радзивілів. До них долучилися представники знатних православних родів (Вишневецькі, Фірлеї, Воловичі, Ходкевичі, Сапєги), а потім і дрібніші шляхетські роди. Громади кальвіністів виникли також на Закарпатті, Холмщині, Підляшші, Перемишльській і Белзькій землях
- Лютеранство на українських землях поширення не набуло
- Реформаційний рух не поширювався на широкі верстви українського населення. На українських землях, за підрахунками М. Грушевського, було менше 100 протестантських громад, створених, як правило, шляхтою і далеко не завжди українською
- Поширення протестантизму на певний час загальмувало проникнення католицизму і, одночасно, посилювало колонізацію вищих верств українців
- Українське православне населення побачило в засадах західноєвропейської Реформації (звільнення з-під влади Риму, демократизація церкви і наближення її до народу, переклад Біблії народною мовою) засоби протидії поширенню католицизму і пристосовувало реформаційні ідеї до власних потреб
- Боротьба протестантів з католицькою церквою стала для православних на українських землях зразком для оновлення власної церковної організації. Вплив ідеї Реформації проявлявся у діяльності братств, які намагалися взяти під контроль діяльність духовенства
- Видання у 1556—1561 рр. на Волині Пересопницького євангелія українською мовою — визначна подія протестантського реформаційного руху в Україні
- У 20—30-х рр. XVII ст. на Волині й західній частині Київщини поширюється соцініанство (послідовники італійського реформаційного діяча Фавста Соціна), яке критикувало церковні догмати і виступало за свободу совісті як умову морального вдосконалення людини. 1658 р. сейм Речі Посполитої заборонив соцініанство

■ Контрреформація в Україні

Основні особливості

- 1569 р. на українських і білоруських землях розпочинає діяльність «Товариство Ісуса» (ордену єзуїтів)
- Наполеглива діяльність єзуїтів спричинила те, що їх прибічниками стало чимало магнатів і шляхти, яких вони на вернули до католицизму (Радзивіли, Хоткевичі, Сапєги)
- Створення 1574 (75) р. у місті Ярославі колегії — першого єзуїтського навчального закладу на українських землях
- У 80-ті рр. XVI ст. створюються перші єзуїтські місії у Львові, що поширюють свою діяльність на Волинь і Поділля. Єзуїтські колегії відкриваються у Львові, Перемишлі, Бересті, Острозі, Луцьку, Кам'янці, Вінниці, Барі, Овручі, Києві
- Єзуїтські навчальні заклади забезпечували високий рівень освіти завдяки використанню досягнень гуманістичної педагогіки, створюючи конкуренцію протестантським школам

Основні особливості

- Єзуїти успішно залучали на свій бік інші верстви населення: захищали селян-кріпаків, виступаючи за скорочення панщини, підбурювали міщан проти магнатів-протестантів
- Вплив контрреформаційних ідей на православну церкву в Україні виявлявся у поширенні серед церковних ієрархів прагнень до її вдосконалення

■ Берестейська церковна унія 1596 р.

Берестейська церковна унія — об'єднання католицької (Вселенської) церкви з православною церквою України та Білорусії, проголошене на церковному соборі в Бересті (Бресті) 1596 року.

Загальна характеристика

<i>Передумови укладання</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Католицька церква традиційно намагалася розширити свій вплив на Сході і об'єднати католиків та православних під егідою папського престолу. У цих намаганнях Рим зміг скористатися кризовим станом православної церкви в Україні та Білорусії • Українські й білоруські православні єпископи вбачали в унії єдину реальну на той час можливість досягти бажаної мети, а саме: <ul style="list-style-type: none"> — позбутися принизливої для духовної влади залежності від торгово-ремісничого люду, об'єданого в братства; — подолати кризу православної церкви і оздоровити церковний організм в цілому; — досягти фактичної рівності у правах з католиками в Речі Посполитій • Влада Речі Посполитої вважала, що єдина віра — це фактор, який зміцнює державу. Унія в планах польської політики була: <ul style="list-style-type: none"> — можливістю остаточно закріпити у складі Речі Посполитої українські та білоруські землі; — перехідним етапом до чистого католицизму; — засобом денационалізації українців та білорусів, оскільки з церковною латинізацією пов'язувалася і полонізація • Українська православна знала, яка підтримувала ідею об'єднання двох церков на засадах рівноправності, уважала, що унія: <ul style="list-style-type: none"> — стане засобом оновлення православної церкви, піднесе її до потреб часу; — сприятиме тіснішому зближенню із західноєвропейською культурою; — дозволить зрівняти в правах православних ієрархів з католицькими (дістати місця в сенаті) і посилити позиції православних у Речі Посполитій
<i>Основні умови</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Прийняття католицької догматики про чистилище, походження Духа Святого від Бога-Отця та Бога-Сина • Визнання зверхності Папи Римського як першоієрарха всієї християнської церкви • Збереження православної візантійської обрядовості та юліанського календаря • Проведення богослужінь церковнослов'янською мовою • Виборне право на заміщення митрополичої та єпископської кафедр із наступним затвердженням обраних духовних осіб світською владою • Збереження за нижчим духовенством права одружуватися, на відміну від обов'язкової безшлюбності латинського духовенства • Підтвердження східних принципів організації чернечого життя • Зрівняння у правах руського духовенства з латинським у Речі Посполитій: звільнення від сплати податків, право займати державні посади, надання єпископам прав сенаторів • Навчання у школах і семінаріях на україно-білоруських землях повинно проводитися грецькою та слов'янською мовами • Підпорядкування братств єпископам

Загальна характеристика

Результати і наслідки

- Утворилася Українська греко-католицька церква. Греко-католицьке духовенство чинило опір спробам частини католицької ієрархії за допомогою унії окатоличувати і полонізувати українське населення. Відстоюючи національну ідентичність, греко-католицька церква довела, що вона є українською церквою
- У результаті унії замість однієї церкви на українських землях виникли дві. Розпочалася тривала боротьба «Русі з Руссю» — між православними і греко-католиками
- Фактичного зрівняння суспільного становища греко-католиків і католиків не відбулося. Обіцяних місць у сенаті греко-католицькі єпископи не отримали
- В умовах збереження права патронату в Речі Посполитій від світської влади залежало, яка саме церква (греко-католицька чи православна) існуватиме на підвладній їй території
- Українська православна церква не припинила пошуку шляхів свого оновлення. У цьому вона стала спиратися на підтримку світських елементів — православних українських шляхтичів, міщан і козацтва
- В українському суспільстві загострилося протистояння на ґрунті віросповідання. Захист православ'я став основним гаслом українців у національно-визвольній боротьбі кінця XVI — першої половини XVII ст.

Назва «греко-католицька церква» має історичне походження. До Берестейської церковної унії українські й білоруські православні на землях у складі Речі Посполитої, підлеглі константинопольському патріарху вважали себе приналежними до східного грецького обряду християнства і казали, що сповідають «грецьку віру». Після унії для вирішення тих, хто її підтримав у Римі, стали вживати назву «греки католики». Проте вже в 20-х рр.

XVII ст. прихильників унії частіше визначали як «русинів католиків» або «з'єднаних», а вірних православ'ю — як «нез'єднаних» або «схизматиків». Стосовно самих церков щоразу частіше використовували назви «Руська з'єднана» і «Руська нез'єднана» церкви. Офіційну назву «греко-католики» вперше запровадила для своїх підданих австрійська імператриця Марія Терезія наприкінці XVIII ст.

ЦЕРКОВНЕ ЖИТТЯ В ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ XVI СТ.

Унаслідок Берестейської унії православна церква на Україні розкололася на дві частини — *греко-католицьку* і *православну*. Обидві частини, поза сумнівом, діяли зі щирої любові до свого народу, переймалися за сучасне і майбутнє

церкви, обстоювали власне бачення її сутності та шляхів подолання того жалюгідного стану, у якому вона знаходилася. Але можливе розв'язання цього питання розглядалося ними по-різному.

■ Вплив Берестейської унії на розвиток церковного життя в Україні

Риси	Особливості прояву
Глибокий розкол між прихильниками обох церков у суспільстві	Унаслідок Берестейської унії відбувся фактичний розкол Київської митрополії на дві церкви: визнану польською владою «з'єднану» і «нез'єднану» — напівлегальну, не визнану владою і патронами-католиками

Риси	Особливості прояву
Одразу після унії польська влада поставила православне духовенство поза законом	15 грудня 1596 р. король Сигізмунд III видав універсал із вимогою до всього православного духовенства і віруючих приєднатися до унії
Визнання польською владою законності греко-католицької церкви не задовольнило її єпископат	Греко-католицьке духовенство не отримало обіцяних місць у сенаті через опір польської аристократії
Польські можновладці силою відбирали церкви й монастирі у православних	Насильницькі дії стосовно православної церкви спричиняли опір її прихильників. Зокрема, київський воєвода князь К.-В. Острозький за підтримки православної шляхти не допустив передачу Києво-Печерської лаври греко-католикам
Розгортання православними братствами боротьби з церковною унією	Члени братств склали протести стосовно протиправних дій греко-католиків та їхніх протекторів на сеймики і сейм Речі Посполитої, вели процеси за церковне майно, подавали відповідні матеріали сеймовим послам
Поширення творів полемічної літератури, у яких засуджувалася церковна унія	Послання афонського ченця І. Вишенського, твір невідомого автора «Апокрисис або відповідь на книжки про собор Берестейський», «Тренос» Мелетія Смотрицького та ін.
Укладення союзу про спільну боротьбу між православними і протестантами	У травні 1599 р. за ініціативою Віленського братства православна і протестантська шляхта на спільній нараді у Вільно уклала акт про конфедерацію (тимчасове об'єднання і спільні дії) стосовно захисту своїх прав на богослужіння і недоторканість церков та їхніх маєтностей
Сеймова форма боротьби православних за свої права	Єдино можливий законний шлях боротьби за відновлення православної церкви. Православні послі погрожували зірвати сейм 1597 р. Разом з протестантами зірвали роботу сеймів 1601 і 1603 рр. Примусили владу піти на певні поступки: — 1607 р. Рішення сейму про те, що православні посади і маєтності мають надаватися лише за згодою їх засновників. Не повинно чинитися перешкод православним у вільній відправі богослужінь. Церковні православні братства зберігали свої права і привілеї; — 1609 р. Визнання сеймом існування в Речі Посполитій як греко-католицького, так і православного духовенства. Утиски будь-кого з них повинні каратися на державному рівні; — 1618 р. Заклик сейму про те, що православні мають право вільно відправляти богослужіння і нікого з них не можна силою примушувати змінювати віру
Протиріччя між здобутим сеймовою боротьбою формальним і фактичним станом православної церкви в суспільстві	На місцях стосовно православних продовжувалося свавілля і насильство, монастирі та церкви відбиралися і передавалися греко-католикам, православна шляхта обмежувалася в правах, православне міщанство не допускалося до участі в роботі магистратів
Українське козацтво виступило на захист православної церкви	Козацтво захищало православних і допомагало їм відстоювати свої церкви з їхніми маєтностями. Військо Запорозьке стає колективним членом Київського братства

■ Становище греко-католицької церкви

Загальна характеристика

- Становлення греко-католицької церкви відбувалося за підтримки польської влади і Папи римського. Часто супроводжувалося утисками і насильством над православними
- Греко-католицька церква виступила з ініціативою до православної церкви про примирення (1621 р., пропозиції Й.-В. Рутського). Унаслідок загострення протистояння між православними і греко-католиками досягти порозуміння не вдалося
- За «Пунктами заспокоєння обивателів Корони і Великого князівства Литовського руського народу грецької релігії» греко-католикам гарантувалося право на ту частину українців і білорусів, що визнали унію. Вони отримували сім епархій, а православні п'ять
- Митрополит Іпатій Потій (1599—1613 рр.) активно залучав до унії духовенство і шляхту. 1603 р. приєднав до греко-католицької церкви 50 родів волинської шляхти. Заснував у Вільно першу греко-католицьку семінарію та школу в Бересті
- Митрополит Й.-В. Рутський (1613—1637 рр.) провів реформи устрою греко-католицької церкви
- У 30-х рр. XVII ст. становище греко-католицької церкви ускладнилося. Польська влада, розчарована невдалими спробами об'єднати всіх українців та білорусів, була змушена піти на діалог з православною церквою, яка зберігала вплив і значення

■ Діяльність митрополита Й.-В. Рутського щодо зміцнення греко-католицької церкви

Основні заходи

- Домігся від Папи римського права для греко-католицьких ченців навчатися у західноєвропейських католицьких семінаріях
- Для того щоб перешкодити полонізації українців та білорусів, 1615 р. за дозволом Риму ініціював зрівняння статусу греко-католицьких та єзуїтських шкіл
- 1617 р. за зразком католицького чернецтва і на підставі уставу св. Василя здійснив реорганізацію греко-католицького чернецтва. Монастирі, що визнали унію, було об'єднано в єдину Конгрегацію св. Трійці, незалежну від єпископів й очолювану виборним протоархімандритом
- За наполяганням митрополита ченці-василіяни засновували школи майже при кожному своєму монастирі
- Неодноразово захищав греко-католицьку церкву перед польським королем, представниками Папи римського, в урядових і церковних польсько-литовських колах, у виступах на сеймах
- Розпочав переговори з владиками відновленої 1621 р. православної церкви про порозуміння «однієї Русі з другою» і можливе створення у Речі Посполитій окремого Київського патріархату для об'єднаної православної і греко-католицької церков, підпорядкованої Риму. Але проти цього виступили польська влада, Папа римський і українське козацтво
- За заслуги перед греко-католицькою церквою ще за життя з пошаною титулувався «атлантом Унії» і «підпорою Церкви»

■ Зміни становища православної церкви в 20—30-х рр. XVII ст.

Риси	Характеристика
Відновлення православної ієрархії Київської митрополії	1620 р. під час приїзду до Києва єрусалимського патріарха Феофана в обхід польської влади було висвячено новий православний єпископат. Це стало можливим завдяки підтримці Київського братства і запорозьких козаків

Риси	Характеристика
Боротьба за визнання православної ієрархії Київської митрополії у Речі Посполитій	На сейм 1620 р. представники Віленського братства вперше подали до посольської ізби прохання про легалізацію нововисвяченої православної ієрархії. Гетьман П. Конашевич-Сагайдачний на сеймі пообіцяв, що козаки нададуть підтримку у війні з турками за умови задоволення цього прохання. Загалом було отримано згоду. Боротьба продовжувалася на всіх наступних дванадцяти сеймах, що відбувалися протягом 1623—1631 рр.
Легалізація православної ієрархії владою Речі Посполитої	На елекційному сеймі 1632 р., скликаному для обрання нового короля, православні послы за підтримки протестантів заявили, що не обговорюватимуть державних справ, поки не будуть задоволені їхні вимоги. На сеймі було прийнято «Пункти заспокоєння обивателів Корони і Великого князівства Литовського руського народу грецької релігії», за якими й було легалізовано (тобто офіційно визнано) існування православної церкви та її ієрархії

■ Діяльність митрополита Петра Могили щодо зміцнення православної церкви

Основні заходи

- Боротьба з порушеннями церковних канонів при введенні в духовний сан і отриманні своїх посад єпископами. Займав принципову позицію — без дозволу митрополита ніхто не має права посісти єпископську кафедру
- Проведення ретельної перевірки щодо дотримання церковних канонів у минулому під час призначення всіх рядових священників і видання їм нових свідоцтв із детальним визначенням обов'язків
- Посилення контролю за духовенством та станом церковного життя: за рядовим духовенством у парафіях наглядали «протопопи» та «візитатори», єпископів і монастирі контролювали «митрополичі намісники»
- Відновлення соборного життя: запровадження щорічного скликання єпархіальних соборів для вирішення нагальних поточних проблем
- Запровадження екзаменів на знання пастирських обов'язків для священників
- Створення наприкінці 1634 — на початку 1635 р. митрополичої «консисторії» — церковного судового органу, що ліквідував звичай вирішення тяжб серед духовенства світськими судами
- Упорядкування стосунків з братствами: обмеження деяких з їхніх претензій, примус рахуватися з владою митрополита
- Підпорядкування владі митрополита й обмеження канонічними засобами шляхетських вольностей єпископів
- Послаблення негативного впливу права патронату на церковну організацію: вимоги чітко визначити права й обов'язки патронів, закріплення парафій за впливовими патронами із православної шляхти або братствами, відмова висвячувати на церковні посади негідних осіб, запропонованих патронами
- Упорядкування чернечого життя й організації монастирів: прийняття Київським Собором 1640 р. нового монастирського уставу
- Приділяв значну увагу розробці питань православної догматики. Написав «Євхарістіон або Требнік» (1646 р.), у якому визначилися догмати і обряди православної церкви, великий полемічний твір «Літос або камінь» (1644 р.), «Анфологіон або молитви і повчання душекорисні» (1636 р.)
- Митрополитом та його сподвижниками було підготовлено новий православний Катехізіс — «Православне ісповідання віри», що був затверджений Київським церковним собором 1640 р., а 1643 р. патріархами Константинопольським, Александрійським, Антіохійським та Ієрусалимським

Культура України в другій половині XVI — першій половині XVII ст.

Культура України в другій половині XVI — першій половині XVII ст.

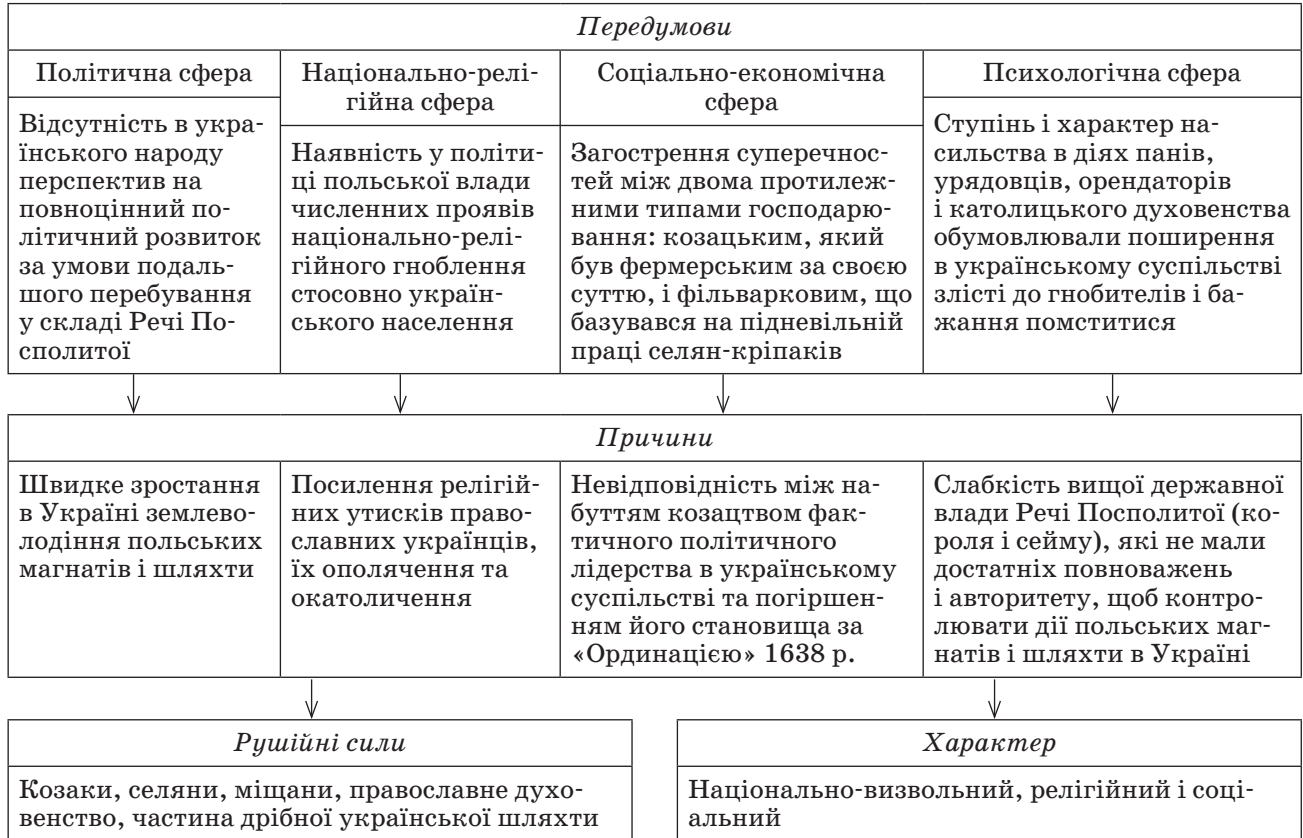
Галузь	Характеристика
<i>Розвиток української мови</i>	<ul style="list-style-type: none"> Писемна мова українців і білорусів називалася руською. Під впливом усного мовлення в руській мові з'явилися елементи української мови. У першій половині XVII ст. виникають поемічні й драматичні твори, вірші написані українською мовою
<i>Освіта</i>	<ul style="list-style-type: none"> Початкові школи (діяли при церквах і монастирях). Домашня освіта була доступна заможним верствам населення Слов'яно-греко-латинські школи. Першу школу було засновано наприкінці 70-х рр. XVI ст. в Острозі. Викладалися церковнослов'янська, грецька і латинська мови та «сім вільних наук» — граматики, риторика, діалектика, арифметика, геометрія, астрономія і музика. Ці школи організовували також братства Протестантські школи. Міста: Киселин, Гоща, Берестечко Єзуїтські колегіуми. Міста: Львів, Перемишль, Луцьк, Вінниця Греко-католицькі школи. Міста: Холм, Шаргород, Володимир Вищі навчальні заклади. Острозька академія, Киселинська академія (протестантська), Києво-Могилянський колегіум (1632 р.). Викладалися «сім вільних наук», а також філософія і богослов'я
<i>Книгодрукування</i>	<ul style="list-style-type: none"> І. Федоров (Федорович). 1574 р. «Апостол» і «Буквар». 1581 р. Острозька Біблія До середини XVII ст. на українських землях у різний час діяло 25 друкарень. Найбільша друкарня існувала при Києво-Печерському монастирі «Мандрівні» (пересувні) друкарні
<i>Перші шкільні підручники</i>	<ul style="list-style-type: none"> 1574 р. «Буквар» І. Федорова — перший шкільний підручник на українських землях 1586 р. Друкарня Віленського братства видала першу церковнослов'янську граматику, підготовлену в Острозі 1591 р. У Львові видано греко-церковнослов'янську граматику «Аделфотес» Арсенія Еласонського 1596 р. У друкарні Віленського братства видано «Граматику словенську», «Буквар» і «Лексис» (словник, понад 1 тис. слів перекладалися із церковнослов'янської мови українською) Лаврентія Зизанія 1619 р. Видано «Граматику словенську» Мелетія Смотрицького 1627 р. У друкарні Києво-Печерського монастиря видано словник «Лексікон славенороскій» Павла Беринди (бл. 7 тис. слів)
<i>Усна народна творчість</i>	<ul style="list-style-type: none"> Обрядові пісні (колядки, щедрівки, веснянки, гаївки) Історичні пісні («Про Сулиму, Павлюка ще й про Яцька Острияницю», «Пісня про Байду») Думи («Маруся Богуславка», «Самійло Кішка», «Плач невільників»)

Галузь	Характеристика
<i>Література</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Ораторсько-проповідницька проза. К. Транківліон-Ставровецький, «Дзеркало богослов'я», твори П. Могили • Історичні мемуари. Б. Балака, «Про Москву і про Дніпра, царка московського неправдивого» • Політична публіцистика. Твори С. Оріховського, Й. Верещинського • Латиномовна поезія • Поема «Роксоланія» С. Кльоновича розповідає про історію України • Твори П. Русина з Кросна, І. Русина з Туробіна, Г. Русина із Самбора • Дотримувалися гуманістичних ідеалів
<i>Полемічна література</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Твори релігійного спрямування, у яких висувалися докази авторів, спрямовані проти поглядів їх противників. Г. Смотрицький, «Ключ царства небесного», «Календар римський новий»; І. Вишенський, «Послання до єпископів»; М. Смотрицький, «Тренос»; І. Потій, «Унія»; І. Борецький, «Протестація»
<i>Драматична література й театр</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Шкільна драма. Й. Волкович, «Розмірковування про муку Христа» • Інтермедії. Короткі одноактові комедійні сценки («Купив kota в мішку») • Вертеп (мандрівний ляльковий театр) сформувався у першій половині XVII ст.
<i>Музика</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Церковна музика. З другої половини XVI ст. давній знаменний спів (восьмиголосний) поступається місцем партесному (багатоголосному) співу. З'явилося нотне письмо • Світська музика. Новий жанр — кант (пісня для триголосного ансамблю або хору). Повчальні, величальні, жартівливі та інші канти • Інструментальна музика. У містах музики об'єднувалися в окремі цехи. У козаків були військові музики
<i>Літописання</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Густинський літопис (створений у першій чверті XVII ст.) розповідає про події до 1597 р. Автор невідомий • Львівський літопис (1498—1649 рр.), літопис М. Гунашевського • Острозький літописець (1500—1636 рр.)
<i>Архітектура і містобудування</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Оборонна спрямованість містобудування. Багато нових міст (Броди, Станіслав, Жовква, Тернопіль), що закладалися як замки або фортеці. Більшість замків були дерев'яними. Кам'яні замки — Львів, Луцьк, Кременець, Кам'янець-Подільський. Монастирі також були добре укріпленими фортецями — Успенський Почаївський монастир, Троїцький монастир у Межиріччі під Острогом • У західноукраїнському містобудуванні спостерігався відчутний вплив європейського Відродження. Львів — будинок Корнякта, Чорна кам'яниця, Успенська церква, каплиця Трьох святих
<i>Скульптура</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Надгробні пам'ятки. Пам'ятник на могилі К. Острозького в Успенському соборі Києво-Печерської лаври (1579 р.). Скульптурні зображення на архітектурних спорудах (львівські каплиці Боїмів та Кам'янів, Чорна кам'яниця)
<i>Живопис</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Церковний живопис: іконопис та фрески. Прояви гуманістичних поглядів епохи. «Богородиця Одигітрія з пророками» (1599 р.) Ф. Сеньковича. Іконостас П'ятницької церкви, створений львівськими майстрами на межі XVI—XVII ст. • Світське малярство. Жанри: портрет, історичний та батальний живопис. Портрети К. Корнякта, Р. Сангушка, К. Збарзького, Р. Вишневецької, Ю. і Я. Боїмів
<i>Мистецтво гравюри</i>	<ul style="list-style-type: none"> • «Євангеліє учительське» (1637 р.) містило близько 50 гравюр • Світська гравюра з'явилася на початку 20-х рр. XVII ст. Перші гравюри в книзі К. Саковича «Вірші на жалосний погреб... Петра Конашевича-Сагайдачного» (1622 р.)

Тема 3. Національно-визвольна війна українського народу проти Речі Посполитої середини XVII ст. Відродження Української держави

ПЕРЕДУМОВИ І ПОЧАТОК НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ ВІЙНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ПРОТИ ПОЛЬСЬКОГО ВОЛОДАРЮВАННЯ

■ Національно-визвольна війна українського народу проти польського володарювання

У вітчизняній історичній науці існують різні підходи до проблем типології, хронологічних меж і періодизації боротьби, яка розпочалася у 1648 р. Чимало прихильників здобув підхід, за яким «народне повстання, яке розпочалося 1648 р., охопивши більшу частину території та населення України, незабаром переросло у визвольну війну, а війна, зумовивши глибокі якісні зміни в суспільному розвитку, поступово переросла в національну революцію» (О. Бойко). Аргументами на цю користь є такі ознаки: утворення та розбудова Української національної

держави; установлення нових кордонів та поступове формування державної території; радикальні зміни станової ієрархії, прихід до вершин влади національної за складом козацької старшини; скасування кріпацтва, завоювання селянами особистої свободи; ліквідація великої земельної власності польських та колонізованих українських магнатів та утвердження дрібної (фермерського типу) козацької власності на землю; визволення українських міст з-під влади короля та магнатів; залучення до участі в соціальних змінах більшості українського населення.

■ Періодизація Української національної революції XVII ст. (за В. Смолієм і В. Степанковим)

Період	Основний зміст
Лютий 1648 — червень 1652 рр.	Найбільший розмах та інтенсивність національно-визвольної та соціальної боротьби. Бурхливий процес становлення державних інституцій, формування нової української політичної еліти і національної державної ідеї
Червень 1652 — серпень 1657 рр.	Погіршення становища новоутвореної Української козацької держави та активні пошуки її урядом союзників для розгрому Речі Посполитої і возз'єднання у межах єдиної держави всіх українських земель
Вересень 1657 — червень 1663 рр.	Різке загострення соціально-політичної боротьби, що вилилася в громадянську війну й спричинила розкол козацької України на два гетьманства (Правобережне і Лівобережне), та виділення Запоріжжя в окрему політичну силу
Липень 1663 — червень 1668 рр.	Намагання польського та московського урядів поділити Українську козацьку державу, що завершилися укладанням Андрусівського договору 1667 р., і відчайдушна боротьба національно-патріотичних сил за возз'єднання козацької України
Липень 1668 — вересень 1676 рр.	Нове загострення політичної боротьби, посилення втручання іноземних держав у внутрішні справи України, ліквідація українських державних інституцій на Правобережжі та його жахливе спустошення польськими, кримськими, турецькими і московськими військами. Поразка революції

■ Періодизація Національно-визвольної війни українського народу проти Речі Посполитої (1648—1657 рр.)

Дата	Основні події
1648—1649 рр.	Українська армія здобула військову перевагу над польським військом. Опинившись на межі військової катастрофи, уряд Речі Посполитої був змушений визнати певну самостійність за Україною
1650—1653 рр.	Тривала й виснажлива боротьба між козацтвом і поляками не принесла успіху жодній із сторін
1654—1655 рр.	Надання Московською державою військової допомоги Україні. Успішне завершення україно-московськими військами літньо-осінньої кампанії 1655 р. в Україні
1656—1657 рр.	Укладання Україною військового союзу зі Швецією та Трансільванією; спільні дії козацтва зі шведською та трансільванською арміями проти Польщі

Розгортання Національно-визвольної війни в 1648—1649 рр.

■ Воєнні дії 1648—1649 рр.: основні події

Дата	Подія	Результат
19 квітня — 6 травня 1648 р.	Битва біля урочища Жовті Води	Перемога повстанців
15—16 травня 1648 р.	Битва під Корсунем	Перемога повстанців
11—13 вересня 1648 р.	Битва під Пилявою	Перемога повстанців

Дата	Подія	Результат
27 вересня—16 жовтня 1648 р.	Облога Львова	Зняття облоги після сплати міщанами козаками Львова контрибуції
28 жовтня—14 листопада 1648 р.	Облога Замостя	Зняття облоги й укладання перемир'я з поляками
1 липня—12 серпня 1649 р.	Облога Збаража	Знята за результатами Зборівської угоди
5—6 серпня 1649 р.	Битва під Зборовим	Припинена за розпорядженням кримського хана Іслам-Гірея

■ Укладення Зборівського договору

Кримсько-польські переговори	
<i>Вимоги, висунуті кримським ханом на переговорах</i>	<i>Умови, зафіксовані у кримсько-польському договорі</i>
<ul style="list-style-type: none"> Збільшити козацький реєстр до 40 тис. осіб Дозволити татарам брати ясир і здобич у володіннях Речі Посполитої (перш за все на українській землі) Одноразово сплатити 200 тис. талерів і щорічно надавати «упоминки» (подарунки) 	<ul style="list-style-type: none"> «Вічна приязнь» між Кримським ханством і Річчю Посполитою та надання взаємної допомоги в боротьбі зі спільними ворогами Заборона татарам нападати на Річ Посполиту Хан зобов'язується надавати воєнну допомогу польському королю і може, за дозволом короля, використовувати для своїх потреб Військо Запорозьке Забезпечення Війську Запорозькому давніх привілеїв і вольностей «згідно окремої з ним угоди» Зобов'язання кримського хана під час повернення додому завдати якомога меншої шкоди «королівській державі» Зняття облоги Збаража Дозвіл татарам випасати худобу над річками Інгул і Велика Віся Сплата Річчю Посполитою викупу в 200 тис. талерів татарам і ще 200 тис. талерів за звільнення обложених у Збаражі

Україно-польські переговори	
<i>Вимоги, висунуті в «Пунктах о потребностях Запорозького війська, розроблених Б. Хмельницьким і генеральною старшиною»</i>	<i>Умови, зафіксовані у «Декларації його королівської милості Війську Запорозькому на пункти супліки данної»</i>
<ul style="list-style-type: none"> Скасувати всі сеймові постанови, спрямовані проти Війська Запорозького Територія, підвладна гетьману, повинна охоплювати Брацлавське, Київське, Чернігівське, східні райони Подільського й Волинського воєводства Заборонялося введення польських військ на територію, підпорядковану гетьманському правлінню Повна амністія всім учасникам війни Скасування будь-яких обмежень стосовно кількості козацького реєстру Право польської шляхти повернутися до своїх маєтків за умови, що вона пробачить своїм підданам участь у повстанні 	<ul style="list-style-type: none"> Формальне підтвердження давніх прав і привілеїв Війська Запорозького Під владу гетьмана переходять Брацлавське, Київське і Чернігівське воєводства (утрачені території Барського, Зв'ягельського, Любартівського, Миропільського, Остропільського і Подністровського полків) Лінія розмежування мала проходити на захід від Димера, Горностайполя, Коростишева, Павлочі, Погребищ, Прилук, Вінниці, Брацлава та Ямполя Польські війська виводилися з території, підвладної гетьману Мала бути проголошена загальна амністія, а також спеціальна амністія для шляхти, що приєдналася до повстанців

Україно-польські переговори	
Вимоги, висунуті в «Пунктах о потребностях Запорозького війська...»	Умови, зафіксовані у «Декларації...»
<ul style="list-style-type: none"> • Скасування церковної унії, підпорядкування київського митрополита з усім духовенством константинопольському патріарху • Повернення православним церков і церковного майна, захопленого греко-католиками • Надання права православному духовенству безперешкодно відправляти службу на всій території Речі Посполитої • Заборона євреям проживати на території, підвладній гетьману • Заборона діяльності на українських землях єзуїтів та католицьких чернечих орденів • Надання православним виключного права займати всі судові й адміністративні посади на землях, підвладних гетьману • Київський митрополит повинен отримати місце в сенаті • На найближчому сеймі король, шість сенаторів і послів мають скласти присягу «на цілість прав релігії грецької і на всі пункти» 	<ul style="list-style-type: none"> • Кількість козацького реєстру обмежувалася 40 тис. осіб, а не включені до нього поверталися під владу панів • Шляхта мала право повернутися до своїх маєтків, а її піддані повинні були виконувати всі ті повинності, що й раніше • Найближчий сейм повинен був розв'язати питання ліквідації унії і повернення православної церкви захопленого в неї майна • Євреям заборонялося селитися, а єзуїтам — діяти на території, підпорядкованій гетьману • На землі, які переходили під владу гетьмана, польський уряд зобов'язувався призначати на адміністративні посади лише православних шляхтичів • Київському митрополиту було обіцяно місце в сенаті • Чигирин переходив у володіння гетьмана

Сейм Речі Посполитої, який працював у Варшаві наприкінці 1649 — на початку 1650 рр., після гострих дискусій ухвалив *Зборівський договір*. Питання про скасування церковної унії та надання православному митрополиту місця

в сенаті не розглядалися, щоб не зірвати роботу сейму. Після завершення роботи сейму король підтвердив права і привілеї православної церкви своїм власним універсалом, без сеймової ухвали.

■ Програма розбудови Української козацької держави, висунута Б. Хмельницьким

Вважається, що вперше ідею необхідності створення автономної Української козацької держави (хоча й на обмеженій території) Б. Хмельницький висунув після Корсунської битви наприкінці травня 1648 р. Програма вимог до польської влади, передана ним М. Потоцькому через Тугай-бея, передбачала: створення удільної держави з визначеними кордонами по Білу Церкву й Умань (включно з Лівобережжям); скасування на її території прав воєвод і старост стосовно «королівщин», міст і замків;

підпорядкування Війська Запорозького безпосередньо «лише одному королю».

М. Потоцький категорично відмовився передавати ці вимоги до Варшави, пояснивши, що польська влада ніколи їх не задовольнить.

Основні положення програми розбудови Української козацької держави були в цілому оприлюднені Б. Хмельницьким на переговорах з польськими комісарами в Переяславі 10—16 лютого 1649 р. і московським посольством Г. Унковського у Чигирині в квітні 1649 р.).

Положення програми	Загальна характеристика
Визволення українського народу збройним шляхом	«Виб'ю з людської неволі весь руський народ, а що перше я воював за шкodu і кривду свою, тепер буду воювати за нашу православну віру»
Створення Української держави в етнічних межах розселення українського народу	«За границю на війну не пойду, на турків і татар шаблі не підніму. Досить нам на Україні й Поділля і Волині; тепер досить достатку і пожитку в землі та князівстві своєму, по Львів, Холм і Галич. А ставши на Віслі, скажу дальшим ляхам: сидіте, мовчіте, ляхи»
Незалежність Української держави від Речі Посполитої	Московський посол Г. Унковський повідомляв, що «гетьман і Військо Запорозьке і вся Русь Київська під владою польського короля і панів бути не хочуть». Хмельницький вважав, що «нас Бог від них (Польщі й Литви) увільнив — короля ми не обирали і не коронували і хреста йому не цілували... і ми волею Божою цим від них вільними стали»
Українська козацька держава — правонаступниця Київської Русі	За твердженням Г. Унковського, гетьман вважав, що польська влада повинна визнати Українську державу «по тим кордонам, як володіли благочестиві великі князі, а ми в підданстві та в неволі бути в них не хочемо»
Основу устрою Української козацької держави складають порядки Війська Запорозького, поширені на все її населення	«Не постоїт мі нога жадного князя і шляхотки тут в Україні, а захочет лі хліба котрий з нами їсти, нехай же Війську Запорозькому послухний буде...»
Ідея монархічної форми правління	«Правда то єсть, що я лихий і малий чоловік, але мі то Бог дав, що єсть єдиновладцем і самодержцем руським»

УТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КОЗАЦЬКОЇ ДЕРЖАВИ — ГЕТЬМАНЩИНИ

Територія України на лівому і правому берегах Дніпра, яка в другій половині XVII ст. — до 1764 р. підпорядковувалася гетьман-

ській владі, мала неофіційну назву **Гетьманщина**. Офіційна назва Української козацької держави в цей час — **Військо Запорозьке**.

■ Зовнішньополітичні зв'язки Б. Хмельницького

Підтримання активних зовнішньополітичних зв'язків вимагало від Б. Хмельницького неабияких

коштів. За тодішніми звичаями всі закордонні посольства утримувалися коштом гетьманського уряду.

■ Політичний устрій Війська Запорозького в середині XVII ст.

■ Адміністративно-територіальний устрій Війська Запорозького в середині XVII ст.

У кожному полку, залежно від території і кількості населення, нараховувалося 10—20 і більше сотень. Територія Запоріжжя становила окрему адміністративну одиницю.

■ Основні повноваження вищих органів державної влади Війська Запорозького

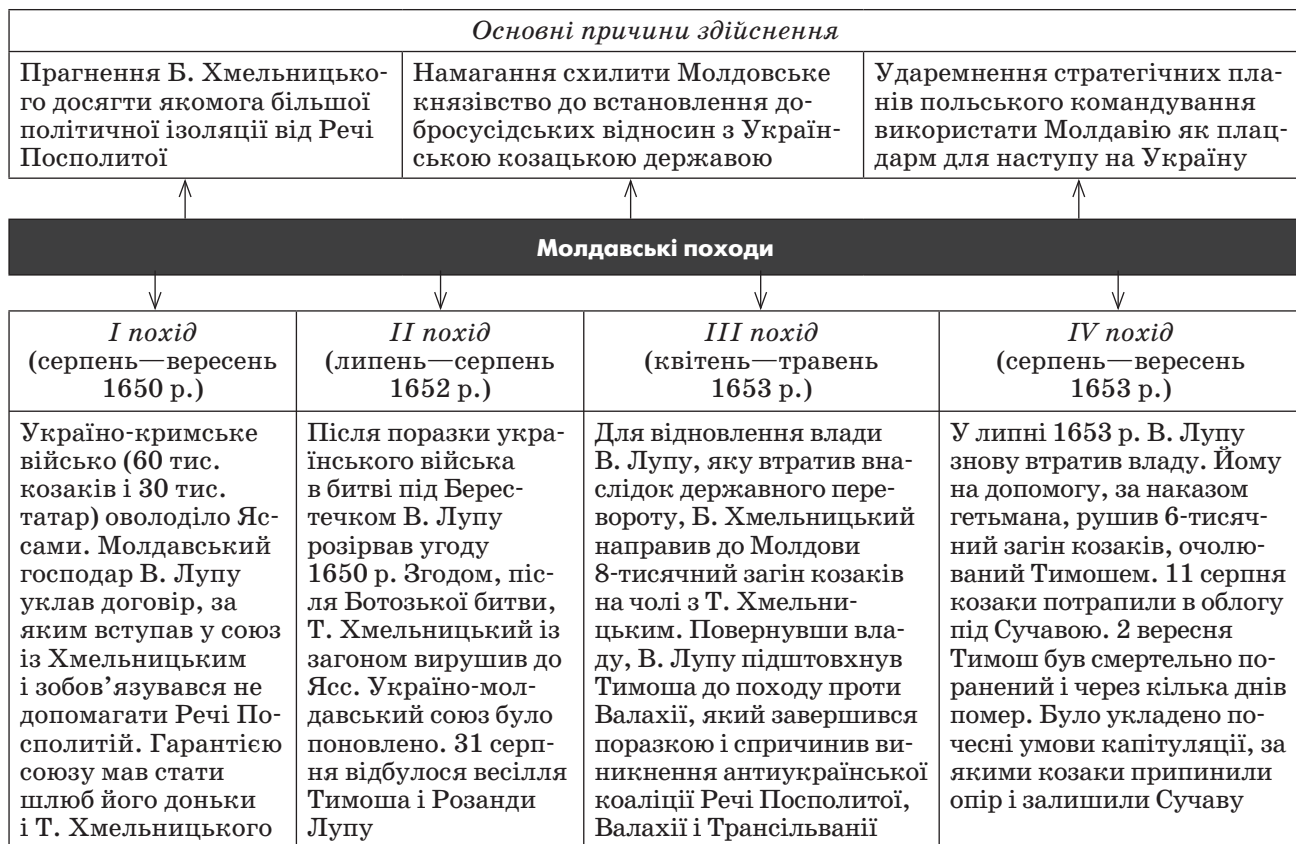
Орган влади	Основні повноваження
<i>Загальна (Генеральна) військова рада</i>	Вищий законодавчо-розпорядчий орган, що вирішував найважливіші питання. У ній брало участь все козацтво, а іноді й представники міщан та духовенства. Поступово стала скликатися лише для схвалення заздалегіть підготовлених рішень
<i>Гетьман</i>	Глава держави, якому належала вища військова, адміністративна і судова влада, що поширювалася на всі стани. Обирався безстроково. Скликав Загальну військову та Старшинську ради, реалізовував прийняті ними рішення. Очолював Генеральний уряд. За його підписом («рукою власною») виходили універсали, розпорядження і накази. Брав участь у судочинстві, розглядав скарги на рішення полкових і сотенних судів. Відав фінансами, за рішенням Ради розпочинав війну чи укладав мир, підтримував дипломатичні зносини з іншими державами. Головнокомандувач збройними силами
<i>Старшинська рада</i>	Складалася із генеральної (головної) старшини і полковників, іноді брали участь сотники, отамани і духовенство. Вирішувала військові, правові, адміністративні, господарчі та зовнішньополітичні справи. Рішення ради були обов'язковими для гетьмана. Генеральна старшина постійно перебувала в гетьманській резиденції. Поступово вона стала не обиратися, а призначатися гетьманом
<i>Рада при гетьмані</i>	Дорадчий орган при гетьмані. Складалася з довірених осіб гетьмана, переважно зі складу генеральної старшини, з якими він обговорював найважливіші питання державного життя
<i>Генеральний уряд</i>	<p>Вирішував усі поточні справи внутрішнього управління та закордонних зносин Війська Запорозького. Складався з генеральної старшини, що виконувала функції вищої державної адміністрації:</p> <ul style="list-style-type: none"> • генеральний писар — вів усі справи Генерального уряду, керував Генеральною військовою канцелярією, що складалася з 12 писарів (у 1649 р.) із середовища української шляхти і духовенства. Займався закордонною політикою і здійснював функції внутрішнього управління • генеральний суддя (один або два) — очолював вищий суд при Генеральному уряді, що розглядав апеляції, а також виняткові справи, з якими прохачі звертали ся безпосередньо до гетьмана • генеральний обозний — керував матеріальним забезпеченням армії та артилерією; • генеральний підскарбій — завідував державним скарбом і фінансами. До запровадження посади в 1654 р. ці функції виконував гетьман • керівник розвідки — займався розкриттям змов проти гетьмана, керував боротьбою проти таємної польської агентури, виконував дипломатичні доручення • генеральна старшина з особливих доручень: <ul style="list-style-type: none"> — осавули (двоє) — військові ад'ютанти гетьмана; — хорунжий — охоронець військової короги й ад'ютант гетьмана; — бунчужний — охоронець гетьманського бунчука та ад'ютант гетьмана; — наказний гетьман — тимчасовий керівник збройних сил для проведення воєнних операцій
<i>Полковий уряд</i>	Складався з полковника і полкової старшини. Полковник був головним представником центральної влади на території полку, виконував доручення гетьмана, уряду і Старшинської ради. Користувався великими правами і чимало справ вирішував самостійно. Полковника обирали на полковій раді, але часто його призначав гетьман. Відповідав за впровадження на місцях гетьманських універсалів і карав їх порушників. Розпоряджався земельним фондом полку. Розподіляв землі між козаками (оскільки вони не отримували грошової платні за службу) і визначав повинності селян щодо місцевої шляхти, старшин і Війська Запорозького. Стежив за дотриманням порядку в земельних справах, карав винних за самовільне захоплення земель, угідь, млинів, що належали Військовому скарбу. Збирав податки до Військового скарбу, надавав землі й підприємства в оренду й збирав орендну плату, податки з ярмарків, мита тощо

■ **Воєнні дії у 1650—1653 рр.: основні події**

Дата	Подія	Результат
1—10 березня 1651 р.	Облога поляками Вінниці	Зняття облоги і відступ польської армії
18 червня — 1 липня 1651 р.	Битва під Берестечком	Поразка української армії
13—15 вересня 1651 р.	Облога польсько-литовським військом козацького укріпленого табору під Білою Церквою	Поляки не змогли захопити козацький табір
22—23 травня 1652 р.	Битва під Батогом	Перемога української армії
6—13 червня 1653 р.	Облога козаками Кам'янця-Подільського	Гетьман зняв облогу через посилення голоду та спалах епідемії чуми
11 жовтня — 5 грудня 1653 р.	Облога україно-кримським військом польського укріпленого табору під Жванцем	Знята в результаті досягнення кримським ханом угоди з поляками

■ **Молдавські походи**

Молдавські походи — походи проти Молдавського князівства, союзника Речі Посполитої, здійснені під проводом Б. Хмельницького і Т. Хмельницького в 1650, 1652 і 1653 рр.

■ Білоцерківський договір 1651 р.

Білоцерківський договір — угода, підписана з представниками польського уряду гетьманом Б. Хмель-

ницьким 18 вересня 1651 р. в місті Біла Церква після Берестецької битви.

Основні умови

- Територія, підпорядкована владі гетьмана, обмежувалася Київським воєводством
- Кількість козацького реєстру скорочувалася до 20 тис. осіб
- Козаки мали право оселятися виключно на королівських землях («королівщинах») Київського воєводства
- Козаки, що залишилися поза реєстром, поверталися до своїх панів і виконувати «звикле» послушення
- Польська адміністрація поверталася до Брацлавського та Чернігівського воєводств
- Магнати і шляхта отримували свої колишні маєтки
- Гетьман позбавлявся права дипломатичних зносин з іншими державами і повинен був розірвати союз із Кримським ханством
- Гетьман мав підпорядковуватися владі коронного гетьмана і короля
- Євреї отримали дозвіл повернутися на українські землі та відновили свої права на оренду
- Зберігалися права і привілеї, надані православної церкві
- Пани не мали права притягати до суду українську шляхту і київських міщан за участь у війні
- Польським військам заборонялося розміщуватися у містах Київського воєводства, де перебували реєстрові козаки
- За гетьманом зберігалася право призначати за згодою короля полковників і генеральних старшин
- Хмельницький зберігав посаду гетьмана. Після його смерті король отримував право призначати й звільняти гетьманів

Під час ратифікації Білоцерківського договору сеймом Речі Посполитої виникла нездоланна перешкода на шляху ухвалення державного

рішення: один зі шляхтичів з Литви своїм «вето» заблокував рішення сейму. Це дало змогу Б. Хмельницькому ігнорувати умови договору.

■ Становище Української козацької держави у 1653 р.

Внутрішньополітичне	Зовнішньополітичне
<ul style="list-style-type: none">• Спустошення цілих районів Правобережжя, де відбувалися воєнні дії• Голод другої половини 1652 і весни 1653 р.• Епідемії холери і чуми, що лютували в 1650—1653 рр.• Масове переселення на Лівобережжя, Слобожанщину, до Московії та Молдови населення з Правобережжя• Занепад сільського господарства, ремесел, промислів і торгівлі загрожував паралізувати подальшу боротьбу• Загальне зменшення кількості населення у період від 1648 до літа 1653 р. становило не менше 30—40 %• Українське військо порівняно з 1648—1651 рр. скоротилося вдвічі (до 40—50 тис. осіб)• Поширення в суспільстві ознак емоційно-психологічної втоми, зневіри, розчарування і промосковських настроїв	<ul style="list-style-type: none">• Ускладнення становища України внаслідок помилок, допущених гетьманом в оцінці співвідношення сил у Південно-Східній Європі. Зокрема, можливих наслідків установа династичних зв'язків з Молдавією• Утворення антиукраїнської коаліції у складі Речі Посполитої, Валахії, Трансільванії і Молдови• Дедалі очевидною стає неможливість для України переможно завершити війну проти Речі Посполитої без сильних союзників• Жванецька кампанія засвідчила безперспективність союзу з кримським ханом• Активізація зусиль турецького султана і московського царя встановити свій протекторат (покровительство) над Українською козацькою державою• Уряд Речі Посполитої не вважав війну з Україною завершеною і готувався до нової воєнної кампанії

■ Відносини гетьмана Б. Хмельницького з Московською державою у 1648—1653 рр.

Дата	Основні події
<i>1648 р.</i>	
8 червня	Ситуація для Хмельницького ускладнилася реальною можливістю появи на Україні московської армії як союзниці Речі Посполитої і наступної війни між українцями та росіянами. Гетьман відправив листа до московського царя Олексія Михайловича, де повідомив про здобуті під Жовтими Водами і Корсунем перемоги. Він недвозначно висловлював бажання бачити Олексія Михайловича на троні Речі Посполитої, готовність надати для цього військову допомогу і намагався підштовхнути московського царя до виступу проти поляків
19 червня	Позиція Московії викликала занепокоєння гетьмана. На кордоні було зосереджено московські війська, що в будь-яку мить могли розпочати наступ на Україну. Гетьман у листі до хотмизького воеводи, князя С. Болховського пропонував Московії укласти союз для взаємодопомоги та просив надати її тепер, під час його боротьби проти Речі Посполитої. Про перехід Війська Запорозького під руку московського царя мови не йшлося. До Москви надійшов перший лист Хмельницького до царя. Московський уряд вирішив відмовитися від запланованого походу в Україну
Кінець червня	Прибуття до гетьмана посланця хотмизького воеводи, який повідомив, що московські війська перебувають у прикордонних містах лише для захисту від можливого нападу татар, а не для походу на братів по вірі. Початок офіційних відносин московського уряду з гетьманом
30 грудня	Хмельницький відправив до Москви посольство, очолюване полковником С. Мужилівським, клопотати перед царем про надання Україні військової допомоги проти Речі Посполитої і прийняття Війська Запорозького (у складі Чернігівського, Київського, Брацлавського, Подільського, Волинського воеводств і Мозирського повіту) «під свою руку». (Перше, зафіксоване у виявлених джерелах, звернення Хмельницького до московського царя з пропозицією перейти під його протекцію.) Проте московський уряд відмовився обговорювати питання про направлення своїх військ до України. Було заявлено, що лише після того як Хмельницький і козаки самостійно звільняться з-під польської влади, вони можуть, якщо побажають, перейти в підданство до московського царя
<i>1649 р.</i>	
Початок лютого	До гетьмана прибув перший офіційний представник московського уряду, піддядчий В. Михайлов, із завданням зібрати інформацію про ситуацію в Україні
17 квітня	Прибуття до Чигирина московського посольства, очолюваного Г. Унковським. На переговорах з гетьманом московські послі повторили позицію про можливість допомоги Україні, висловлену раніше на зустрічі в Москві із С. Мужилівським
5 червня	Прибуття до Москви нового українського посольства на чолі з чигиринським полковником Ф. Вешняком. У листі Хмельницького до царя вперше було чітко сформульоване клопотання прийняти в підданство не лише Військо Запорозьке, а всі землі Речі Посполитої, на яких проживало українське населення. На прохання надати військову допомогу цар повідомив, що не може порушити миру з польським королем

Дата	Основні події
<i>1650 р.</i>	
Квітень—липень	Прибуття до Варшави великого московського посольства, очолюваного боярином Г. Пушкіним. Росіяни вперше висунули польській стороні різні звинувачення в порушенні умов Поляновського договору 1633 р. і порушили питання про його перегляд, погрожуючи розривом стосунків. Московські послы підтримували зв'язки з українським посольством на чолі з С. Богдановичем-Зарудним, яке прибуло до Варшави майже одночасно
9—15 жовтня	У Суботіві відбулися переговори гетьмана з московськими послами Г. Унковським та Я. Козловим. Гетьман нагадав про неодноразові прохання до царя надати військову допомогу і прийняти в підданство Військо Запорозьке. Послы відповіли, що цар не може без поважних причин розірвати мир з Річчю Посполитою, хоча й відмовився допомогти їй у боротьбі проти Війська Запорозького
13 листопада	Хмельницький передав лист московському царю, через назаретського митрополита Гавриїла і московського ченця А. Суханова і висловив наполегливе прохання, щоб цар ясно повідомив, чи прийме він Військо Запорозьке під свою протекцію. Відряджати посольства до Москви він не хотів, оскільки всі попередні були безрезультатними
19 лютого	У Москві розпочав роботу Земський собор. Було розглянуто питання про можливість царським урядом розірвати умови Поляновського договору, що систематично порушувався польською стороною, і задовольнити бажання гетьмана і Війська Запорозького прийняти підданство царя. Більшість учасників висловилося позитивно. Церква офіційно звільнила царя від присяги за дотримання умов Поляновського договору
14 липня	На зустрічі з назаретським митрополитом Гавриїлом гетьман уперше чітко заявив, що входження України до складу Московської держави повинно відбутися на певних умовах договору
<i>1651 р.</i>	
14—15 серпня	Хмельницький відрядив до Москви посольство, очолюване полковниками С. Савичем, Л. Мизорою та І. Нечипоренком, щоб знову поставити питання прийняття України під московську протекцію
<i>1652 р.</i>	
9 січня	Хмельницький направляє до Москви посольство на чолі з полтавським полковником Іскрою. Вони повинні були обговорити прийняття в «государево підданство» гетьмана з усім Військом Запорозьким, оскільки ситуація в Україні ускладнювалася. Однак царський уряд погодився лише в скрутну годину «прийняти» гетьмана і козаків та дозволити їм оселитися на Дону
Червень	Прибуття з Москви посольства, яке очолював Г. Унковський. Спішність у його відправленні була пов'язана з бажанням царського уряду ознайомитися з ситуацією в Україні після перемоги української армії в битві під Батогом
12 листопада	Гетьман відправив до Москви посольство, очолюване генеральним суддею С. Богдановичем-Зарудним. Хмельницький просив царя відмовити в допомозі ворогам Війська Запорозького і наказав послам домагатися прийняття України під протекцію царя. Переговори в Москві тривали до початку лютого 1653 р.
<i>1653 р.</i>	
Середина березня	У Москві Боярська дума прийняла рішення про посилення підготовки до війни з Польщею і скликання Земського собору для вирішення питання про прийняття Війська Запорозького під «государеву руку»

Дата	Основні події
Квітень—травень	У Москві за дорученням гетьмана знаходилося українське посольство на чолі з С. Мужилівським і К. Бурляєм. Послів повідомили про рішення, прийняте Боярською думою
1 жовтня	Земський собор у Москві ухвалив рішення «Військо Запорозьке з містами і з землями прийняти під государеву високу руку» та про оголошення війни Речі Посполитій
Жовтень—грудень	Для реалізації рішення Земського собору в Україну вирушило спеціальне московське посольство, очолюване боярином Василем Бутурліним

■ Україно-російська міждержавна угода 1654 р.

Угода була оформлена в березні 1654 р. у Москві. Українські послы представили «Просительні статті про права усього малоросійського народу» із 23 пунктів і отримали

на них відповідь у вигляді 11 царських резолюцій і трьох окремих жалуваних грамот, відомих під назвою «Березневі статті». Оригінал до наших днів не зберігся.

«Просительні статті про права усього малоросійського народу»	Царська резолюція, отримана українськими послами
<i>Статті 1, 3, 7, 13.</i> Підтвердження давніх прав, привілеїв і вольностей Війська Запорозького	Царська жалувана грамота про збереження прав і вольностей гетьмана Б. Хмельницького і всього Війська Запорозького
<i>Стаття 2.</i> Встановлення 60-тисячного козацького реєстру	Окремо від усіх статей визначалася 60-тисячна кількість козацького реєстру і те, що українці самі «розбір зроблять, хто буде козак, а хто мужик»
<i>Статті 4, 15.</i> Збереження місцевої адміністрації та її права на збирання податків	Українські урядники — війти, бурмістри, райці, лавники — повинні збирати всякі доходи (грошима і збіжжям) й передавати їх до царської казни через тих людей, яких пришле цар. Ці ж люди повинні наглядати за правильним збором податків
<i>Статті 8—12, 21.</i> Визначення платні козацькій старшині та коштів на утримання козацького війська	Встановлення розмірів платні генеральній старшині, у їх володіння (а також полковникам і полковій старшині) надавалися також млини
<i>Стаття 5.</i> Надання у рангове володіння гетьмана Чигиринського староства	Царська жалувана грамота про передачу Чигиринського староства під гетьманську булаву
<i>Стаття 6.</i> Право Війська Запорозького обирати гетьмана	Царська жалувана грамота про збереження прав і вольностей гетьмана Б. Хмельницького і всього Війська Запорозького
<i>Стаття 14.</i> Право гетьмана на зносини з іншими державами	Гетьману дозволялося зноситися з іншими державами за умови повідомлення царя. Зносини з польським королем і турецьким султаном заборонялися без царського наказу

«Просительні статті про права усього малоросійського народу»	Царська резолюція, отримана українськими послами
Статті 16, 17. Невтручання московських урядовців у справи України. Підтвердження козацьких прав і привілеїв	Царська жалувана грамота про підтвердження прав і вольностей населення України
Стаття 18. Збереження прав київського митрополита	Підтвердження права київського митрополита і всього православного духовенства на маєтності, якими вони володіли
Стаття 19. Спорядження царського війська під Смоленськ проти польського війська	Московський уряд зобов'язувався вступити у війну з Річчю Посполитою весною 1654 р.
Стаття 20. Утримання московських залог на кордонах з Річчю Посполитою	Передбачалося розташування московських військ на україно-польському кордоні
Стаття 22. Захист українських земель від нападів татар	У випадку татарських нападів на українські землі передбачалася організація спільних україно-московських походів
Стаття 23. Утримання козацької залоги у фортеці Кодак у кількості 400 осіб	Виконання цього прохання було відкладено до окремого рішення

■ Історичне значення україно-московської міждержавної угоди 1654 р.

Значення
<ul style="list-style-type: none"> • Юридично зафіксувала акт відокремлення і незалежності від Речі Посполитої Війська Запорозького та оформлення над ним протекції московського царя • Відкрила перед Україною реальну перспективу за допомогою Московської держави довести війну з Річчю Посполитою до перемоги і об'єднати всі українські землі в межах однієї держави • Стала поворотним пунктом в історії України, Росії та всієї Східної Європи. Відстала та ізольована до цього від Європи Росія здійснила важливий крок на шляху до перетворення на велику державу. Доля України на кілька століть стала в усьому — доброму і поганому — пов'язана з долею Росії

■ Воєнні дії 1654—1655 рр.: основні події

Дата	Подія	Результат
23—25 березня 1654 р.	Облога польськими військами Умані	Поляки не змогли взяти місто і відступили
29 листопада—9 грудня 1654 р.	Облога поляками Брацлава	Після запеклих боїв місто було захоплено
19—29 січня 1655 р.	Битва під Охматовим	Жоден із супротивників переваги у битві не здобув. З обох сторін загинуло до 30 тис. осіб
19—30 вересня 1655 р.	Облога Хмельницьким Львова	Знята після сплати мешканцями міста викупу
20—21 листопада 1655 р.	Битва під Озерною	Україно-московська армія завдала поразки татарам. Хан розірвав союз з Річчю Посполитою і поновив дружні стосунки з Хмельницьким

■ Віленське перемир'я 1656 р.

Віленське перемир'я — угода між Річчю Посполитою і Московською державою, досягнута в серпні—жовтні 1656 р. у місті Вільно.

Умови перемир'я

- Припинення воєнних дій між Московською державою і Річчю Посполитою
- Обидві держави брали на себе зобов'язання не розпочинати переговорів про мир зі Швецією
- Домовленість про ведення спільних воєнних дій проти Швеції та Бранденбургу
- Можливість обрання царя Олексія Михайловича польським королем після смерті Яна Казимира

■ Дії українського війська в Польщі 1656—1657 рр.

Дата	Подія
1656 р.	
Вересень — жовтень	Хмельницький уклав угоду з трансільванським князем Дьєрдем II Ракоці, спрямовану проти Речі Посполитої. Є підстави вважати, що вона передбачала визнання західноукраїнських земель складовою Української козацької держави
Жовтень	Україно-трансільванська угода була ратифікована Старшинською радою
Кінець грудня	На допомогу трансільванському війську, яке порушило кордони Речі Посполитої, Хмельницький надіслав корпус під проводом наказного гетьмана А. Ждановича, а згодом — ще кілька полків, очолюваних І. Богуном (усього близько 20 тис. осіб)
1657 р.	
2—3 лютого	Під Самбором до трансільванського князя приєднався авангард козацького війська, а пізніше в табір під Перемишлем прибули основні сили козаків
Перша половина лютого	Трансільвансько-українські війська розпочали наступ у напрямку Кракова, спустошуючи на своєму шляху міста і села
18 березня	Взяття Кракова. Через день трансільвансько-українські війська залишили місто і рушили на з'єднання з армією шведського короля Карла X
1 квітня	У Хмелеві шведська і трансільвансько-українська армії об'єдналися. За наполяганням Карла X було вирішено завдати рішучого удару по ворогу. Армії перейшли Віслу і до 14 травня захопили Замостя, Люблін і Берестя
9 червня	Взяття Варшави
Середина червня	Становище союзників погіршилося. Річ Посполита мобілізувала сили для контрнаступу. Карл X із частиною козаків залишив Польщу, польські війська вторглися в Трансільванію. Після кількох поразок Дьєрдь II Ракоці почав шукати шляхів до порозуміння з поляками
24 червня	Трансільванський князь вступив у переговори з польським командуванням і капітулював. Жданович залишив князя і незабаром об'єднався з полками Ю. Хмельницького, що рухалися йому на допомогу
Середина липня	Трансільванська армія, залишена напризволяще Дьєрдем II Ракоці, була вщент розгромлена татарами під Вишнівчином. Провал трансільвансько-українського походу не дозволив Хмельницькому реалізувати свій план возз'єднання українських земель у межах єдиної держави

■ Оцінка діяльності Б. Хмельницького сучасними українськими істориками В. Смолієм та В. Степанковим

Історичне значення діяльності Б. Хмельницького

- Уперше впродовж XVI—XVII ст. спромігся об'єднати патріотичні сили навколо великої ідеї національного визволення
- Спрямував енергію народу на розбудову соборної держави та виборення незалежності
- Сформулював наріжні принципи державної ідеї, що стала знаменом у визвольних змаганнях українців упродовж наступних століть
- Завдяки гнучкій соціально-економічній політиці зумів провести державний корабель повз небезпечні «соціальні рифи» і запобігти вибуху громадянської війни
- Проводив послідовну і рішучу боротьбу проти стихії розбурханих мас і старшинського отаманства, за зміцнення централізації держави і встановлення у ній спадкового гетьманату
- Проявив себе блискучим полководцем, сформував боєздатну, одну з кращих в Європі національну армію, прийняв статут «Статті про устрій Війська Запорозького», збагатив українське військове мистецтво, створив розвідку і контррозвідку
- Організував дипломатичну службу, яка забезпечила прорив на шляху до визнання Української козацької держави урядами інших країн, здобув у сучасників визнання як одного з найкращих тогочасних дипломатів

Тема 4. Українські землі в другій половині XVII ст. Поділ Гетьманщини та боротьба за незалежність

Україна в роки правління гетьмана І. Виговського

■ Українська держава після смерті Б. Хмельницького

Особливості становища

- Державний устрій знаходився у стані перетворення з військової організації на реальну владу, яка поширювалася на все населення
- Військові чини козацтва мали правити іншими станами суспільства, що фактично позбавляло їх можливості дієвої участі в державному житті
- Принципи і порядки Війська Запорозького дедалі більше не задовольняли потреби управління державою
- Авторитет влади гетьмана підтримувався перш за все його особистою популярністю
- Загострення протиборства двох центрів влади — Запорозької Січі й резиденції гетьманського уряду в Чигирині, — які змагалися за вплив на суспільство і можливість визначати державну політику
- Нагальна потреба вдосконалення політичного устрою, вироблення нових форм центрального і місцевого управління
- Намагання козацької старшини перетворитися на панівну верству, закріпити за собою землі й села, що раніше належали полякам, і мати своїх підданих
- Загострення протиріч між рядовим козацтвом, що тривалий час не отримувало платні й не мало засобів до існування, та старшиною, яка ставала дедалі заможнішою за рахунок прибутків з отриманих земель і оренди
- Дедалі відвертіше ігнорування московським урядом інтересів Гетьманщини
- Перебування Гетьманщини в стані «обложеного табору», оточеного вороже налаштованими до неї державами, які намагалися використати виникаючі соціальні протиріччя для її підпорядкування

Гетьманування І. Виговського (1657—1659 рр.)

Зовнішня політика	Внутрішня політика
<ul style="list-style-type: none"> Збереження союзницьких відносин з Московською державою Підписання мирного трактату зі шведським королем, за яким останній визнав незалежність Війська Запорозького Відновлення союзницьких відносин з Кримських ханством Досягнення угоди про перемир'я з Річчю Посполитою 	<ul style="list-style-type: none"> Проведення лінії на економічне й політичне зміцнення козацької старшини і православної шляхти Надавав велику кількість землі у володіння православних монастирів, української шляхти і козацької старшини Пасивна економічна блокада Запоріжжя, яке стало осередком опозиції гетьману Зазнавши невдачі в боротьбі з антигетьманськими виступами, власними зусиллями звернувся по допомогу до Москви

Гадяцький договір 1658 р.

Гадяцький договір — україно-польська угода, схвалена 16 вересня 1658 р. на Генеральній (Військовій) раді неподалік міста Гадяч.

Основні умови

- Україна в складі Брацлавського, Київського і Чернігівського воєводств під назвою «Руське князівство» разом з Польським королівством і Великим князівством Литовським входила до «єдиної і неподільної Речі Посполитої» на правах формально рівноправного суб'єкта
- Руське князівство мав очолювати гетьман, який водночас був київським воєводою і першим сенатором
- Влада гетьмана була довічною, а після його смерті стани українського суспільства обирали чотирьох претендентів, з-поміж яких король призначав нового гетьмана
- За польським зразком утворювалися місцеві органи влади, відновлювалися суд і судочинство, адміністративно-територіальний устрій, що існували до 1648 р.
- Руське князівство не мало право на окремі відносини з іншими державами
- Сенаторські посади мали обіймати особи православного віросповідання
- Дозволялося відкрити окремий монетний двір для карбування грошей із зображенням спільного короля
- Кількість збройних сил мала становити 60 тис. козаків і 10 тис. найманців
- Відновлювалося велике землеволодіння, кріпацтво, усі повинності й податки селян і міщан, які існували до 1648 р.
- Козацтву забезпечувалися давні права і привілеї, а по 100 козаків з кожного полку, за поданням гетьмана, отримували від короля шляхетство
- Скасовувалася церковна унія, проголошувалася свобода православного й католицького віросповідань, православному митрополиту і єпископам надавалися місця у сенаті
- Заснування в Україні двох академій, а також шкіл і друкарень без обмежень, «оскільки їх потрібно буде»
- Встановлення свободи друку і слова, навіть у релігійних питаннях; образа королівської гідності заборонялися лише в книжках або дискусіях
- Польські й литовські війська не мали права перебувати на території Руського князівства, а якщо за нагальної потреби вступали, то переходили в підпорядкування гетьмана

Російсько-українська війна 1658—1659 рр.

Загальна характеристика

<i>Причини війни</i>	<ul style="list-style-type: none"> Загострення україно-російських відносин унаслідок відвертого втручання московських воєвод у внутрішньополітичне життя Гетьманщини Невдоволення московського уряду діяльністю І. Виговського й прагнення замінити його особою, яку він зможе краще контролювати
----------------------	---

Загальна характеристика

Привід до війни	<ul style="list-style-type: none"> Виступ антигетьманської опозиції, очолюваний М. Пушкарем і Я. Барабашом, який російська влада вирішила підтримати
Основні результати	<ul style="list-style-type: none"> Втрата І. Виговським гетьманської булави Підпорядкування Лівобережної України російській владі

■ Два підходи до розуміння доби Руїни в історії Української козацької держави другої половини XVII ст.

Поняття «Руїна» вперше було вжито істориком М. Костомаровим.

Руїна	Перший підхід	Другий підхід
Хронологічні межі	1657—1687 рр.	1663—1687 рр.
Територія	Лівобережна і Правобережна Україна	Правобережна Україна
Основний зміст	Розпад Української козацької держави	Страхітливе знелюднення і спустошення Правобережної України

■ Основні причини виникнення Руїни

Чому розпочалася доба Руїни на українських землях

- Загострення суперечок у середовищі української державної еліти
- Виникнення гострих соціальних конфліктів
- Охоплення значної частини народних мас, і насамперед козацтва, бунтівними настроями і небажанням підпорядковуватися будь-якій владі
- Активне втручання у внутрішні справи і пряма агресія стосовно Гетьманщини з боку Речі Посполитої, Московської держави, Османської імперії та Кримського ханства

Порушення територіальної цілісності Української держави — Гетьманщини

■ Договірні статті українських гетьманів з Московською державою

Україно-російська угода 1654 р. вважалася безстроковою, але через тогочасну персоніфікацію міждержавних відносин з обранням кожного нового українського гетьмана

вона перезатверджувалася у вигляді гетьманських статей, які складалися з основного договору 1654 р. і нових додаткових умов.

Дата укладення	Назва	З яким гетьманом укладені
1659 р.	Переяславські статті	Ю. Хмельницький
1663 р.	Батуринські статті	І. Брюховецький
1665 р.	Московські статті	І. Брюховецький
1669 р.	Глухівські статті	Д. Многогрішний
1672 р.	Конотопські статті	І. Самойлович

Дата укладення	Назва	З яким гетьманом укладені
1674 р.	Переяслівські статті	І. Самойлович
1687 р.	Коломацькі статті	І. Мазепа
1709 р.	Решетилівські статті	І. Скоропадський

■ Жердівські статті

Жердівські статті — проект нової міждержавної угоди, запропонованої представниками козацької старшини російській стороні в жовтні 1659 р., після про-

голошення гетьманом Ю. Хмельницького, що передбачав фактично повну незалежність Гетьманщини і зведення до мінімуму її залежності від Москви.

Основні положення

- Спадковість привілеїв і вольностей, наданих московським урядом Б. Хмельницькому у 1654 р.
- Заборона розміщувати московських воєвод в інших українських містах крім Києва
- Заборона гетьману звертатися з листами від імені Війська Запорозького без відома всієї старшини, власноручного гетьманського підпису і печатки. (Метою цього положення був захист гетьманської влади від звинувачень у «зраді» з боку бунтівників і авантюристів)
- Гетьману мають підкорятися усі полки з обох боків Дніпра
- Право Війська Запорозького обирати гетьманом того, хто йому подобається, без будь-якого стороннього втручання і тиску. Новообраний гетьман сам направляє послів до царя по затвердженні
- Проголошення верховенства влади полковників в усіх українських містах
- Право гетьмана без будь-яких обмежень приймати іноземних послів
- Усе населення Війська Запорозького відтепер і назавжди перебуває у підпорядкуванні гетьмана й підлягає його суду
- Будь-які угоди із сусідніми Війську Запорозькому державами, і особливо Польщею, Швецією і Кримським ханством, повинні укладатися в присутності комісара від Війська, який повинен мати право голосу й участі в переговорах
- Підтверджувалися усі «права и вольности и наданя», отримані усіма верствами, духовними і світськими з часів руських князів і польських королів
- Запровадження загальної амністії без будь-яких обмежень
- Підлеглисть київського митрополита з усіма його церквами, монастирями і духовенством константинопольському патріарху
- Київський митрополит мав обиратися духовенством і козацькою старшиною
- Вільне існування шкіл з будь-якою мовою навчання і заснування монастирів на обох берегах Дніпра

■ Зміни й обмеження у правах Гетьманщини за Переяслівськими статтями 1659 р.

Основні положення

- Новопризначений гетьман був зобов'язаний відвідати царя в Москві
- Запорожцям заборонялося здійснювати походи на Чорне море
- Затвердження київського митрополита московським патріархом
- Заборона гетьману приймати будь-яких іноземних послів
- Козаки завжди мали бути напоготові «на его государеву службу»
- Не підтримувати стосунків із Польщею і не висувати звинувачень проти Московської держави, а тих, хто це робитиме, карати смертю
- Заборона гетьману без дозволу московського царя допомагати іншій стороні

Основні положення

- Розміщення московських воєвод з військами, крім Києва, у Переяславі, Ніжині, Чернігові, Брацлаві та Умані
- Військо Запорозьке не мало права переобирати гетьмана без дозволу московського царя
- Заборона козацьким залогам розміщуватися у білоруських містах і містечках
- Гетьман не мав права призначати полковників і старшину «без ради і без поради всієї черні»
- Видача московському уряду І. Виговського з родиною і заборона обіймати будь-які посади його сподвижникам
- Заборона гетьману страчувати представників козацької старшини без указу царя
- Спеціальні статті визначали покарання тих, хто порушить умови угоди

■ Слободищенський трактат 1660 р.

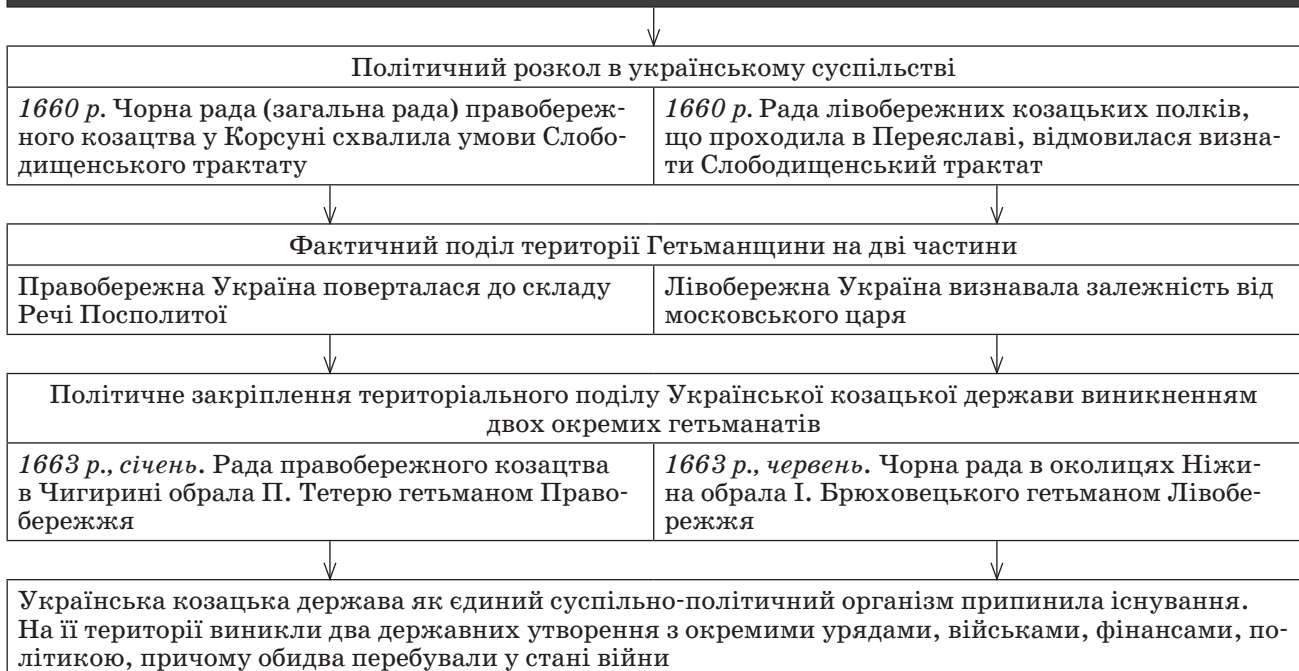
Слободищенський трактат — договір, укладений гетьманом Ю. Хмельницьким з представни-

ками Речі Посполитої у містечку Слободищі, біля Чуднова, у жовтні 1660 р.

Основні умови

Скасовано не-вигідні для Гетьманщині Переяслівські статті 1659 р.	Гетьманщина розривала союз із Московською державою і відновлювала свій державний зв'язок з Річчю Посполитою на умовах Гадяцької угоди 1658 р.	Вилучалася стаття про створення «князівства Руського»; Гетьманщина отримувала право лише на автономію на чолі з гетьманом	Гетьман позбавлявся права зовнішньополітичних зносин, зобов'язувався брати участь у воєнних діях польської армії проти Московської держави і не нападати на Кримське ханство
---	---	---	--

Наслідки підписання Слободищенського трактату

Політика гетьмана П. Тетері (1663—1665 рр.)

Основні заходи

Прагнув відновити провідну роль гетьманської влади в житті держави

Будучи прихильником твердої влади, не загравав ані з козацькою старшиною, ані з козацькими низами

Поділяв ідею соборності козацької України, намагався об'єднати Лівобережжя і Правобережжя в межах одного гетьманату у складі Речі Посполитої

Через відсутність прихильників на Лівобережжі спробував підкорити його силою, за допомогою поляків і татар, але зазнав невдачі

Домагався від влади Речі Посполитої:

- зрівняння у правах православної і римо-католицької церков;
- повернення православним церков, захоплених греко-католиками;
- звільнення православного духовенства від податків і повинностей;
- збереження права козаків проживати в шляхетських і церковних володіннях та залишення козацьких прав за вдовами;
- поновлення союзу з Кримським ханством і дозволу на встановлення дипломатичних відносин з Молдавією та Валахією

Шукав шляхи порозуміння з Московською державою

Намагався згуртувати навколо себе найвпливовіших представників козацької старшини часів Національно-визвольної війни

Батуринські статті 1663 р.

Батуринські статті — умови, укладені між лівобережним гетьманом І. Брюховецьким і представниками московського уряду. Підтвер-

дили умови україно-московської угоди 1654 р., Переяслівських статей 1659 р. і були доповнені п'ятьма новими пунктами.

Додаткові умови

- Гетьманський уряд зобов'язувався безоплатно забезпечувати продуктами московські гарнізони в українських містах
- Гетьманський уряд мав розіслати універсали про схоплення і повернення додому утікачів з Московії і попередити про покарання смертю за їх приховування
- Запровадження заборони на продаж хліба на Правобережжя і кримським татарам
- Рішення про необхідність здійснити перепис усіх козаків, міщан і поселян із зазначенням їхніх земельволодінь
- Запровадження заборони українським купцям везти на продаж до Московської держави тютюн і вино, оскільки завдавалася шкода царській монополії у продажі цих товарів

■ Московські статті 1665 р.

Московські статті — україно-російський договір, укладений у жовтні 1665 р. в Москві гетьма-

ном І. Брюховецьким з урядом царя Олексія Михайловича.

Основні умови

- Українські землі й міста оголошувалися володіннями московського царя
- Вибори гетьмана відбувалися лише з дозволу царя і за присутності московських послів. Гетьманські клейноди новообраний гетьман отримував у Москві
- Збільшувалася кількість московських залог в українських містах, де вони перебували з умовами попередніх договорів. Крім того, війська розміщувалися в Полтаві, Кременчуці, Новгороді-Сіверському, Острі, Каневі та інших містах, а також у фортеці Кодак на Запоріжжі
- Суттєво розширювалися права московських воевод, які займалися збиранням податків з усього українського населення (крім козаків), хліба на утримання московських залог, податків з купців, грошових зборів з винних оренд. Усі збори мали надходити до царської скарбниці
- Повернення королівських грамот на магдебурзьке право українським містам (Київ, Чернігів, Переяслав, Ніжин та ін.), вилучених раніше за наказом царя. Гетьман не мав права надавати містам самоврядування
- Гетьману заборонялося вступати у зв'язки з іншими державами без дозволу царя
- Київська митрополія переходила в підпорядкування до московського патріарха

■ Андрусівське перемир'я 1667 р.

Андрусівське перемир'я — договір, укладений 30 січня 1667 р. у селищі Андрусів поблизу Смо-

ленська між Річчю Посполитою і Московською державою про перемир'я на 13,5 року.

Причини

Тривала війна спричинила великі людські втрати і виснажила матеріальні ресурси обох держав

Річ Посполита і Московська держава були зацікавлені в примиренні, оскільки схилилися до союзу, спрямованого проти Османської імперії

Зміст

У складі Московської держави залишалася Лівобережна Україна, Сіверська земля за Черніговом і Стародубом, а також Смоленськ

За Річчю Посполитою закріплювалися Правобережна Україна, Білорусія із Вітебськом, Полоцьком і Двінськом

Київ з прилеглими містечками на два роки залишався за Московською державою, а потім передавався Речі Посполитій

Запоріжжя передавалося під спільну владу обох держав і їх захист від татарських набігів

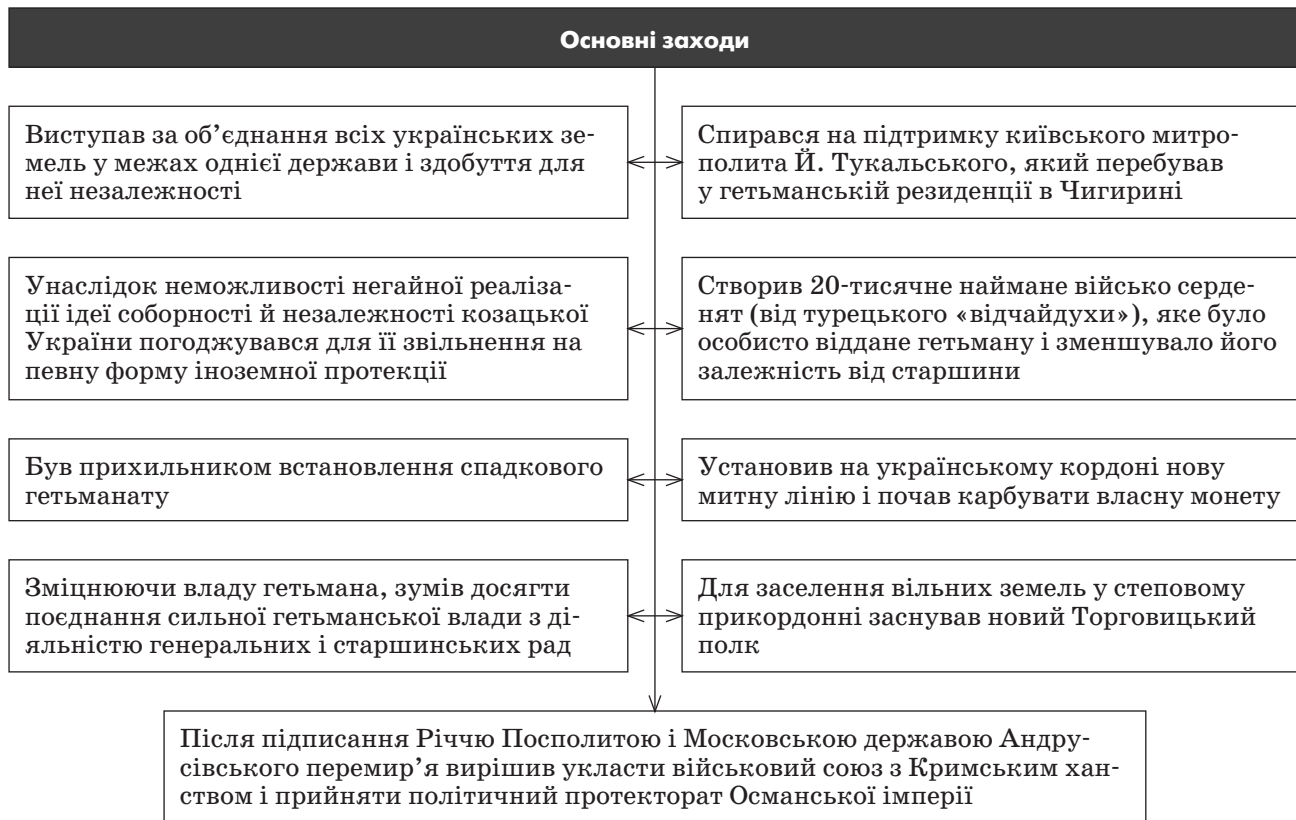
Наслідки

Санкціонував поділ українських земель між Річчю Посполитою і Московською державою виключно в їхніх інтересах

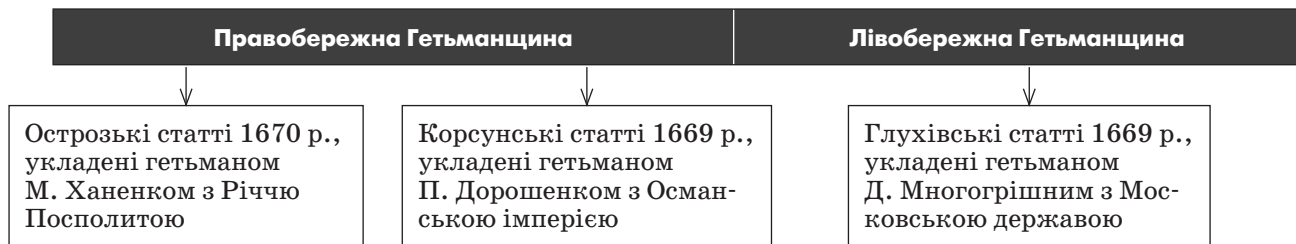
Завдав тяжкого удару козацькій Україні, прирекаючи її на політичний занепад

Став юридичною перешкодою на шляху до об'єднання Правобережного і Лівобережного гетьманатів

Політика гетьмана П. Дорошенка (1665—1676 рр.)

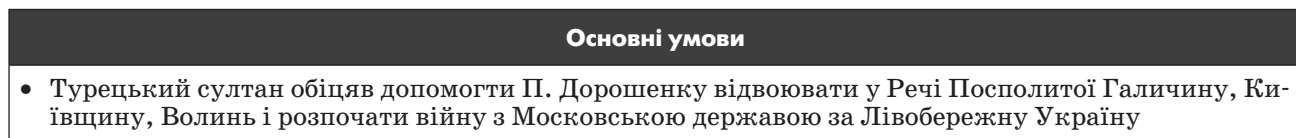

Три підходи до вирішення питання про майбутнє Гетьманщини (угоди, укладені правобережною і лівобережною козацькою старшиною у 1669 і 1670 рр.)

Корсунські статті 1669 р.

Корсунські статті — договір, укладений правобережним гетьманом П. Дорошенком з Османською імперією і затверджений Загальною (Генеральною) військовою радою у Корсуні 12 березня 1669 р.

Основні умови

- Гетьман і старшина зобов'язувалися брати участь у війнах на боці Османської імперії, виставляючи козацьке військо
- Укази султана з питань, які стосуються Гетьманщини, мали видаватися турецькою і українською мовами
- Татарське військо, яке прибувало в Україну для допомоги гетьману, переходило в його підпорядкування і не мало права брати ясир
- Турецький султан у майбутньому визнавав за Гетьманщиною всі українські землі від Перемишля і Самбора на заході до Севська і Путивля на сході
- Титул гетьмана залишався пожиттєво і спадково за родом Дорошенка
- Київський митрополит підпорядковувався константинопольському патріарху
- Українське населення звільнялося від сплати податків і данини на користь турецького султана
- На українських землях туркам і татарам заборонялося споруджувати мечеті
- Кримський хан і турецький султан зобов'язувалися не укладати без згоди гетьмана договорів з Річчю Посполитою і Московською державою

■ Глухівські статті 1669 р.

Глухівські статті — договір між новообраним лівобережним гетьманом Д. Многогрішним і уповнова-

женими московського царя в Глухові 16 березня 1669 р.

Основні умови

- Підтвердження вольностей Війська Запорозького, прав і привілеїв козацької старшини
- Московські воєводи залишалися лише в Києві, Переяславі, Ніжині, Чернігові та Острі, а їхні функції обмежувалися виключно військовими справами
- Гетьману заборонялося вступати у безпосередні зносини з іноземними державами. Натомість його представникам дозволялося бути присутніми на посольських з'їздах, де вирішувалися питання, пов'язані з Гетьманщиною
- Козацький реєстр встановлювався кількістю у 30 тис. осіб і повинен був утримуватися з військових маєтностей
- Податки збиралися виключно козацькою старшиною
- Гетьман отримав право на створення найманого («охочого») кінного війська кількістю 1 тис. осіб (так званих компанійців). Вони повинні були здійснювати поліцейські функції (збирати інформацію і попереджувати прояви незадоволення, змови, самовільний вступ у козацтво тощо). Утримувалися компанійці на кошті місцевих жителів
- Значно обмежувався перехід селян у козацтво
- Захоплені в українських монастирях і фортецях вояками воєводи Г. Ромодановського дзвони, срібні речі, гармати, книги поверталися в Гетьманщину

■ Острозькі статті 1670 р.

Острозькі статті — договір, укладений правобережним гетьманом

М. Ханенком з Річчю Посполитою в Острозі 2 вересня 1670 р.

Основні умови

- Проголошувалася «безпека, вольності й поваги на вічні часи» до православного духовенства
- Непорушність стародавніх військових вольностей стосовно будь-яких козацьких маєтків
- Збереження козацьких вольностей за вдовами померлих козаків
- Повна амністія тим козакам, які повертаються на службу до польського короля

Основні умови

- Вільне обрання козаками гетьмана із наступним його затвердженням королем. Заборона довічного гетьманства
- Відмова козацтва від будь-яких протекцій монархів інших держав
- Військо Запорозьке за розпорядженням коронного гетьмана повинно негайно вирушати на відсіч ворога
- Заборона козакам приймати і відправляти будь-які посольства без дозволу короля
- Шляхта і духовенство мали право вільно і безперешкодно повернутися до своїх володінь
- Військо Запорозьке зобов'язувалося власними силами придушувати виступи проти підданства Речі Посполитої, карати і страчувати винних

Обмеження прав Гетьманщини і гетьманської влади, запроваджені московською владою за Конотопськими (1672 р.) і Переяславськими (1674 р.) статтями

Конотопські статті	Переяславські статті
<ul style="list-style-type: none"> • Заборона гетьману судити й увільняти з «урядів» генеральну старшину без ради з усією старшиною • Заборона гетьману листуватися з іноземними володарями, і особливо П. Дорошенком, без ради зі старшиною • Вилучення положення про необхідність присутності гетьманських представників на з'їздах послів, де обговорювалися українські справи 	<ul style="list-style-type: none"> • Заборона гетьману без дозволу царя надавати допомогу будь-якій стороні у разі нападу на Польщу • Заборона гетьману карати будь-кого без суду і згоди старшини • Заборона посилати гетьманських представників на переговори царських послів з польськими або кримськими послами • Козацький реєстр становив 20 тис. осіб, але жалування йому встановлювалося подвійне • У разі нападу ворогів на Гетьманщину козацьке військо збиралося на річці Росава, між Каневом і Корсунем, туди прибувало і царське військо

Боротьба Речі Посполитої і Османської імперії за Правобережну Україну

Бучацький мирний договір	Журавненський мирний договір
Укладений 18 жовтня 1672 р. у місті Бучач між Річчю Посполитою і Османською імперією	Укладений 17 жовтня 1676 р. у селищі Журавне між Річчю Посполитою і Османською імперією
<i>Умови</i>	
<ul style="list-style-type: none"> • Річ Посполита віддавала Туреччині Подільське воєводство • Річ Посполита визнавала незалежність «Української держави» (перше використання назви у міжнародному договорі) в «давніх кордонах», тобто в межах Брацлавщини та Південної Київщини, які переходили під владу П. Дорошенка • Поляки зобов'язувалися сплачувати контрибуцію за зняття турецькою армією облоги Львова • Річ Посполита зобов'язувалася сплачувати щорічну данину турецькому султану в розмірі 22 тис. злотих 	<ul style="list-style-type: none"> • Поділля залишалося у складі Османської імперії • Значна частина Правобережної України (за винятком колишніх Білоцерківського і Паволоцького полків) визнавалася польською стороною козацькою територією, підвладною гетьману П. Дорошенку • Скасовувалася щорічна данина, яку Річ Посполита повинна була сплачувати Османській імперії за умовами Бучацького мирного договору
Польський сейм відмовився затвердити умови договору і війну було поновлено	Польський сейм не затвердив умови договору, що призвело згодом до нової війни

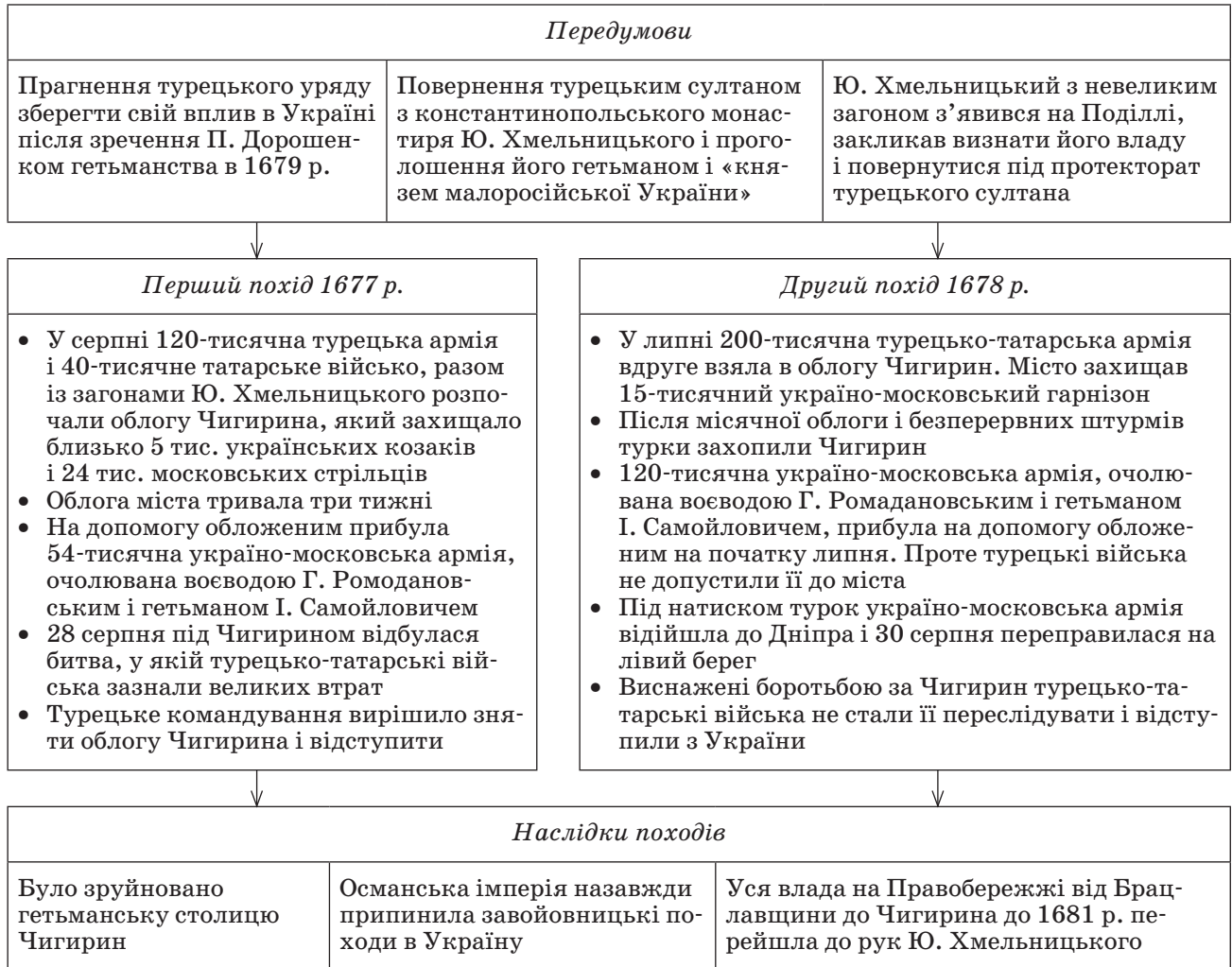
Поділля і частина Правобережної України, що була підвладна гетьману П. Дорошенку, перейшли до складу Речі Посполитої після

поразки турецької армії під Віднем (1683 р.) і укладення Карловицького миру 1699 р.

■ Чигиринські походи

Чигиринські походи — військові походи турецько-татарської армії на

Чигирин з метою загарбання Правобережної України.

■ Бахчисарайський мирний договір 1681 р.

Бахчисарайський мирний договір — угода Московської держави з Османською імперією та Кримським ханством про 20-річне пере-

мир'я, яка завершила війни 70-х рр. XVII ст. між цими державами за володіння українськими землями.

Загальна характеристика

<p><i>Основні умови</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> • Кордон між державами встановлювався по Дніпру • За Османською імперією закріплювалися Південна Київщина, Брацлавщина і Поділля • Татарські орди могли вільно кочувати і полювати в південних степах по обидва боки Дніпра • Територія між Дністром і Бугом протягом 20-ти років залишалася нейтральною і незаселеною; обидві сторони зобов'язувалися не споруджувати і не відновлювати на ній укріплення • Турецький султан і кримський хан зобов'язувалися не допомагати ворогам Москви • Територія Лівобережної України, Київ з кількома правобережними містечками і Запоріжжя визнавалися за Московською державою • Козаки і все населення мали право ловити рибу, полювати, добувати сіль і вільно плавати по Дніпру та його протоках до Чорного моря
<p><i>Історичне значення</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> • Став спробою примирити інтереси Московської держави та Османської імперії у їхньому суперництві за українські землі • У черговий раз закріпив перерозподіл українських земель між сусідніми державами і значно посилив позиції московського уряду в Гетьманщині • Зміцнив міжнародне становище Московської держави і примусив Річ Посполиту шукати шляхи до врегулювання відносин за нею

■ «Вічний мир» 1686 р.

«Вічний мир» — договір між Річчю Посполитою і Московською державою, укладений 6 травня 1686 р.

у Москві на основі Андрусівського перемир'я 1667 р.

Загальна характеристика

<p><i>Основні умови</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> • Річ Посполита остаточно («на вечные времена») визнавала приєднання до Московської держави Лівобережної України, Чернігово-Сіверщини, Києва і Запоріжжя • Північна Київщина, Волинь і Галичина входили до складу Речі Посполитої • Брацлавщина і Південна Київщина ставали нейтральною зоною між Річчю Посполитою і Московською державою і мали залишатися незаселеними • Річ Посполита за відмову від претензій на Київ отримувала компенсацію в розмірі 146 тис. карбованців • Московській державі поверталася Смоленщина, а за Річчю Посполитою визнавалися завойовані нею ліфляндські землі • Поділля, у разі визволення від турецької влади та за згодою Московської держави, повинно було увійти до складу Речі Посполитої • Обидві сторони зобов'язувалися не укладати сепаратного миру з Османською імперією • Православному населенню (українцям і білорусам) у Польщі гарантувалося вільне віросповідання, між двома державами встановлювалася свобода торгівлі й наладжувався поштовий зв'язок • Московська держава розривала попередні договори з Османською імперією і Кримським ханством, вступала до військового союзу з Річчю Посполитою та до антитурецької «Священної ліги» (Австрія, Польща, Венеція, Папська держава) і зобов'язувалася організувати військовий похід проти Кримського ханства, а Річ Посполита — проти Білгородської орди і турецького війська
<p><i>Історичне значення</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> • Міжнародно-правовий акт, який остаточно закріпив поділ Гетьманщини на дві частини • Означав розрив Річчю Посполитою і Московською державою раніше укладених договорів з Османською імперією • Відіграв значну роль у боротьбі з турецькою агресією у Східній та Південно-Східній Європі

■ Кримські походи 1687 і 1689 рр.

Кримські походи — спільні воєнні походи московсько-українського війська проти Кримського ханства,

здійснені на підставі зобов'язань Московської держави за «Вічним миром» 1686 р.

	Перший кримський похід	Другий кримський похід
<i>Дата</i>	1687 р.	1689 р.
<i>Кількість війська</i>	Московська армія — 100 тис. і українські козаки — 50 тис.	Московська армія — 110 тис. і українські козаки — 40 тис.
<i>Командування</i>	Московський воєвода В. Голіцин, якому підпорядковувався гетьман І. Самойлович	Московський воєвода В. Голіцин, якому підпорядковувався гетьман І. Мазепа
<i>Результати походу</i>	Кримські татари, щоб зупинити наступ, підпалили степ. Через нестачу провіанту і корму для коней, не дійшовши 200 км до Криму, Голіцин наказав повернути назад. Провину за невдалий похід було покладено на І. Самойловича, якого звинуватили в таємних зв'язках з татарами і скинули з гетьманства	Наприкінці травня московсько-українські війська підійшли до Перекопу, укріплення якого перекривали шлях на Кримський півострів. Взяти фортецю штурмом без тривалої облоги було неможливо. Розпочиналася велика спека. Голіцин вирішив відмовитися від облоги і припинити похід
<i>Значення походів</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Започаткували боротьбу Московської держави за панування у Північному Причорномор'ї і здобуття виходу до Чорного та Азовського морів • Обидва походи не принесли реальних успіхів Московській державі, але сприяли набуттю її армією досвіду ведення воєнних дій у несприятливих умовах степів • Своїми походами московська армія позбавила турецького султана допомоги кримського хана в боротьбі проти «Священної ліги» 	

Запорозька Січ у другій половині XVII ст.

■ Економічне життя Запорозької Січі в другій половині XVII ст.

Характерні риси
<ul style="list-style-type: none"> • Основу господарства склали промисли (мисливство, рибальство, бджільництво) і скотарство, які не могли повністю забезпечити потреб козаків • Землеробство великого розвитку не набуло через постійні набіги татар: хліб закупували на Правобережжі та в Гетьманщині • Основу господарського життя запорожців становили зимівники — хуторські господарства, де взимку утримувалася худоба • Значний рівень розвитку ремісничого виробництва: на Січі було чимало вправних ковалів, теслярів, зброярів, бондарів, шевців, кожум'яків тощо • Значне місце належало торгівлі; крім українських земель, запорожці торгували з Річчю Посполитою, Кримським ханством і Османською імперією. Вивозилися шкури, мед, віск, хутро, рогата худоба, коні, а закупувалися сіль, хліб, зброя, боєприпаси, сукно • Неможливість самотужки забезпечити свої власні потреби спричиняла залежність запорожців від царського жалування і гетьманської платні грошима, сукном, військовими припасами і воєнною здобиччю

■ Особливості становища Запорозької Січі

Запорозька Січ у другій половині XVII ст.

Продовжувала відігравати роль форпосту в захисті України від турецько-татарських набігів

Залишалася осередком волелюбності, опорою українського народу в його національно-визвольній боротьбі

За часів Б. Хмельницького підлягала владі гетьмана, зберігаючи водночас автономію у внутрішньому житті

За часів наступників Б. Хмельницького часто ставала в опозицію до гетьманської влади

Кількість запорозького козацтва у 60-х рр. XVII ст. збільшувалася, тому що почастишали втечі на Запоріжжя з Лівобережної та Правобережної України

Негативний вплив на господарський розвиток справляла постійна нестабільність на українських землях

Після укладення «Вічного миру» (1686 р.) змінився політико-правовий статус Січі: вона перейшла у виключне підпорядкування Москви, проте незважаючи на заборону провадила власну зовнішньополітичну лінію:

- на початку 90-х рр. XVII ст. відбулося пожвавлення зносин з Кримським ханством
 - активно розвивалися відносини з правобережним козацтвом і польською владою.
- У листопаді 1689 р. запорожці звернулися до Речі Посполитої із проханням про підданство (отримали лише загальні обіцянки)

■ Діяльність кошового отамана І. Сірка (початок XVII ст. — 1680 р.)

Основні заходи

Провів понад 60 битв проти військ Османської імперії, Кримського ханства, ногайських орд і жодного разу не зазнав поразки

Обирався кошовим отаманом Запорозької Січі близько 15 разів

Під його проводом запорозькі козаки звільнили з турецько-татарської неволі близько 100 тис. бранців

Унаслідок того, що політичні уподобання кошового часто змінювалися, його дії інколи мали негативний вплив на державницькі устремління українських гетьманів:

- 1659 р. Союзник І. Виговського кримський хан Мехмед-Гірей, дізнавшись про напад І. Сірка на кримських і ногайських татар, залишив зі своєю 30-тисячною ордою гетьмана;
- 1667 р. Дії І. Сірка перекреслили плани П. Дорошенка об'єднати Гетьманщину за допомогою татар, коли союзник останнього калга-султан Крим-Гірей, отримавши повідомлення про напад І. Сірка на Крим, відмовився розгромити польське військо, оточене під Підгайцями на Галичині й уклав угоду з поляками

Прагнув не допустити послаблення політичної ролі Запорозької Січі та намагався активно впливати на розвиток подій в Україні

Завжди займав власну позицію щодо політики П. Тетері, М. Ханенка, П. Дорошенка, Ю. Хмельницького та І. Самойловича

■ Політика московського уряду щодо Запорозької Січі в другій половині XVII ст.

Основні прояви

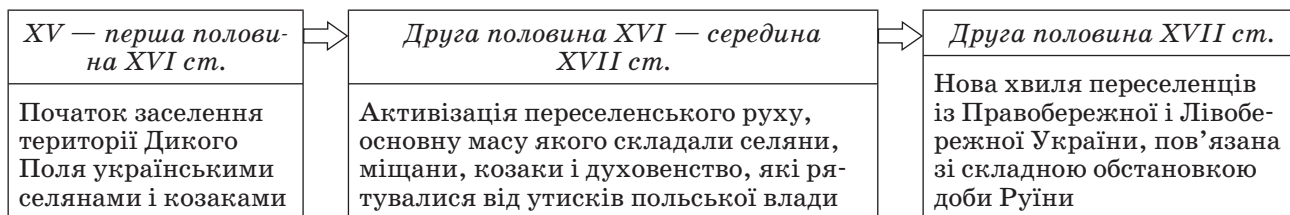
- Підтримка запорожців у конфліктах з українськими гетьманами, оскільки це сприяло ослабленню гетьманської влади
- Направлення у 1663—1667 рр. на Чортомлицьку Січ московської залоги, що стежила за підймами, які там відбувалися
- Спорудження 1686 р. на запорозьких землях за наказом московського уряду фортеці, аби утримувати козаків під контролем
- Створення перешкод зносинам запорожців з Кримським ханством і Річчю Посполитою
- Використання військової сили запорожців для реалізації своїх зовнішньополітичних пріоритетів: боротьба за вихід до Азовського і Чорного морів (Азовсько-Дніпровська кампанія 1695—1698 рр.)

Господарське життя і політичний устрій Лівобережної Гетьманщини та Слобідської України в другій половині XVII ст.

Слобідська Україна (Слобожанщина) — регіон, що утворився на території Дикого Поля між кордонами Московської держави, Речі Посполитої і Кримського ханства в XVII—XVIII ст. Охоплювала територію

сучасних Харківської, Сумської, півночі Донецької і Луганської областей України та південні частини Белгородської, Курської і Воронежської областей Росії.

■ Етапи колонізації

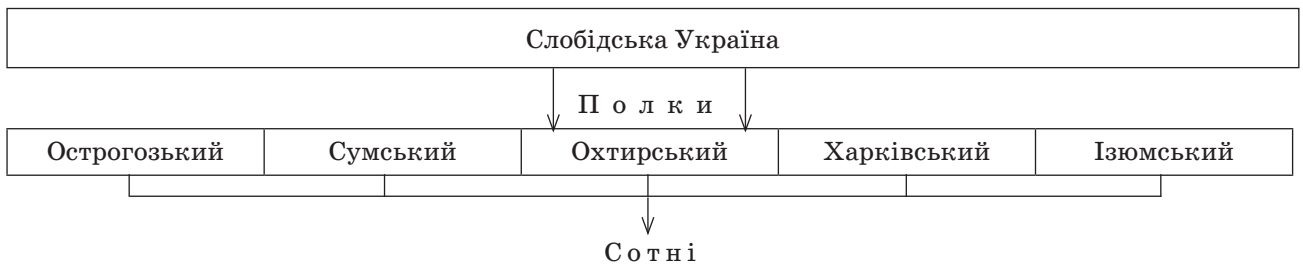

■ Заснування слобідських міст

Назва	Характеристика
<i>Чугуїв</i>	Уперше Чугуєве городище згадується у 1627 р. Розташоване на правому березі річки Сіверський Донець. 1638 р. сюди переселилися близько 1 тис. учасників козацького повстання на чолі з гетьманом Я. Остряницею. 1639 р. вони збудували фортецю, а поселення навколо неї назвали Чугуєвим. Назва, ймовірно, походить від татарського «чуга» (вузький кафтан з короткими рукавами), тобто там жили люди, що носили чуги або від імені половецького хана Чуга
<i>Охтирка</i>	Засноване 1641 р. переселенцями з Правобережної і Лівобережної України. Назва міста походить від назви річки і гори Актир, тюркського походження, що перекладається як «Біла скеля», «Білий яр»
<i>Суми</i>	Засноване 1652 р. переселенцями з міста Ставище Білоцерківського полку на чолі з Г. Кіндратовичем (Г. Кондратьєвим) на правому березі річки Псел при впадінні в неї річки Сумки. Назва міста походить від назви річки, в основу якої ймовірно закладено тюркське слово «су» (вода)

Назва	Характеристика
<i>Острогозьк</i>	Засноване 1652 р. групою селян і козаків Чернігівського і Ніжинського полків, очолюваною полковником І. Дзиковським, на річках Тиха Сосна та Острогоща
<i>Харків</i>	Перша писемна згадка про місто датується 1654 р. У цей час, відповідно до документів, сюди прибуло кілька сотен родин українських переселенців, очолюваних «старшиною» І. Каркачем. Місто знаходиться на злитті річок Харків і Лопань. За однією з легенд було назване за ім'ям першого поселенця козака Харко. За іншою, більш достовірною, версією місто дістало назву від назви річки Харків (згадується у документах від 1627 р.)
<i>Ізюм</i>	Засноване 1681 р. харківським полковником Г. Донцем на місці давнього поселення (у документах 1571 р. згадується Сторожка Ізюмська). Знаходиться на річці Ізюмця. Вважається, що назва походить від видозміненого татарського слова «гузун» (переправа)

■ Адміністративно-територіальний устрій Слобідської України

■ Система органів влади Слобідської України

■ Відмінності козацької полкової організації Слобідської України від Гетьманщини

Загальна характеристика

- Слобідські полки адміністративно та у військовому відношенні підпорядковувалися белгородському воєводі. Посади гетьмана не існувало
- Полковників обирали на полкових козацьких радах. Вони користувалися надзвичайним авторитетом, оскільки фактично були засновниками полків. Тому спостерігалось успадкування посади полковника
- Кожен полк окремо і в різний час отримував царську жалувану грамоту, де визначалися його права і привілеї: на козацький устрій, вільну торгівлю, володіння землями, звільнення від податків на землю тощо

■ Вищі органи влади Лівобережної Гетьманщини в другій половині XVII ст.

Орган влади	Основні повноваження
<i>Генеральна військова рада</i>	Утратила початковий характер вищого законодавчо-розпорядчого органу влади. Більшість генеральних військових рад за своїм призначенням та представництвом мали випадковий характер і скликалися залежно від обставин. Зокрема, для підтвердження статей — договірних умов між гетьманською адміністрацією і царським урядом та схвалення погодженої з Москвою кандидатури гетьмана
<i>Старшинська рада</i>	Заступила місце загальної військової ради. Фактично орган козацької старшини, утворений на основі представництва від полків. На цих радах обиралася генеральна старшина і полковники, визначалися розміри податків, оренд, вирішувалися справи військово-оборонного характеру. Московський уряд саме на старшинській раді затверджував кандидатів на гетьманство
<i>Гетьман</i>	Обирався на невизначений термін Генеральною військовою радою за згодою верхівки старшини і з наступним затвердженням царським урядом. Права і компетенції кожного гетьмана визначалися спеціальними Статтями (умовами), які він підписував з московським урядом за умови обрання. Гетьман мав право роздавати землі старшині у володіння за службу або у власність, що ставило старшину в повну залежність від гетьманської прихильності

■ Соціальна структура населення Лівобережної Гетьманщини та Слобідської України другої половини XVII ст.

Верства	Характеристика
<i>Козацька старшина</i>	Унаслідок виокремлення з козацтва посіла панівне становище в суспільстві. Мала політичну владу, землі та маєтності, які отримувала за свою службу, а з часом також спадкові маєтки
<i>Українська шляхта</i>	Панівний стан українського суспільства; швидко злилася із козацькою старшиною внаслідок поширення на неї старшинських прав і привілеїв
<i>Духовенство</i>	Привілейований соціальний стан. Верхівка духовенства мала великі земельні володіння і залежних селян і суттєво відрізнялася за своїм становищем від простого духовенства — парафіяльних священиків
<i>Козацтво</i>	Привілейований соціальний стан. Козаки були особисто вільними, звільнялися від усіх державних податків і повинностей, крім несення військової служби за власний кошт, мали право на становий суд і спадкове землеволодіння. Наприкінці XVII ст. козаки поділялися на заможних (виборних) і зубожілих (підпомічників), що не могли самотужки придбати воєнне спорядження і служили багатим
<i>Міщанство</i>	Напівпривілейований стан, що мав права і привілеї на самоврядування, становий суд, заняття ремеслами, промислами і торгівлею, але був зобов'язаний сплачувати податки і виконувати повинності на користь держави
<i>Селянство</i>	Непривілейований соціальний стан, який у результаті Національно-визвольної війни здобув особисту свободу і право змінювати місця проживання. Однак, через те, що селяни не мали спадкової власності на землю, вони змушені були працювати на козацьку старшину, шляхту і монастирі, а також сплачувати податки натуральними продуктами і грошима. У Слобідській Україні селяни сплачували податки до царської казни

■ Особливості системи землеволодіння у Лівобережній Гетьманщині та Слобідській Україні у другій половині XVII ст.

Лівобережна Гетьманщина	Слобідська Україна
<ul style="list-style-type: none"> • Унаслідок Національно-визвольної війни селяни, козаки і міщани здобули право займати за потреби вільні ділянки землі та обробляти їх • Козацька старшина як панівний соціальний стан збільшує своє землеволодіння різнорізними засобами: закріплює у спадкове володіння «рангові» маєтки, захоплює громадські угіддя і наділи дрібних господарів • Панщина починає набувати для селян постійного характеру. • Набувають поширення чинші — грошові податки на користь землевласників і держави 	<ul style="list-style-type: none"> • На початку заселення діяло право займанщини — кожен поселенець привласнював стільки землі, скільки міг обробити • Пізніше навколо поселення визначали земельну ділянку, яку розподіляли між переселенцями • Кожен полк мав фонд незайманих земель, яким розпоряджався полковник. Із нього отримували землю за умови запису в козаки і несення служби • Селяни оселялися переважно на землях полкової і сотенної старшини. Одержуючи від неї у власність ділянку, вони зобов'язувалися допомагати старшині обробляти землю

Тема 5. Українські землі наприкінці XVII — у першій половині XVIII ст.

ГЕТЬМАНЩИНА ТА ЗЕМЛІ ПРАВОБЕРЕЖНОЇ УКРАЇНИ НАПРИКІНЦІ XVII — НА ПОЧАТКУ XVIII ст.

■ Коломацькі статті 1687 р.

Коломацькі статті — україно-московська угода, укладена на військовій раді, яка відбулася над

річкою Коломак 25 липня 1687 р. при обранні І. Мазепи гетьманом.

Основні умови

- Підтверджувалися надані раніше козацькі та гетьмансько-старшинські привілеї
- Зберігалося 30-тисячне реєстрове козацьке військо і компанійські полки
- Козацька старшина зобов'язувалася наглядати за гетьманом і доносити на нього царському уряду
- Гетьман позбавлявся права заміняти на «урядах» вищу старшину без царського дозволу, а старшина — скидати гетьмана
- Суттєво обмежувалося право гетьмана розпоряджатися військовими землями
- Гетьману заборонялося підтримувати дипломатичні відносини з іншими державами, він був зобов'язаний дотримуватися «вічного миру і союзу» з Річчю Посполитою, тобто фактично зректися Правобережжя
- Гетьман зобов'язувався направляти козацьке військо для участі у походах Московії проти Кримського ханства і Османської імперії
- Листи і документи, отримані із сусідніх держав, наказувалося, не відкриваючи, надсилати до Москви
- Перебування у гетьманській столиці — Батурині — полку московських стрільців для контролю над гетьманом
- Українським купцям «під жорстким наказанням» заборонялося торгувати у Московській державі й підтримувати торговельні зв'язки з Кримом
- Українці під загрозою смертної кари зобов'язувалися приймати від царських вояків знецінені московські гроші
- В окремій статті вимагалось, щоб «никто не голосов таких не испущал, что Малороссийский край — Гетманского регименту, а отзывались бы везде единогласно — их царского Пресветлого Величества самодержавной державы»
- Уперше було законодавчо визначено необхідність злиття українського і російського народів усілякими засобами «в неразорванное и крепкое согласие». Для цього рекомендувалося заохочувати україно-московські шлюби

■ Основні напрямки політики гетьмана І. Мазепи (1687—1708 рр.)

Зовнішня політика	Внутрішня політика	
	Соціально-економічна	Культурно-просвітницька
<ul style="list-style-type: none"> • Незважаючи на заборону, підтримував дипломатичні зносини з багатьма європейськими монархами, приймав у Батурині іноземних послів • Відновив торговельні зв'язки Гетьманщини з іншими країнами (Річ Посполита, Пруссія, Швеція, Кримське ханство, Туреччина), перервані за часів Руїни • 1705 р. Установив таємні зв'язки з польським королем С. Ліщинським, а пізніше зі шведським королем Карлом XII • 1708 р. Уклав україно-шведську антиросійську угоду про воєнний союз та україно-польську угоду про входження Гетьманщини у формі «князівства Руського» до складу Речі Посполитої як третього суб'єкта • 1709 р. Уклав новий україно-шведський договір про створення незалежної Української держави в союзі зі Швецією 	<ul style="list-style-type: none"> • Прагнув створити в Україні стану державу західноєвропейського зразка зі збереженням традиційного козацького устрою. Ідеал державного устрою вбачав у Речі Посполитій • Сприяв формуванню аристократичної верхівки українського суспільства з козацької старшини, наділяючи її значними землеволодіннями, новими правами і привілеями • Надав охоронні грамоти містам, підтвердив спеціальним універсалом права Київської митрополії та окремих монастирів • Узаконив універсалом від 28 листопада 1701 р. панщину для селян у розмірі двох днів на тиждень. Силою придушував селянські протести • Намагався за допомогою зв'язків з царем і московськими можновладцями зберегти права і привілеї Гетьманщини • Уважав за доцільне дотримуватися курсу показного вірнопідданства Москві, що спричинило великі людські втрати, виснаження економіки Гетьманщини і зростання невдоволення населення • Політичні та організаційні прорахунки гетьмана позбавили його опори серед козаків і селянства у критичний період боротьби за майбутнє України і прирекли її на поразку 	<ul style="list-style-type: none"> • Постійно піклувався станом освіти, науки, мистецтва і релігії • Добився від царської влади надання Києво-Могилянській колегії статусу академії • Здобув славу опікуна і захисника православної церкви. Надавав великі кошти на будівництво і відновлення церков і монастирів • Видав власним коштом Євангеліє арабською мовою. Подарував коштовну срібну чашу церкві Святого Гробу Господнього в Єрусалимі. Обдарував чимало українських церков іконами, книгами, дзвонами і цінними речами • Покровительствував літературі. Підтримував творчість І. Максимовича, Ф. Прокоповича, Д. Туптала, С. Яворського. Автор низки віршів: «Дума», «Пісня», «Псалми» та ін. • Направляв навчатися за кордон дітей козацької старшини

■ Політика гетьмана І. Мазепи на Правобережній Україні

Основні заходи
<ul style="list-style-type: none"> • Збільшив кількість правобережних козацьких полків у результаті заснування (точніше, відновлення) Білоцерківського, Брацлавського, Богуславського, Корсунського, Могилівського, Уманського, Чигиринського полків • Призначав переважно лівобережних старшин, вірних гетьману, на посади полковників • Надавав повноваження «осаджувати» нові слободи, заводити промислові заклади (зокрема, селітряні майдани) для подальшої колонізації краю • Надавав землі у володіння козацькій старшині та українській шляхті

■ Національно-визвольне повстання 1702—1704 рр.

Україна в подіях Північної війни. Повстання гетьмана І. Мазепи

■ Участь українських полків у Північній війні

Основні події

- Одразу після оголошення Росією війни Швеції (19 серпня 1700 р.) за наказом царя І. Мазепа направив для облоги шведської фортеці Нарва козацькі полки під командуванням полтавського полковника І. Іскри та чернігівського полковника Ю. Лизогуба. Загальна кількість українських козаків, які брали участь в облозі Нарви, становила 7 тис. осіб
- Значна кількість українських лівобережних і слобідських козаків входила до складу очолюваного Б. Шереметьєвим 15-тисячного російського війська, яке діяло в Естляндії та Ліфляндії

Основні події

- Кілька тисяч козаків Ніжинського, Чернігівського, Київського, Стародубського та Охотницького полків розташувалися у володіннях Печерського монастиря під Псковом й успішно відбили напади шведів
- На початку 1701 р. з Гетьманщини у Прибалтику було відправлено новий козацький загін, який віз із собою гармати і продовольство
- Для участі в Північній війні було сформовано козацьке військо із козаків Миргородського, Лубенського, Переяславського, Полтавського і Ніжинського полків. У воєнних діях у Прибалтиці також брали участь запорозькі козаки
- Українська козацька кіннота відзначилася у битві під Ерестфером наприкінці грудня 1701 р.
- Тисячний загін українських козаків діяв у 1701 р. в складі російської армії на території Польщі, допомагаючи військам польського короля Августа II
- 4 тис. українських козаків перебували в складі російської армії, що прибула на допомогу польському королю в липні 1704 р. під Львів
- Петро I наказав гетьману І. Мазепі направити на оборону Львова 30 тис. лівобережних козаків. Гетьман зволікав і з великим запізненням надіслав 10-тисячне військо під командуванням І. Мировича
- У середині червня 1705 р. на допомогу польському королю вирушили близько 60 тис. російських вояків і 40 тис. українських козаків. Захищали від шведів кордони Руського і Белзького воеводств, після тривалої облоги звільнили від шведів фортецю Замостя
- У бойових діях на території Білорусі в 1706 р. брало участь 12-тисячне козацьке військо у складі Стародубського, Миргородського, Переяславського полків, а також полку компанійців. Багато козаків загинуло

■ Причини пошуку гетьманом І. Мазепою нових союзників на початку Північної війни

Причини

- Схильність Петра I до політики жорсткого централізму зводила нанівець наміри гетьмана збільшити самостійність Гетьманщини
- Стрімке виснаження людського та економічного потенціалу Гетьманщини за перші роки війни внаслідок задоволення вимог царя про допомогу
- Побожовання, що для здобуття перемоги у війні та виходу до Балтійського моря цар може пожертвувати Україною
- Відмова царя допомогти гетьману («боронися як знаєш») під час загрози вторгнення в Україну союзника шведів польського короля С. Лещинського
- Плани Петра I стосовно ліквідації Гетьманщини та козацького устрою України

■ Угода про україно-шведський союз, укладена І. Мазепою з Карлом XII

Основні положення

- *Стаття I.* Шведський король зобов'язувався захищати Гетьманщину і приєднані до неї землі, надсилаючи для цього свої війська, за вимогою гетьмана і Генеральної ради. Шведські війська будуть знаходитися у розпорядженні й під командуванням гетьмана стільки, скільки це він вважатиме за потрібне. Гетьман забезпечуватиме їх продовольством, а шведський король сплачуватиме їм платню
- *Стаття II.* Усе те, що буде завойоване в московських володіннях, належатиме тому, хто його захопив. Те, що буде визнане колишньою власністю українського народу, повинне бути передане Україні
- *Стаття III.* Український князь (І. Мазепа) і Генеральна рада будуть надалі панувати згідно з правами, якими користувалися й раніше на цих землях

Основні положення

- *Стаття IV.* Івану Мазепі, законному князю, нічим не будуть перешкоджати у володінні цим князівством. Після його смерті буде забезпечена свобода для українських земель, згідно з їх давніми законами
- *Стаття V.* Герб і титул українського князя зберігаються без змін, і шведський король не може їх засвоїти собі
- *Стаття VI.* Для забезпечення цього договору і безпеки України князь і Генеральна рада відступлять Карлу XII на час війни декілька своїх міст, а саме Стародуб, Мглин, Полтаву, Батурин і Гадяч

Чому більшість населення Гетьманщини не підтримала перехід гетьмана І. Мазепи на бік Карла XII?

Основні причини

- Соціальна політика І. Мазепи упродовж попередніх років позбавила його популярності серед населення
- Оскільки угода про україно-шведський союз була таємною, цей крок для переважної більшості українців був несподіваним і незрозумілим
- Швидкі й рішучі дії Петра I, спрямовані на ізоляцію гетьмана після його переходу на бік шведського короля

Воєнно-політичні акції Петра I проти українців, здійснені після переходу І. Мазепи на бік Карла XII

Основні заходи Петра I

- *27 жовтня 1708 р.* Перший маніфест Петра I до українців, у якому він сповіщав, що Мазепа «безвечно пропав» (цар знав, що гетьман перейшов на бік шведів) і наказував генеральній старшині й полковникам зібратися у Глухові для обрання нового гетьмана
- *28 жовтня 1708 р.* Другий маніфест царя до українців. Петро I звинувачував Мазепу в зраді царя і України, стверджував, що він продав українців польському королю, щоб повернути православних українців під унію
- Уведення підрозділів російської армії в центральні райони Гетьманщини, щоб паралізувати опір козацтва і не допустити переходу Карла XII на лівий берег Десни
- Наказ царя О. Меншикову захопити і зруйнувати гетьманську резиденцію Батурин, де знаходилися артилерія, запаси продовольства, гетьманський архів і канцелярія. Населення і вся залога були знищені, а місто спалене
- *5 листопада 1708 р.*, напередодні ради з обрання нового гетьмана, у Глухові було організовано символічну смертну кару над опудалом Мазепи
- Розміщення російських військ на Правобережжі, яке перебувало під «регіментом» І. Мазепи і де в козацьких полках було чимало прибічників гетьмана
- *9 листопада 1708 р.* у маніфесті до українського народу Петро I заявив, що шведи збираються завладіти українськими землями, передати їх під польську владу, а І. Мазепу зробити самовладним князем України
- *7 листопада 1708 р.* Глухівська грамота Петра I, у якій він гарантував царське прощення і збереження маєтностей за тими представниками козацької старшини, які в місячний термін «одумаються» і залишать Мазепу. Тих, хто цього не зробить, позбавлять маєтків, їхні сім'ї відправлять у заслання, а їх самих покарають смертю
- *12 листопада 1708 р.* у глухівській Свято-Троїцькій церкві, у присутності царя, російських урядовців і козацької старшини, й одночасно у московському Успенському соборі було оголошено анафему (церковне прокляття) на І. Мазепу
- *14 травня 1709 р.* російські війська за наказом Петра I зруйнували Запорозьку Січ

■ Значення діяльності І. Мазепи для українського національно-визвольного руху

Загальна характеристика

ГЕТЬМАН П. ОРЛИК

■ Створення П. Орликом антиросійської коаліції

Дата	Подія
11 березня 1710 р.	Зустріч П. Орлика з новопризначеним до Стамбула французьким послом Делазьєром. Гетьман домовився про підтримку Францією його намірів щодо визволення України і що французький уряд спонукатиме турецького султана розпочати війну з Росією
20 листопада 1710 р.	Спільні дії французького посла і прибічників П. Орлика в Стамбулі увінчалися успіхом. Турецький султан оголосив війну Росії. Серед його вимог до російської сторони було визнання незалежності Гетьманщини
30 листопада 1710 р.	До антиросійської коаліції приєднався шведський король Карл XII і повалений польський король С. Ліцинський. Карл XII виступив із маніфестом, у якому оприлюднив намір продовжувати збройну боротьбу зі своїми ворогами. 28 січня 1711 р. він знову оголосив війну польському королю Августу II

Дата	Подія
23 січня 1711 р.	У Бахчисараї представники П. Орлика підписали угоду про україно-кримський військовий союз. Хан Девлет-Гірей II визнавав незалежність Гетьманщини: у союзі з козаками мав розпочати війну проти Росії; зобов'язувався не брати «ясир» на українських землях; визнавав перехід Слобідської України під владу П. Орлика; зобов'язувався не укладати сепаратного миру з Москвою
Січень 1711 р.	Представник гетьмана, генеральний осавул Г. Герцик був направлений на Кубань, де домовився про військовий союз із кубанським султаном Ісмал-Гіреєм (сином кримського хана)

■ Похід П. Орлика на Правобережну Україну в 1711 р.

План Карла XII щодо розгрому Росії

У результаті спільних дій Швеції і Туреччини з метою опанувати ситуацією у Польщі й, зрештою, використавши турецько-татарське військо як головну ударну силу, дати росіянам генеральний бій на підступах до Києва

Наступу турецької армії передували дії допоміжних сил на трьох напрямках:

П. Орлик із запорожцями, польськими загонами і буджацько-білгородською ордою рушає на Правобережжя і захоплює плацдарм для наступу основних сил	Кримський хан зі своєю ордою через Слобідську Україну входить у межі Росії і просувається на Вороніж	Кубанський султан чинить напад на Азов
---	--	--

Результати та наслідки

Похід П. Орлика у Правобережну Україну завершився провалом перш за все через ненадійність його союзників — буджацько-білгородських татар	Спричинив трагічні наслідки для українсько-населення Правобережжя — пограбовані міста і села, близько 10 тис. полонених ногайці забрали в ясир	Позитивне значення походу полягало в тім, що турецький уряд переконався в наявності в Україні багатьох незадоволених царським режимом	Татари суттєво ускладнили похід російської армії на південь, до Дністра і Прута, спустошивши Східну Волинь і Правобережжя
--	--	---	---

■ Прутський похід 1711 р.

Прутський похід — воєнний похід російської армії, очолюваної Петром I, до Молдавії під час російсько-турецької війни 1711—1713 рр.

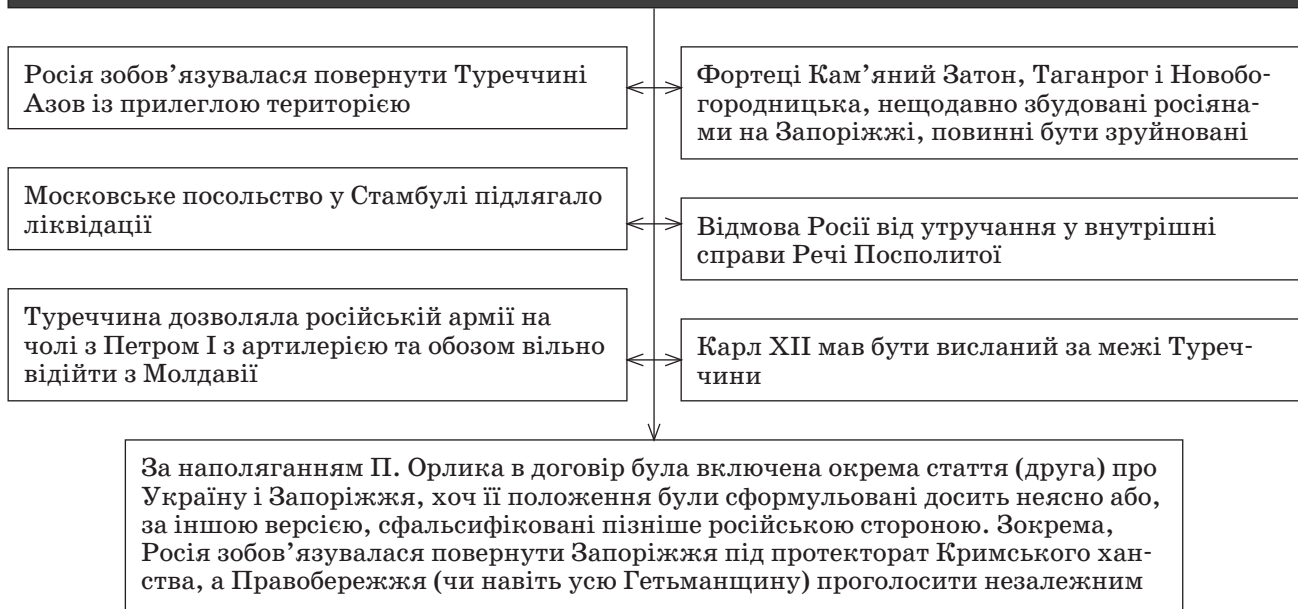
Основні події

- Навесні 1711 р. російська армія рушила через українські землі до Молдавії
- На Правобережжі російські війська нищили міста і села, десятки тисяч українців були примусово переселені на Лівобережжя
- У середині червня російська армія (близько 38 тис. осіб) під командуванням Петра I та 10-тисячне військо молдавського господаря Д. Кантеміра правим берегом річки Прут підійшли до Ясс
- На початку липня у район Фальчі підійшла 120-тисячна турецька армія та 70-тисячна кіннота кримського хана Девлет-Гірея
- 8—9 липня біля селища Станілешти відбулася вирішальна битва. Російська армія опинилася в оточенні, її капітуляція стала неминучою
- Головнокомандувач турецької армії Балтаджи-паша, підкуплений росіянами, погодився розпочати переговори, що завершилися укладенням Прутського мирного договору

■ Прутський мирний договір 1711 р.

Прутський мирний договір — угода, підписана між Росією і Туреччиною 12 липня 1711 р. у військовому таборі на річці Прут, біля Ясс, під час російсько-турецької війни 1711—1713 рр.

Основні умови

■ Спроби П. Орлика утворити антиросійську коаліцію західноєвропейських держав

Дата	Подія
1712 р.	Росія і Туреччина за сприяння англійського і голландського послів уклали новий мирний договір: турецький уряд за умови, що росіяни не будуть висувати претензій на Правобережжя, відмовився від Лівобережної України разом із Києвом
Квітень 1712 р.	П. Орлик звернувся з маніфестом до держав, що сприяли укладенню російсько-турецького мирного договору 1712 р., — Англії та Голландії із поясненням мотивів свого союзу з Османською імперією, додаючи текст угоди з турецьким султаном
1712 р.	До початку конгресу європейських держав в Утрехті П. Орлик склав «Дедукцію (Вивід) прав України», у якій переслідував мету: <ul style="list-style-type: none"> • нагадати європейським правителям про існування української (козацької) нації • обґрунтував право українців на власну державу і закликав допомогти Україні здобути незалежність • знову пояснював мотиви звернення Гетьманщини до шведського і турецького протекторату • стверджував, що відновлення суверенної Гетьманщини необхідне для захисту європейської свободи від наступу Росії
Результат. Ніякої реакції європейських політиків на маніфести П. Орлика не було. Великих зусиль до цього докладала російська дипломатія. До своєї смерті в 1742 р. П. Орлик постійно звертався за підтримкою до Франції, Англії, Німецьких держав, Папської держави, Речі Посполитої, але вони не вважали за необхідне надати йому допомогу в боротьбі за відновлення української державності	

■ **Посилення наступу царизму на державно-правові інститути Гетьманщини (1708—1722 рр.)**

Заходи уряду	Прояви
В умовах Північної війни населення Гетьманщини потерпало від необхідності забезпечувати пересування російських військ	Українці виконували підводну повинність (надавали підводи для перевезення військового майна), у них конфісковували коней, продовольство, сіно й овес для коней
Із 1711—1712 рр. у більшості міст Гетьманщини розмістилися російські гарнізони. У 1719 р. тут знаходилося 13,2 тис. російських офіцерів та солдатів	Українці повинні були постачати російським військовим продукти харчування та фураж. Це стало примусовою повинністю, яка стягувалася з усіх видів маєтностей: старшинських, монастирських і магістратських
У визначенні норм і порядку збирання продовольства російські воєначальники керувалися власними інтересами і не зважали на гетьмана та місцевих козацьких старшин	Розміри продовольчої повинності для забезпечення російської армії часто перевищували можливості українців, що нерідко визнавали і самі російські можновладці
Петро I, усіяко обмежуючи права гетьмана, втручався у справу призначень на старшинські «уряди»	Цар не лише наставляв на «уряди» полковників за «показанную верность» усупереч виборним традиціям, а й призначав полковниками російських можновладців
Із 1708 р. розпочалося пряме призначення сотників (за царським указом)	Поставлені (а не обрані) на посади сотники поводитися зухвало і зловживали владою, унаслідок чого чимало козацьких громад вимагали відновлення виборності сотенної старшини
Царська влада відслідковувала, щоб на старшинські «уряди» не потрапляли особи, щодо яких не було певності в їхній повній лояльності до Росії	У Гетьманщині діяли спеціальні комісії, які проводили слідство стосовно осіб, поставлених на різні «уряди», за підозрою у причетності до «мазепинства»
На старшинські уряди стали призначати вихідців з Молдавії, Сербії та Греції, які разом з «урядами» отримували від царя великі маєтності в Гетьманщині	Старшини-іноземці не зв'язані з Україною, «обласканые» царем за свою прихильність до Російської держави, були слухняними провідниками його політики в Гетьманщині
1719 р. на територію Гетьманщини було поширено російський адміністративно-територіальний устрій	Створено Київську губернію у складі Київської, Орловської, Белгородської і Сєвєрської провінцій. До Київської провінції входила Гетьманщина. Київський генерал-губернатор мав великі повноваження і часто втручався у справи Гетьманщини

■ **Економічна політика царизму щодо Гетьманщини**

Заходи	Наслідки
<ul style="list-style-type: none"> Царський уряд прийняв низку указів, що забороняли вивозити з Гетьманщини певні товари традиційними шляхами і до традиційних ринків збуту, та наказав возити ці товари до російських портів З метою перетворення Гетьманщини на ринок збуту товарів, вироблених новоствореними російськими мануфактурами, було заборонено ввозити в Україну деякі закордонні товари 	<ul style="list-style-type: none"> Радикальна (й штучна) переміна ринків збуту для українських товарів і зміна традиційних шляхів шкідливо вплинула на торгівлю Гетьманщини і фактично припинила її безпосередні зв'язки із сусідніми європейськими державами

Заходи	Наслідки
<ul style="list-style-type: none"> • Запровадження економічної блокади Запоріжжя: після зруйнування Січі було заборонено підтримувати будь-які торговельні зносини із запорожцями • Місцева влада в Гетьманщині була зобов'язана слідкувати за суворим дотриманням указів і заборон, ужитих царизмом стосовно української торгівлі • Спеціальними указами царського уряду було запроваджено заборону українським купцям ввозити до Росії найбільш вживані й прибуткові тогочасні товари — горілку і тютюн • Торгівлю Гетьманщини із Західною Європою через Польщу утруднювала внутрішня нестабільність Польщі, грабунки та розбої на шляхах. Російські можновладці відмовлялися захищати права українських купців, пропонуючи їм торгувати через російські порти • Дозвіл на безмитну торгівлю російськими товарами в Гетьманщині й, водночас, примушування українських купців платити мито за свої товари • Надання Росії права скуповувати в Гетьманщині заборонені до вивозу за кордон товари і перепродавати їх іноземним купцям • Виплати українським постачальникам за товари, заборонені до вивозу за кордон, і товари, що постачалися до Росії (навіть для потреб війська), не грошима, а російськими товарами незадовільної якості • Запровадження усілякої регламентації української торгівлі. Згідно з указом 1715 р., вирушаючи з товарами до Риги, купець мусив спочатку подати список своїх товарів до гетьманської канцелярії у Глухові, пройти перевірку товарів відповідно до цього списку і отримати дозвіл на виїзд • Установлення на південних і західних кордонах Гетьманщини 40 спеціальних застав, що мали перешкоджати українським купцям переправляти товари за кордон і спрямовувати їх до російських портових міст 	<ul style="list-style-type: none"> • Задавлені жорсткою регламентацією, високими митами, зловживаннями російських чиновників, українські купці вдавалися до контрабанди. Унаслідок боротьби уряду з нею поширювалися доноси купців один на одного, підкупи митників та інших урядовців тощо • Фактична заборона торгівлі Гетьманщини із Заходом болюче позначилася на економіці сусідніх з нею країн і цілих регіонів • Російська економічна політика в Гетьманщині поставила українську торгівлю у залежність від російської, спричинила занепад місцевої промисловості й зміцнення позицій російського торгового капіталу в Україні • Економічно занепадало українське міщанство, широкі верстви козаків і посполитих, що вели роздрібну торгівлю, брали участь у ній як візники тощо • Руйнувалися економічні підвалини політичної автономії Гетьманщини у складі Російської держави

■ Наступ царизму на українську мову і культуру

Основні заходи
<ul style="list-style-type: none"> • 1709 р. за наказом Петра I було вислано за кордон студентів Києво-Могилянської академії, що походили з Правобережжя. Загалом кількість студентів скоротилася з 1 тис. осіб до 161 особи • Російський уряд конфіскував великі суми грошей, надані гетьманом І. Мазепою на будівництво Києво-Печерської лаври. Землі Лаври було передано під будівництво Київської фортеці • Провадилася цілеспрямована і наполеглива політика запрошень і переманювань з Гетьманщини до Петербурга і Москви видатних українських учених, просвітителів, богословів і педагогів • Примусове насадження «правописания и правоверия великороссийского» стосовно українських церковних видань • 1721 р. Київська і Чернігівська друкарні були підпорядковані Синоду Російської православної церкви. З усіх українських церков вилучалися книги колишнього українського друку і замінювалися на московські видання • Відповідно до указу Петра I від 20 грудня 1720 р. розпочинається вилучення і вивезення з Гетьманщини до Росії історичних пам'яток, рідкісних книг тощо

■ Решетилівські статті 1709 р.

Решетилівські статті — назва, яка закріпилася в історії за «Просительними статтями», направленіми гетьманом І. Скоропадським

з козацького табору під Решетилівкою Петру I і виданим на них «Решительним указом» царя.

«Просительные статьи»	«Решительный указ»
<ul style="list-style-type: none"> • Прохання підтвердити «права і вольності» Гетьманщини • Залишати козаків у походах під командою свого старшого (наказного гетьмана), а не російських офіцерів, що часто зловживали своєю владою • Повернути до Гетьманщини гармати, забрані в Батурині та інших полкових містах • Заборонити царським воеводам втручатися у внутрішні справи Гетьманщини • Не обтяжувати населення Гетьманщини постійними російськими військами • Заборонити називати козаків «зрадниками» 	<ul style="list-style-type: none"> • Загальне підтвердження прав і вольностей Війська Запорозького (Гетьманщини) й обіцянка пізніше дати детальні «Статті» (що виконано не було) • Відмова у звільненні козаків під час походів від підпорядкування царським офіцерам, але зловживати їм своєю владою над козаками цар категорично забороняє • Із гетьманської артилерії буде повернуто лише частину, а інші ні, оскільки вони вважаються військовим трофеєм • Царські воеводи, як і раніше, перебуватимуть у великих українських містах, але їм буде вказано не порушувати права і вольності «малоросійського народу» • Із більшості міст російські війська будуть виведені • Питання про образи, що їх можуть заподіяти російські війська місцевим жителям, мають розглядатися новопризначеним царським резидентом при гетьмані й київським воеводою • Обіцянка, що питання про постої російських військ у козацьких дворах буде вирішено пізніше, і висловлено одночасно докір гетьману, що він занадто піклується за порушення козацьких вольностей • З огляду на розорення країни цар звільнював Військо Запорозьке від участі у військових походах у поточному році • Вимога до гетьмана скласти цареві звіт про розклад серед населення податків і всі доходи до військового скарбу • Стосовно прохання гетьмана не називати українців зрадниками, то цар обіцяв видати окремий указ із цього приводу

■ Інструкції, надані Петром I ближньому стольнику А. Ізмайлову, що мав постійно контролювати діяльність гетьмана (видані 18 і 27 липня 1709 р.)

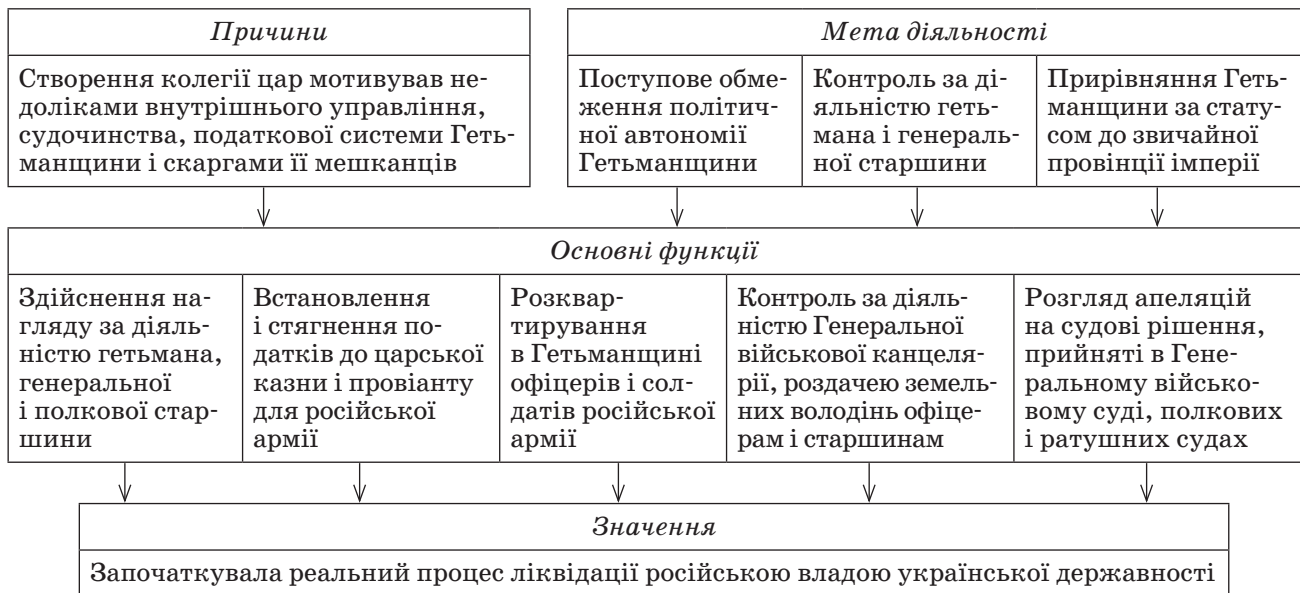
«Явні статті»	«Таємні статті»
<ul style="list-style-type: none"> • Перестерігати будь-які прояви політичного невдоволення російським пануванням у «Малоросійському краї» • Стежити за тим, щоб не було відновлено Запорозьку Січ • Приймати послів від іноземних держав, листи посланців переписувати й надсилати царю і без його рішення ніякої відповіді не давати • Наглядати, щоб гетьман не призначав на «уряди» і не знімав з них старшин без царського указу • Гетьман не мав права ставити на «уряди» іноземців, зокрема поляків, і карати смертю старшин без царського указу • Стольник мав скласти список усіх маєтків зрадників-«мазепинців», надіслати його царю і слідкувати, щоб без царського указу ці маєтки нікому не надавали 	<ul style="list-style-type: none"> • Стольнику надавалося право встановити таємний нагляд над гетьманом і старшиною. У надзвичайних випадках він мав діяти на власний розсуд спільно з київським воеводою. Для цього в його розпорядженні були два піхотні полки, котрі перебували в Глухові • Виявляти лояльних до царської влади старшин і співпрацювати з ними, відповідно оплачуючи їхню допомогу

«Явні статті»	«Таємні статті»
<ul style="list-style-type: none"> • Контролювати, щоб гетьман не надавав нікому маєтків, не пояснивши, за що саме, і не отримавши на це царського дозволу • Передати гетьману царське веління: перенести свою резиденцію до Глухова, ближче до російського кордону • Оголосити мешканцям міст, які підтримували І. Мазепу під час його повстання, що «в наказание той измене своей» вони будуть сплачувати спеціальний податок до царської скарбниці • Установити нагляд над збиранням податку до Військового скарбу, щоб цар знав про доходи Гетьманщини 	<ul style="list-style-type: none"> • Таємно розвідувати розміри прибутків Військового скарбу і полкових скарбниць, порівнювати, скільки прибутків було за гетьманування І. Мазепи і скільки нині • Стежити за розмовами й поведінкою козаків і старшини. Рекомендувати їх до призначення на «уряди» залежно від доброзичливого ставлення до царської влади

■ Створення Малоросійської колегії

Малоросійська колегія — орган державної структури Російської імперії, заснований для управління

Гетьманщиною за указом Петра I від 16 травня 1722 р.

■ Заходи гетьмана П. Полуботка для наведення порядку в Гетьманщині

Заходи
<ul style="list-style-type: none"> • Спеціальними указами заборонив старшині використовувати козаків для служби на себе • Установив порядок подання апеляцій до вищих судів на рішення нижчих судів • Наказав сільським, сотенним і полковим судам здійснювати судочинство не одним суддею чи отаманом, а кількома особами • Підняв повагу і безсторонність Генерального суду, зробивши його колегіальним • Рішуче боровся проти хабарництва

Рішення Верховної таємної ради, вчинене згідно з царським указом на подання гетьмана Д. Апостола («Рішительні пункти» 22 серпня 1728 р.)

Основні положення

- Генеральний суд повинен складатися з трьох російських і трьох українських суддів
- Відновлення обрання гетьмана, але лише за дозволом царя
- Заборона гетьману призначати генеральну, полкову і сотенну старшину, яка повинна була обиратися. Гетьману заборонялося звільняти з урядів і карати старшину без дозволу царя
- Дозвіл гетьману мати три наймані полки, але, щоб не обтяжувати українців, лише по 500 осіб у кожному
- Скасування податків, накладених раніше Малоросійською колегією
- Маєтки, отримані козаками за службу, не будуть відбиратися у їхніх удів та дітей
- Гетьманська резиденція буде переведена з Глухова до того міста, яке обере гетьман
- Росіяни мають можливість без обмежень мати маєтки в Гетьманщині, а українці в Росії
- Заборона гетьману здійснювати самостійну зовнішню політику
- Скласти звіт прав, за якими судиться малоросійський народ, і надати його для затвердження царю
- Індукта, тобто мито на товари, що ввозилися в Україну, мала надходити до російської скарбниці
- Провести ревізії маєтностей, призначених на утримання гетьмана й розданих приватним особам; рангові й ратушні маєтності, якщо вони були роздані власникам, мали бути повернуті «урядам» і ратушам

Діяльність гетьмана Д. Апостола (1727—1734 рр.)

Основні заходи

Уперше було визначено точний розмір бюджету Гетьманщини — 144 тис. крб. щорічно, причому більшість витрат покривалася за рахунок експортного мита (евекти)

Відокремив гетьманський скарб від державного: перший контролювали два генеральні підскарбії, з яких один був росіянином, а другий — російським чиновником

За сприяння гетьмана з 1727 р. у Глухові розпочала працювати Кодифікаційна комісія, очолювана генеральним суддею І. Борозною, яка за 15 років розробила звіт законів «Права, за якими судиться малоросійський народ» (1743 р.)

Під гетьманську владу було повернуто Київ, який до цього перебував під владою київського губернатора

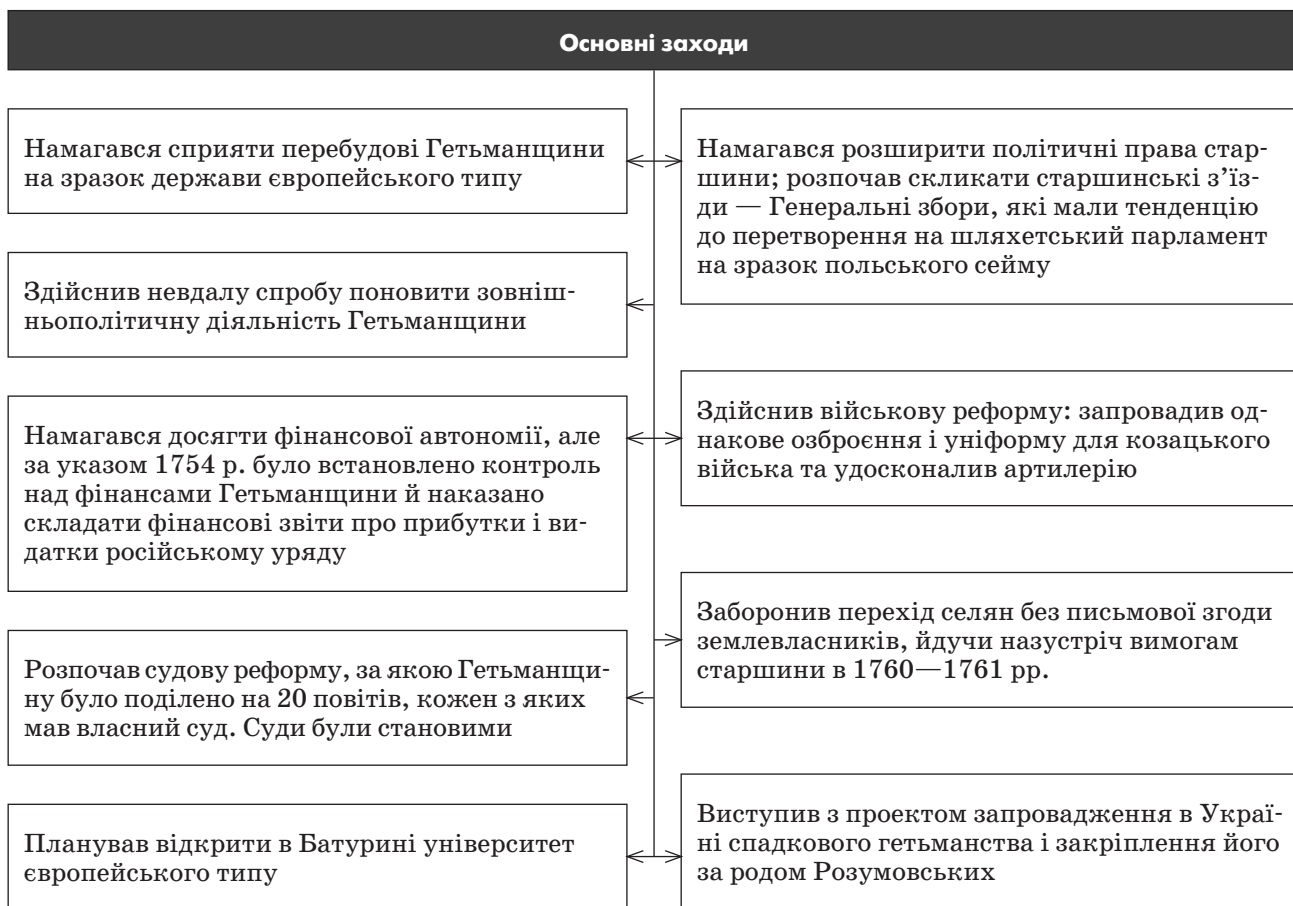
Підтримував розвиток торгівлі: 1728 р. організував з'їзд українських купців, підготував спеціальний універсал про вільну торгівлю

Сприяв поверненню запорожців з кримських володінь в Україну

Для впорядкування поземельних відносин у 1729—1730 рр. провів Генеральне слідство щодо законності володіння маєтками

Піклувався про розвиток культури: у Глухові було створено першу в Україні співочу школу, друкарню

■ Діяльність гетьмана Кирила Розумовського (1750—1764 рр.)

Тема 6. Культура України в другій половині XVII — першій половині XVIII ст.

■ Умови та особливості розвитку української культури

Розвиток української культури

- Збереження культурної основи, закладеної в другій половині XVI — першій половині XVII ст.
- Наявність в українців власної державності — Війська Запорозького (Гетьманщини)
- Підтримка розвитку культури українськими гетьманами
- Значне збільшення української етнічної території
- Відмінні умови для культурного розвитку внаслідок перебування у складі різних держав
- Посилення тенденцій до набуття українською культурою світського характеру
- Поєднання наступу російського царизму на українську державність з утисками у сфері культури
- Вплив на українську культуру західноєвропейського бароко

Розвиток культури України в другій половині XVII — першій половині XVIII ст.

Галузь	Характеристика
Освіта	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Початкова освіта.</i> На Лівобережжі, Слобожанщині та Запоріжжі існували початкові школи, де навчали дяки. На Правобережжі та західноукраїнських землях школи діяли при братствах. Діти шляхти навчалися в єзуїтських і василіянських школах • <i>Середня освіта.</i> На Лівобережжі та Слобожанщині діяли Чернігівський, Харківський і Переяславський колегіуми, на Правобережжі та західноукраїнських землях — єзуїтські колегіуми: Львівський, Перемишльський, Кам'янецький, Луцький та ін. • <i>Вища освіта.</i> Києво-Могилянська академія і Львівський університет
Книгодрукування	<ul style="list-style-type: none"> • Друкарня Києво-Печерської лаври — найбільша в Україні. Продовжували діяти Львівська братська, Почаївська та Унівська друкарні. Усього в другій половині XVII ст. на українських землях діяло дев'ять українських, три польські й одна єврейська друкарні • Книги з українських друкарень поширювалися у Росії, Болгарії, Сербії, Чорногорії та інших країнах • Книги видавалися переважно церковно-релігійного змісту
Усна народна творчість	<ul style="list-style-type: none"> • Провідний жанр: думи та історичні пісні, основною темою яких були події та герої Національно-визвольної війни українського народу проти польського панування • Набувають поширення прислів'я, приказки і пісні про важку долю селян, а також козацькі, рекрутські й чумацькі пісні • Зберігають провідне місце, як і раніше, веснянки, гаївки, весільні та інші обрядові пісні
Література	<ul style="list-style-type: none"> • Розквіт в українській літературі другої половини XVII ст. стилю бароко • <i>Полемічна література:</i> Л. Баранович, «Нова міра старої віри»; Й. Галятовський, «Ключ до розуміння»; І. Гізель, «Правдива віра» та ін. • <i>Історична та літописна література:</i> перший підручник з історії «Синописис» (авторство приписується П. Кожановському); Ф. Софонович, «Хроніка з літописів стародавніх» • <i>Козацькі літописи</i> (з'являються у першій половині XVIII ст.): «Літопис Самовидця» (автором вважають Р. Ракушку-Романовського); літописи Г. Граб'янки і С. Величка • <i>Поезія:</i> твори К. Зиновієва, І. Величковського
Театр	<ul style="list-style-type: none"> • Розвиток народного лялькового театру — <i>вертепу</i>. Улюблений позитивний герой — запорожець, який захищав простих людей. Із вертепом по Україні ходили мандрівні дяки, які були студентами-бурсаками Києво-Могилянської академії, Харківського, Чернігівського, Переяславського колегіумів • Набуває поширення <i>шкільний театр</i> і <i>шкільна драма</i>. Основні теми: різдвяний цикл, драми-міраклі (у перекладі з латин. — диво), мораліте (повчальні з алегоричним змістом) та історичні
Музика	<ul style="list-style-type: none"> • Набули поширення козацькі пісні з маршовим ритмом • Розвиток народної інструментальної музики. Її виконавці (кобзарі, лірники, сопілкарі, скрипалі, цимбалісти) нерідко збиралися в ансамблі («троїста музика») для відзначення різноманітних подій • Розвиток і поширення серед міського населення канта або псалма — побутового багатоголосного пісенного жанру. Канти широко використовувалися у шкільному театрі та вертепі. Їх авторами були Л. Баранович, Д. Туптало та ін. • Розвиток партесного (багатоголосного) співу. Теоретиком цього жанру був український композитор М. Дилецький, автор «Граматики музикальної» • Виникнення в містах у другій половині XVII ст. цехів музикантів — об'єднання музик, що обслуговували різноманітні урочисті церемонії, воєнні походи і розваги

Галузь	Характеристика
<i>Архітектура</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Утвердження стилю бароко, розквіт якого припадає на добу І. Мазепи. Завдяки набуттю національного колориту дістав назву українського або козацького бароко • Видатні пам'ятки: Спаська церква Мгарського монастиря, церква Всіх Святих у Києво-Печерській лаврі, перебудовані Успенський собор Києво-Печерської лаври, Софійський і Михайлівський Золотоверхий собори в Києві
<i>Графіка</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Становлення художньої школи українського граверства, основоположником якої вважається О. Тарасевич • Українські гравери: І. Щирський, Д. Галяховський, І. Реклинський, Д. Синкевич, Н. Зубрицький та ін. 1702 р. в Києві видано «Києво-Печерський патерик» із 40 гравюрами Л. Тарасевича
<i>Живопис</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Основні жанри українського живопису — іконопис, фреска і портрет. Іконописні композиції дедалі більше відрізняються від канонічних зразків. Усталені образи втрачають непорушну величавість і стають більш земними • Збагачуються художні засоби митців — барвистість площинних композицій, посилюється перспективність зображень, світлові й колористичні ефекти • Набула популярності малярська школа Києво-Печерської лаври. Її представникам належать розписи храмів у Глухові, Полтаві, Переяславі, Чернігові та інших містах, фрески Успенського собору й Троїцької надбрамної церкви Києво-Печерської лаври • У портретному жанрі виявляються риси реалізму. В Успенському соборі Києво-Печерської лаври наприкінці XVII ст. сформувалася портретна галерея світських осіб. Зразки козацького портрету: зображення знатного військового товариша Г. Гамалії і стародубського полковника М. Миклашевського. Набули популярності народні картини із зображенням козака Мамає

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

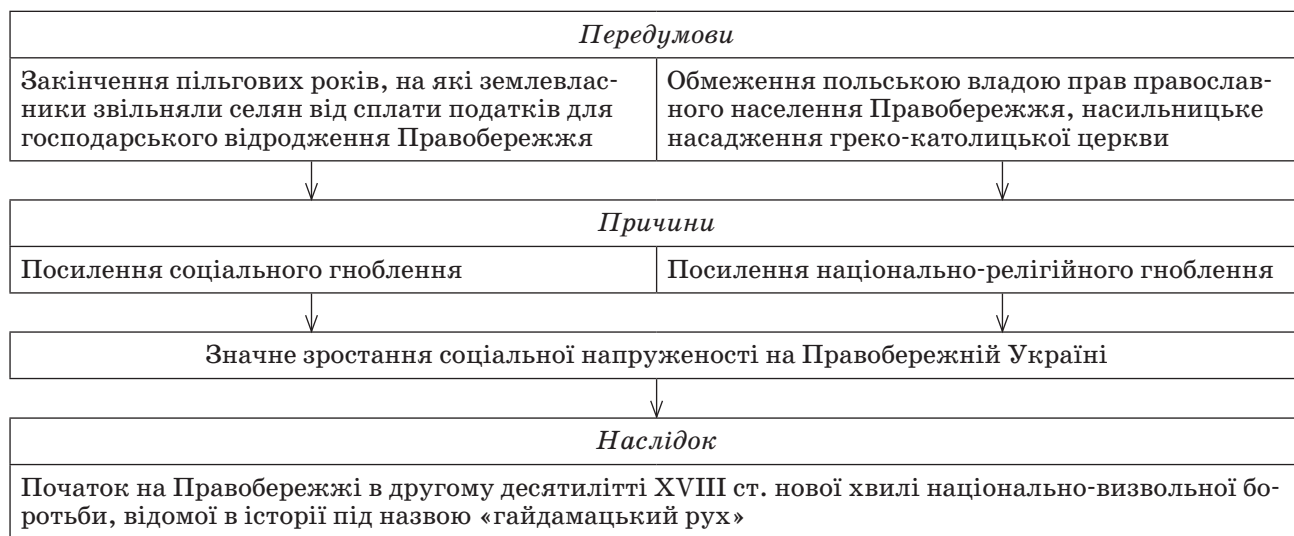
(друга половина XVIII ст. — початок XX ст.)

9
КЛАС

Тема 1. Українські землі в другій половині XVIII ст. Ліквідація Російською імперією української державності

ПРАВОБЕРЕЖЖЯ ТА ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ. НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНА БОРОТЬБА

■ Загальна характеристика національно-визвольної боротьби

■ Розгортання гайдамацького руху

Слово «гайда» турецького походження, означає «турбувати, гнати, переслідувати». На Правобережжі гайдамаками називали народних месників, які зі зброєю в руках бо-

ролися проти гнобителів. Уперше назва «гайдамацьке гультяйство» була вжита в універсалі командира польських військ від 22 лютого 1717 р.

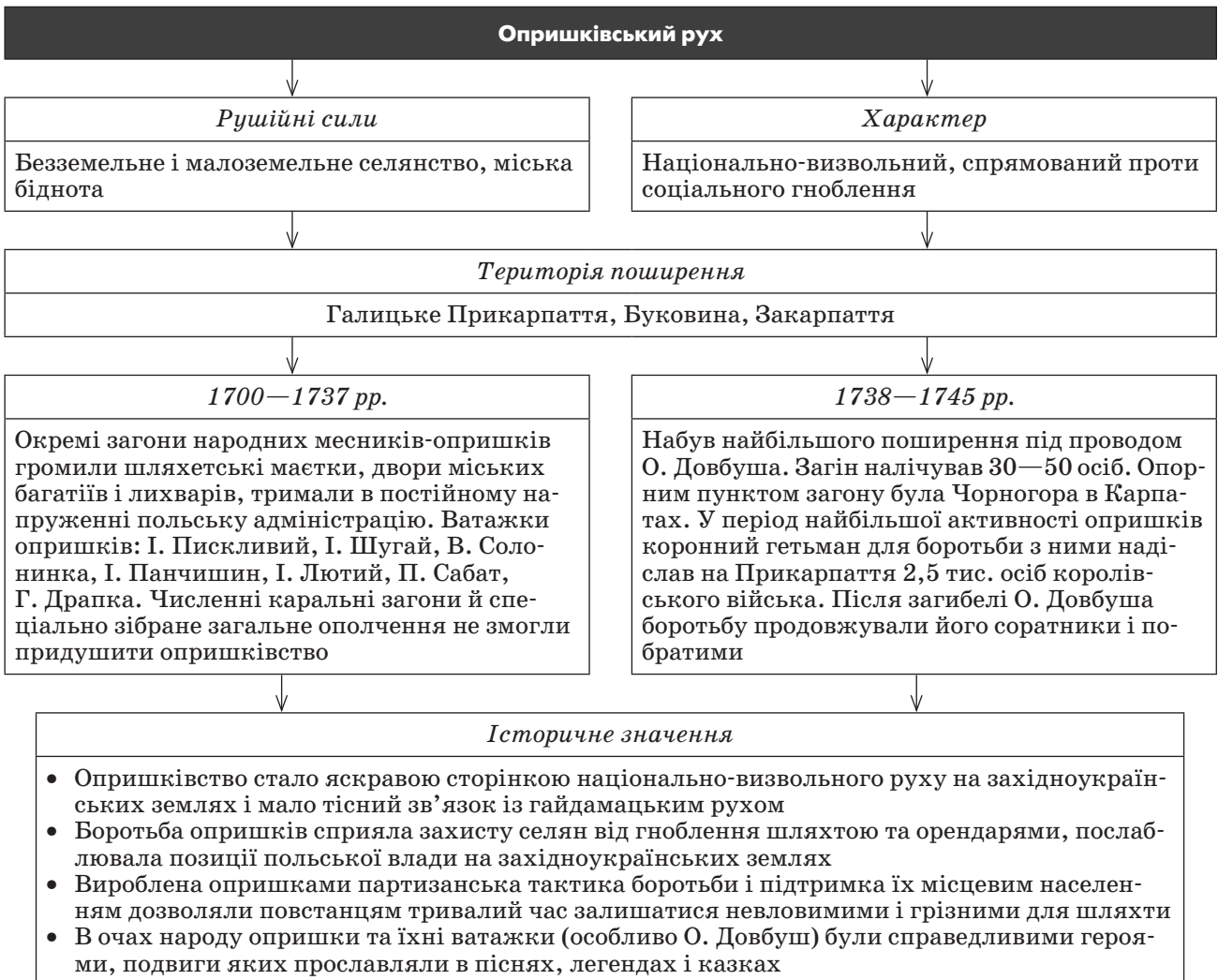
Дата	Керівники	Територія	Результат
1734—1738 рр.	Наказний козацький полковник Верлан	Брацлавщина, Поділля, частина Волині та Галичини	Виступ було придушено польськими і російськими військами. Верлан із невеликим загonom відступив у Молдавію
1741—1748 рр.	Г. Голий	Брацлавщина, Уманщина	Виступ було придушено регулярними польськими військами і надвірними командами місцевих магнатів

Дата	Керівники	Територія	Результат
1750 р.	О. Лях, К. Ус, М. Мамай, М. Сухий та ін.	Північне Поділля, Уманщина, Київщина	Гайдамаки, зазнавши поразок у відкритих сутичках з польськими та російськими військами, відступили на Запоріжжя, Лівобережжя та до Молдавії
1768—1769 рр.	М. Залізник, І. Гонта	Правобережжя	Виступ було придушено спільними зусиллями польських і російських військ

■ Опришківський рух у першій половині XVIII ст.

Слово «опришок» походить від латинського *opressor* — знищувач, порушник і означає порушник спо-

кою, борець проти багатіїв. Уперше з'явилося в офіційних документах першої половини XVI ст.

■ Поділи Речі Посполитої та українські землі

Дата	Територіальні надбання держав-учасниць		
	Австрія	Пруссія	Росія
1772 р.	Руське (без Холмщини), Белзьке, західні частини Волинського і Подільського воєводств	Територія Помор'я без Гданська	Латгалія і частина Східної Білорусії
1793 р.	—	Гданськ, Торунь і значна частина Великої Польщі	Правобережна Україна і Центральна частина Білорусії
1795 р.	Малопольські землі з Любліном і Краковом	Основна частина Великої Польщі з Варшавою	Західна Волинь, Західна Білорусія, Литва і Курляндія
Усього, у % : територія населення	18 32	20 23	62 45

■ Зміни в становищі правобережних і західноукраїнських земель у складі австрійської монархії Габсбургів і Російської імперії

Правобережна Україна	Західна Україна
<ul style="list-style-type: none"> • Запровадження російською владою поділу на губернії, що не мали чітко визначених меж і не враховували специфічних особливостей окремих регіонів Правобережжя • Державною мовою визнавалася російська. Діловодство велося польською і російською мовами • Поширення на шляхту і магнатів дії Жалуваної грамоти дворянства, яка гарантувала збереження їхніх прав і привілеїв. Створювалися нові органи управління і суду, але залишалися у силі польські закони. Головні посади в судах і адміністративних установах посіли російські чиновники. Землі, конфісковані в католицькій церкві і опозиційній шляхти, надавалися російській знаті 	<ul style="list-style-type: none"> • Західноукраїнські землі австрійська влада штучно об'єднала з польськими землями в новоутворену адміністративну одиницю — Королівство Галичини і Лодомерії • Державною мовою визнавалася німецька. Крім того, у діловодстві допускалися польська і латинська мови • Поширення на приєднані землі загальноімперського управління. Зберігалися права і привілеї магнатів, шляхти і католицького духовенства. Активний процес онімечування всього адміністративного апарату, що перейшов до австрійських чиновників. Ліквідація повітових шляхетських сеймів і створення єдиного крайового станового сейму магнатів, шляхти і католицького духовенства

ЛІВОБЕРЕЖНА ТА СЛОБІДСЬКА УКРАЇНА. ЛІКВІДАЦІЯ ГЕТЬМАНЩИНИ

■ Посилення антиукраїнської політики за правління імператриці Катерини II (1762—1796 рр.)

Дата	Подія
1764 р.	Маніфест імператриці Катерини II, згідно з яким гетьманство в Україні скасовувалося. Влада переходила до рук малоросійського генерал-губернатора, який був також президентом Малоросійської колегії

Дата	Подія
1765 р.	Маніфест про скасування на Слобожанщині козацьких полків і створення замість них регулярних гусарських полків. На території п'яти слобідських полків утворено Слобідсько-Українську губернію, до складу якої входили Ізюмська, Охтирська, Острогозька, Сумська і Харківська провінції
1775 р.	Реорганізація місцевого управління в Україні на основі загальноросійського «Учреждения для управления губерниями». Усі новостворені відповідно до нього органи місцевого управління діяли згідно із загальноросійським законодавством. Зруйнування за наказом Катерини II Нової Січі російськими військами під командуванням П. Текелі
1781 р.	Указ Катерини II про створення на території Лівобережної України Малоросійського генерал-губернаторства, що складалося з Київського, Чернігівського і Новгород-Сіверського намісництв
1782— 1786 рр.	Ліквідація у колишній Гетьманщині Генеральною суду, полкового й сотенного правління та всіх інших адміністративних й судових установ, які були замінені відповідними загальноімперськими установами
1783 р.	Указ Військової колегії про перетворення лівобережних козацьких полків на регулярні карабінерські полки російської армії
1783— 1785 рр.	Зрівняння правового становища українських станів з нормами загальноросійського законодавства. Указ Катерини II про закріпачення селянства (1783 р.). Зрівняння правового статусу української старшини з російським дворянством за «Грамотою на права, вольності й переваги благородного російською дворянства»

■ Фактори, що сприяли ліквідації російською владою української державності

Фактори
<ul style="list-style-type: none"> Відсутність природних кордонів української території, її відкритість з усіх боків Відірваність більшості українських суспільних верств від військового устрою Гетьманщини Слабкість міщанства як соціального стану через незначний розвиток урбанізації Невизначеність більшості українського населення між українським патріотизмом і лояльністю до російської влади Нездатність козацької старшини відігравати роль соціальної еліти й переважання серед неї угодовського ставлення до російської влади

■ Українське суспільство: чоловіче населення Гетьманщини в 60-х рр. XVII ст. (за підрахунками З. Когута)

Група населення	Кількість
Нова шляхта (старшина і знать)	2400
Духовенство, російські та іноземні дворяни, інші особи, звільнені від податків	11 000
Козаки	455 000
Міщани	34 000
Селяни	515 000
У тому числі:	
у приватних маєтках	465 000
на «посполитих землях»	25 000
інші (слуги, наймити тощо)	25 000
Усього	1 017 000

■ Історичне значення Української козацької держави — Гетьманщини

Значення Української козацької держави

- Гетьманщина проіснувала 115 років, відіграла важливу роль в історії і державотворчих змаганнях українського народу
- Створення власної державності захистило український народ від асиміляції, соціального визиску і національно-релігійних утисків з боку польської влади
- Переважну частину свого існування Гетьманщина перебувала під контролем царської влади, яка постійно втручалася в її внутрішні справи і зовнішньополітичні зв'язки. Проте управління та соціально-економічна політика Гетьманщини здійснювалася самими українцями, яким належали ключові позиції в судочинстві, фінансах та армії
- Створення Гетьманщини стало складовою загальноєвропейських процесів творення національних держав, які розгорнулися у Нові часи
- Гетьманщина забезпечила умови для остаточного становлення українського народу, створила можливості для розвитку його мови і культури
- Історична спадщина Української козацької держави надихала майбутні покоління борців за визволення України. Із нащадків козацької старшини вийшло багато українських діячів, що розгорнули національно-визвольну боротьбу в наступні роки, поєднуючи історичні традиції з новими західноєвропейськими ідеями

Південна Україна

■ Адміністративно-територіальний поділ Запоріжжя на паланки

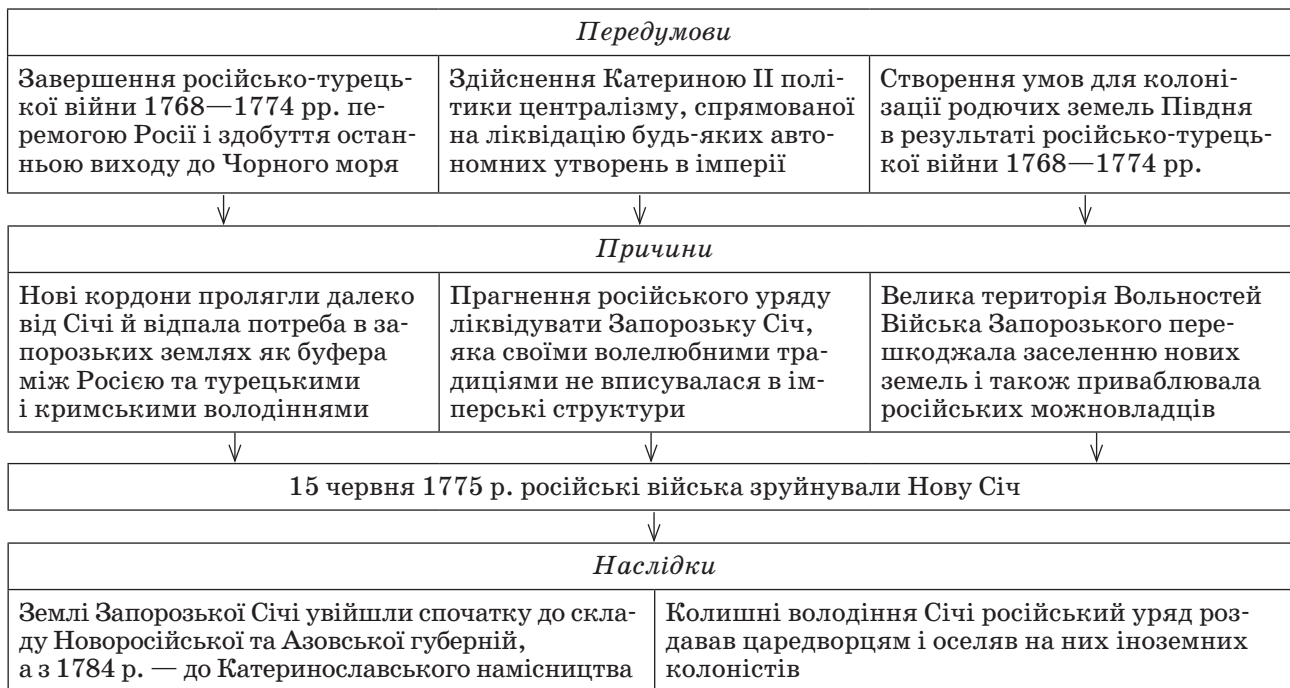

■ Причини ліквідації Запорозької Січі російським урядом, викладені в маніфесті імператриці Катерини II від 3 серпня 1775 р.

Основні причини

«Проступки і непослух, проявлені цими козаками в непокорі нашим височайшим повелінням — образа нашої імператорської величності
— вони стали приймати без розбору у своє погане товариство людей всякого наброду, всякої мови, всякої віри
— привласнювали землі, які ми придбали в останню війну, і свавільно будували на них свої зимівники
— заводячи власне хліборобство, розторгали вони тим самим основи залежності від престолу нашого
— помишляли, звичайно, створити із себе посеред вітчизни область цілком незалежну, під власним своїм шаленим управлінням
— соціально-політичний устрій Січі був протиприродним і суперечив державному ладові імперії...»

■ Ліквідація імперським урядом Запорозької Січі

■ Історичне значення Запорозької Січі

Значення

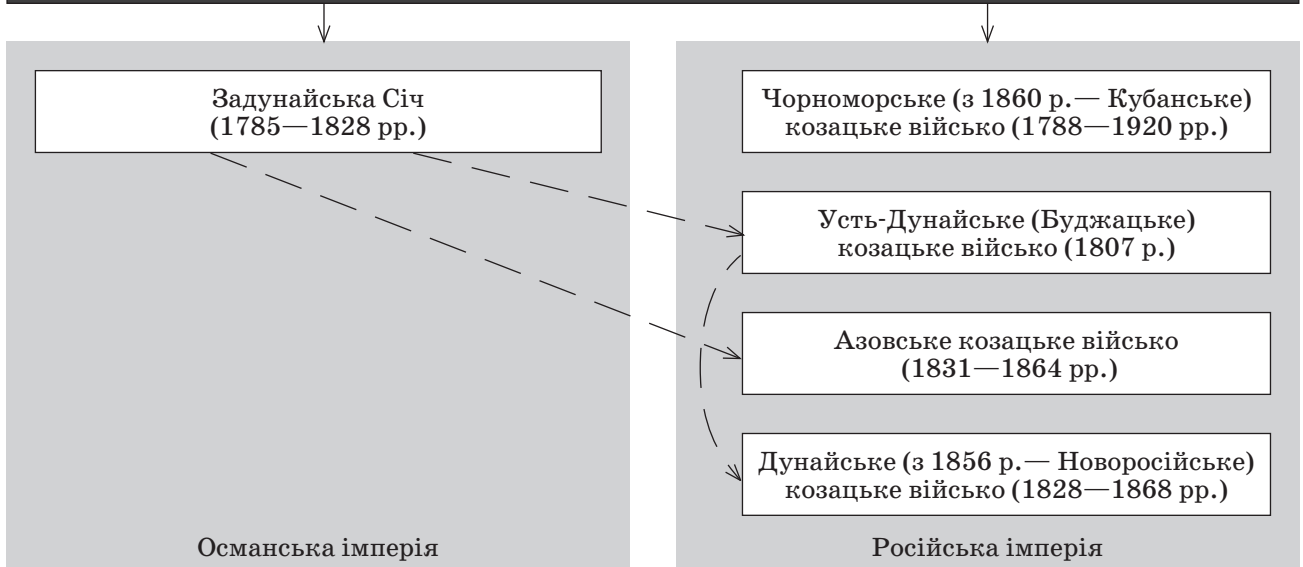
- Із ліквідацією Запорозької Січі, що проіснувала 219 років, завершилася козацька доба в історії України
- Упродовж подальшого свого існування український народ зберігає історичну пам'ять про Запорозьку Січ
- Запорозькі козаки уславили себе героїчною боротьбою проти чужоземних загарбників і захистом південних рубежів України
- Запорозжці завжди були з українським народом і в період національно-визвольних рухів ділили разом із ним радість перемог і гіркоту поразок
- Запорозьке козацтво виявило надзвичайну сміливість і оригінальні творчі здібності в організації військової справи, відстоюванні нових форм соціального, політичного та економічного буття, у створенні своєрідної культури

Значення

- Запорозький козак в уявленні українців був уособленням найкращих людських якостей, виразником національного духу
- Непримиренність запорожців до поневолювачів пробуджувала і підтримувала в народі надію на визволення, надихала наступні покоління на боротьбу за визволення

Історична доля нащадків запорозьких козаків

Запорозька Січ

Кримське ханство у XVIII ст.

Кримське ханство — держава кримсько-татарського народу, яка існувала впродовж 1449—1783 рр.

на землях Кримського півострова, пониззя Дніпра, Приазов'я та Прикубання.

Особливості розвитку Кримського ханства

Сфера розвитку	Характерні риси
Політичне життя	За формою правління Кримське ханство — обмежена монархія. За давніми звичаями хан обирався татарською знаттю на з'їзді — курултайі. Проте вирішальне слово в призначенні нового хана належало турецькому султану. Кримський хан мав повну владу у своїй державі, але як васал турецького султана не мав права встановлювати дипломатичні відносини з іншими державами, оголошувати війну й укладати мир. Для охорони хана султан надавав йому 2 тис. яничар. У Стамбулі постійно знаходилися як заручники декілька синів і братів кримського хана. За наказом султана кримський хан зі своїм військом був зобов'язаний приєднуватися до турецької армії. Кордонів, у сучасному розумінні, між володіннями хана і султана не існувало

Сфера розвитку	Характерні риси
<i>Політичне життя</i>	Усього за період існування Кримського ханства країною правили 47 ханів. Усі вони обиралися з династії Гірейів. З них лише десять померли своєю смертю. Важливе місце в державі відігравали беї — голови семи найбільш знатних родів. Вони могли відмовитися брати участь у поході, проголошеному ханом, або разом з іншими беями здійснити його самостійно
<i>Соціальне життя</i>	Піддані кримського хана належали до різних народів і сповідували різні релігії. Усе населення півострова було поділене на чотири мілети — національно-релігійні громади: мусульманську, грецьку (православну), іудейську та вірменську. Члени громад жили, як правило, в окремих селищах і кварталах міст. Усіма правами в державі користувалися лише мусульмани, що були найчисленнішою громадою. Лише вони несли військову повинність і користувалися за це податковими та іншими пільгами. Більшість населення півострова складав простий вільний люд. Кріпацтва тут (до анексії Криму Росією) не існувало. Земля перебувала у володінні селянських громад, знаті та хана. Хан, розподіляючи землі серед місцевої знаті, не зачіпав володіння громад. Ліси і пасовища вважалися спільною власністю всіх, оскільки те, що існує на землі, створене Аллахом і не може належати комусь особисто. Селяни були зобов'язані відпрацьовувати тиждень на рік на бея, мурзу чи хана і сплачувати десятину — своєрідний податок, який ішов на загальнодержавні потреби. До XVI—XVII ст. у Криму існувало рабство
<i>Економічне життя</i>	Заняття населення різнилися залежно від природних умов Кримського півострова. Татари південного берегу Криму славилися садівництвом і виноградарством. Наприкінці XVIII ст. тут вирощували 56 сортів винограду. Займалися також рибальством і тваринництвом, садівництвом, городництвом і вирощуванням тютюну. Населення степового Криму, яке з другої половини XVI ст. перейшло до осілого життя, займалося землеробством і забезпечувало зерном увесь Крим. Важливою галуззю господарства тут також залишалось розведення коней і вівців. Із XVI ст., коли кочовики-татари стали переходити до осілого життя, на півострові швидко почали зростати міста. Найбільшим був Бахчисарай — столиця ханства. Міста були центрами ремесла і торгівлі. Основні товари — пшениця, вино, продукти тваринництва, ремісничі вироби. Торгували також живим товаром — рабами
<i>Культурне життя</i>	Особливості кримськотатарської культури: — поєднання різних стилів, притаманних народам півострова; — обов'язкове дотримання майстрами норм і вимог ісламу. 1500 р. — хан Меглі-Гірей заснував медресе — вище духовне училище для мусульманських священнослужителів. Головними дисциплінами, які тут вивчалися, були арабська мова і арабська філософія. Відомий кримськотатарський філософ XVIII ст. Абдул-Азіз-Ефенді. Світська література повагою не користувалася. Серед неї найбільш розвиненим був жанр витонченої літератури. Історична література представлена творами відомих істориків Раммаль-Ходжі і Магомет-Різи. Високий рівень розвитку фольклору: народні пісні, численні казки, легенди, приказки. Наука зосереджувалася переважно в галузі юридично-богословських питань. Заняття астрологією спричинили формування першопочатків астрономічних знань. Популярністю користувалася музика: грали на барабані, дасулі, бубні, даріємі та зурні (різновид кларнету). Посуд, одяг, ювелірні й шкіряні вироби, килими, архітектурні споруди прикрашалися майстерними рослинними орнаментами, заснованими не на звичайному повторенні, а на чергуванні елементів. Численні архітектурні пам'ятки: палаци, мавзолеї, мечеті, медресе, фонтани. Серед тих, які збереглися до наших днів, найвідомішими є Ханський палац у Бахчисарай, Фонтан сліз (Сельсебиль), мавзолей у Кирк-Оре, мечеть Джума-Джамі в Гезлеве

Ієрархія влади в Кримському ханстві

Особа	Основні повноваження
Хан	Глава держави. Як спадкоємець Пророка Магомета користувався правом верховного володіння кримською землею. Окрім ханського домену (його особистого земельного володіння), хану належали всі соляні озера і необроблені землі. Прибутки хана склалися від надходжень з його домену та загальнокримської торгівлі трофеями (основна частина прибутків). Як світський володар мав титул «Улуг Хані» («Великий хан»)
Муфтії	Глава кримських мусульман, друга за значенням особа після хана. Призначався на посаду турецьким султаном. Мав право призначати і знімати духовних суддів (каді) у судових округах, на які була поділена територія півострова. Йому і його помічникам належали великі землі, які входили до духовного домену
Калга-султан	Офіційно оголошений спадкоємець хана. Його постійна резиденція знаходилася в Ак-Мечеті, де перебувала також його адміністрація — візир, суддя, казначей та ін.
Нуреддін-султан	Важлива особа в ієрархії Кримського ханства. Був, як правило, братом калга-султана. У своїх володіннях був повним господарем, як і калга-султан, але не мав права карбувати свою монету
Великий бей	Командувач особистою гвардією хана, відповідав за дотримання загального порядку в Бахчисарай і затвердження усіх судових справ. «Очі й вуха хана»
Ор-бек	Підтримував зовнішню безпеку Кримського ханства, здійснював постійний контроль за трьома ордами ханства, що знаходилися за межами півострова. На цю посаду призначався виключно член ханської родини
Сераскіри	Три князі, які очолювали орди, що кочували за межами ханства. Досить часто діяли самостійно і не підкорялися наказам хана
Диван	Своєрідна державна рада з найвищих за ієрархією осіб ханства, яка вирішувала найважливіші зовнішні й внутрішні проблеми. Обов'язковість рішення дивану залежала від участі в ньому його членів. Коли члени дивану хотіли заблокувати ініціативу хана, вони просто не приходили на його засідання. Диван приймав рішення про здійснення військових походів, кількість війська, виділення коштів на утримання ханського палацу і двору тощо

Боротьба Російської імперії за підкорення Кримського ханства в другій половині XVII—XVIII ст.

Дата	Подія
1687—1689 рр.	Кримські походи російських та українських військ. Завершилися провалом
1736—1739 рр.	Кримські походи російських та українських військ проти Кримського ханства під час австро-російсько-турецької війни 1735—1739 рр. Російсько-українські війська вперше вступили на територію півострова, зайняли Бахчисарай, але змушені були відступити
1771 р.	Російські війська, очолювані В. Долгоруким під час російсько-турецької війни 1768—1774 рр., оволоділи всією територією Кримського ханства
1774 р.	Укладання Кучук-Кайнарджійського мирного договору між Туреччиною і Російською імперією. Султан відмовлявся від протекторату над Кримським ханством, яке оголошувалося незалежною державою. Кримське ханство фактично опинилося у залежності від Росії

Дата	Подія
1783 р.	9 квітня останній кримський хан під тиском російського уряду зрікся престолу. Катерина II підписала рескрипт про включення Криму до складу Російської імперії. Кримське ханство припинило своє існування
1784—1793 рр.	Тисячі кримських татар змушені були залишити півострів через переслідування російської влади. До приєднання Криму Росією його населення становило понад 500 тис. осіб, а за першим переписом, проведеним 1793 р., — понад 205 тис. осіб, урахувавши російських військових, чиновників і переселенців. Власне татар нараховувалося понад 60 тис. осіб

Тема 2. Культура України в другій половині XVIII ст.

■ Особливості розвитку української культури в другій половині XVIII ст.

Основні особливості
<ul style="list-style-type: none"> • Продовження царським урядом політики, спрямованої на подальше обмеження, а потім ліквідацію всіх органів і установ Гетьманщини • Вплив ідей західноєвропейського Просвітництва. Поступова заміна в останній третині XVIII ст. стилю бароко раннім класицизмом • Відтік інтелектуальної еліти з України внаслідок політики царського уряду, спрямованої на перетворення Гетьманщини на звичайну імперську провінцію • Наприкінці XVIII ст. більшість українських земель опинилися під владою Росії, політика якої стала визначальною для культурного розвитку цих земель • Насильницька русифікація України • Необхідність розв'язання практичних потреб суспільного розвитку спричинила зростання значення освіти і науки • Переорієнтація напрямку культурного впливу між Україною і Росією: якщо раніше європеїзована українська культура сприяла розвитку духовного життя російського суспільства, то відтепер українська культура дедалі більше зазнавала впливу російської культури, яка поступово набула роль панівної

■ Розвиток культури України в другій половині XVIII ст.

Галузь	Основні досягнення
Освіта	<ul style="list-style-type: none"> • У середині XVIII ст. у Гетьманщині на одну початкову школу припадало 1 тис. жителів, у Слобожанщині — 2,5 тис. Утримувалися школи на кошти місцевого населення. Під імперською владою школи почали масово закриватися: у селян не було коштів на їх утримання • 1786 р. було створено п'ять головних чотирикласних (для дітей дворян) і десять двокласних (для дітей заможних міщан) народних училищ. Освіта мала становий характер. Навчання здійснювалося російською мовою • На західноукраїнських землях австрійська влада з 1774 р. запровадила обов'язкову початкову освіту. У школах дозволялося навчати рідною мовою • Повну середню освіту надавали гімназії, у яких навчали німецькою мовою • Вищі навчальні заклади: Києво-Могилянська академія і Львівський університет • Під імперською владою відбувався поступовий занепад Києво-Могилянської академії

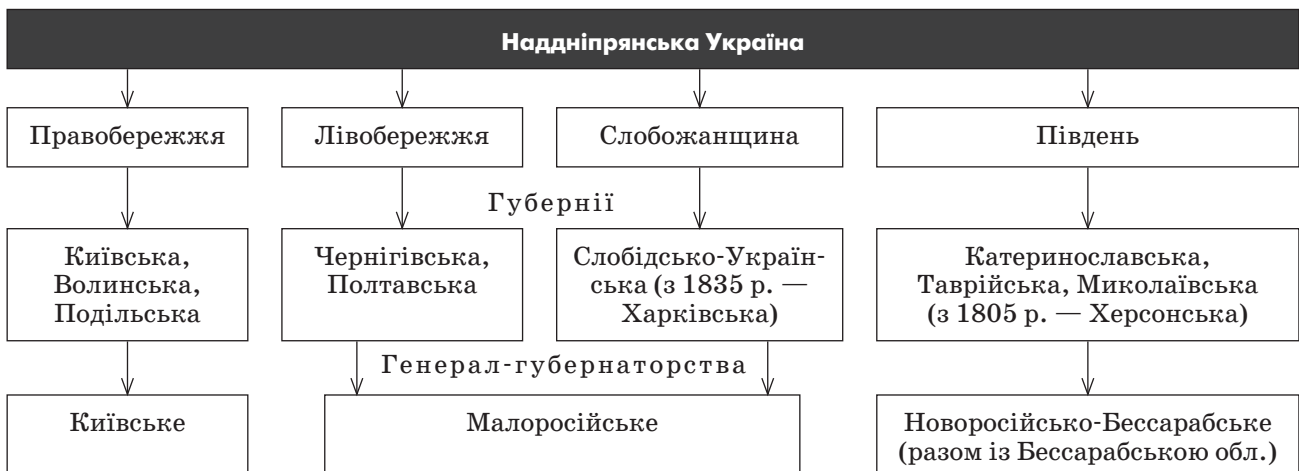
Галузь	Основні досягнення
<i>Книгодрукування</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Однією з найбільших в Україні залишалася друкарня Києво-Печерської лаври. У 1760 р. тут було надруковано 2 тис. букварів. У Львові з 1772 р. діяла приватна друкарня А. Піллера. Продовжували свою діяльність друкарні при Почаївському та Унівському монастирях. Зокрема, у Почаєві видавалися збірники українських пісень, шкільні підручники. Усі друкарні впродовж другої половини XVIII ст. було переведено на громадянський шрифт
<i>Література</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Протягом XVIII ст. серед стилів української літератури домінувало бароко. Разом із тим з'являються перші елементи класицизму, сентименталізму і реалізму • Історико-мемуарна проза: щоденники М. Ханенка і Я. Марковича • Поезія: С. Дівович, «Разговор Великороссии с Малороссією» • Анонімна сатира: «Плач киевских монахов». Сатирично-гумористичні вірші: І. Некрашевич, «Ярмарок», «Исповедь 1789 года февраля-дня»
<i>Наука</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Філософія. Г. Сковорода. Викривав несправедливу владу, критикував людські вади — нечесність, жадобу, користолюбство тощо. Закликав людей до морально-го очищення і самопізнання своєї духовної сутності. Розробив вчення про «споріднену працю», яка повинна була відповідати природним здібностям людини та її життєвому покликанню • Медичні знання. З'являється ряд лікарів-українців, що мали вчений ступінь доктора медицини: І. Полетика, С. Крутень, Н. Амбодик-Максимович, І. Ручький, П. Погорецький, О. Шумлянський та ін. Н. Амбодик-Максимович був автором перших у Російській імперії підручників з акушерства та ботаніки. М. Тереховський став першим українським дослідником, який експериментально вивчав мікроорганізми. Є. Мухін запроваджував віспощеплення та різні запобіжні засоби в боротьбі з холерою. Знаний епідеміолог Д. Самойлович описав епідемію чуми, що спалахнула 1784 р. на Півдні, та розробив запобіжні заходи. У Львові 1773 р. було відкрито медичну колегію для підготовки лікарів та аптекарів, у Єлисаветграді 1787 р. також з'явилася перша в Наддніпрянщині спеціальна медична школа. 1792 р. було відкрито Київський військовий госпіталь. Формується мережа аптек • Математичні знання. 1793 р. викладач Києво-Могилянської академії І. Фальковський видав підручник «Скорочення змішаної математики» і книгу «Теоретична астрономія»
<i>Музика</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Найвідомішими осередками музичної освіти були Глухівська співацька школа і Києво-Могилянська академія, у стінах яких здобули освіту М. Березовський (автор першої української опери «Демофонт»), Д. Бортнянський (опери «Креонт», «Алкід», «Квінт Фабій», «Сокіл», «Син-суперник» та понад 100 творів церковної музики) та А. Ведель (хорові концерти «Доколе, господи, забудиши мя», «На реках Вавилонських». Усього — 30 концертів) • Набули поширення пісні-романси, в основу яких, як правило, були покладені народні мотиви
<i>Театр</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Інтермедії перетворилися на самостійні одноактні комедійні п'єски, відсунувши на другий план шкільну драму. Причинами занепаду шкільного театру було зародження світської драматургії та заборона шкільних вистав у Києво-Могилянській академії. Поява аматорських театрів (міста Київ, Єлисаветград, Полтава та ін.) У маєтках знаті з'являється кріпацький театр • 1798 р. у Харкові виник перший професійний театр з постійною трупю
<i>Архітектура</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Київська архітектурна школа бароко. І. Григорович-Барський. Збудував у Києві міську систему водогону, бурсу Київської академії, Кирилівську церкву, Покровську церкву, церкву Миколи Набережного, Дмитрівську церкву, міське зернохосвище та інші будівлі. С. Ковнір. Ним були збудовані житловий корпус, друкарня і дзвіниці на Дальніх і Ближніх печерах Києво-Печерської лаври

Галузь	Основні досягнення
Архітектура	<ul style="list-style-type: none"> В європейському бароковому стилі створені Андріївська церква у Києві, Успенський собор Почаївської лаври, собор св. Юра у Львові
Скульптура	<ul style="list-style-type: none"> Значного поширення набуло декоративне ліплення і різьблення, що прикрашало стіни архітектурних споруд Розвиток скульптури на Лівобережжі та в Києві пов'язаний з творчістю І. Равича (мідні ковані фігури для київської ратуші) та С. Шалманова (скульптурне оформлення іконостасу Мгарського монастиря, Покровської церкви в Ромнах). На західноукраїнських землях працювали С. Фесінгер, А. Осинський та Пінзель. Вони створили кам'яні статуї на фасадах костьолів у селищі Підгірці, ратуші в Бучачі, Домініканського і Марії Магдалини у Львові
Живопис	<ul style="list-style-type: none"> Монументальний живопис. Храміві розписи і оздоблення громадських споруд та палаців. Розписи Андріївської церкви створені О. Антроповим, Г. Левицьким-Носом і його сином Д. Левицьким. Розписи палаців Розумовського в Почепі та Батурині, Румянцева у Вишеньках та Чернігівщині, Конецпольських у Підгірцях, Радзивіллів у місті Олика тощо. Портретний жанр. Портрети козацької старшини, заможних міщан. Світська народна картина — вищий і найоригінальніший вид народного малярства. Історичний, побутовий, портретний, символічний жанри. На Лівобережжі та Київщині чільне місце в ній посідав образ козака-бандуриста
Гравюра	<ul style="list-style-type: none"> Алегоричні композиції Г. Левицького-Носа, афіши-оголошення до диспутів у Києво-Могилянській академії І. Щирського. Поряд із професійними майстрами працювали народні гравери, які створювали зображення на релігійні, історичні, побутові та фольклорні теми

Тема 3. Українські землі у складі Російської імперії наприкінці XVIII — у першій половині XIX ст.

Включення українських земель до складу Російської імперії

■ Адміністративно-територіальний устрій та регіональний поділ Наддніпрянської України

■ Населення Наддніпрянської України наприкінці XVIII ст.

Реґіон	Площа, км ²	Приблизна кількість населення, тис. осіб	Українців, %
Лівобережжя	102 400	2300	95
Слобожанщина	54 500	1000	86
Правобережжя	164 700	3400	85
Південь	194 600	1000	74

■ Особливості соціальної структури Наддніпрянської України наприкінці XVIII ст.

- Козакам, які після ліквідації Гетьманщини не пішли на службу до карабінерських полків, було надано статус казенних хліборобів. Були особисто вільними, вели власне господарство, віддаючи чверть своїх прибутків як податок державі
- Козацька старшина, що перейшла на службу в карабінерські полки, отримала російські армейські чини. Це стало кроком до її зрівняння у правах з російським дворянством
- Звичайні селяни (посполиті) втратили право переходу і стали кріпаками. Їхня кількість становила 40—45 % від загальної кількості населення
- Міщани дедалі більше зазнавали утисків з боку імперської адміністрації

- Козакам, які відмовилися записуватися до гусарських полків, було надано статус військових обивателів. Мали той самий статус, що й бувші козаки Гетьманщини
- Козацька старшина отримала військові ранги російської армії і згодом була зрівняна в правах з російським дворянством
- Звичайні селяни (посполиті) були прикріплені до землі й унаслідок численних дарунків і роздач земель імперським урядом перетворилися на кріпаків
- Для міщан, як і на Лівобережжі, формально до 1831 р. зберігалось право міського самоврядування, але фактично воно ігнорувалося

Лівобережжя

Слобожанщина

Правобережжя

Південь

- Селяни становили переважну більшість українського населення і були кріпаками
- Козацтво як соціальний стан було ліквідовано ще польською владою
- Козацька старшина під тиском поляків переселилася на Лівобережжя або прийняла католицтво і сполонізувалася
- Міщани-українці часто складали меншість населення міст. 70—80 % населення багатьох міст і містечок становили євреї і поляки

- Кріпосні селяни складали 6,5 % від усіх жителів. Більшість населення становили державні селяни, іноземні колоністи. Вони були особисто вільними, володіли земельними наділами, сплачували податки державі
- Великі землевласники мали тут найбільші з усіх українських регіонів володіння
- Швидко зростала кількість міщан. Відбувалося це разом із заснуванням міст. Національний склад міського населення був строкатим, українці в ньому складали меншість

■ Місце Наддніпрянської України в системі міжнародних відносин у першій половині XIX ст.

Особливості

- Відсутність власної державності спричинило те, що Наддніпрянщина стала об'єктом у політичних комбінаціях інших держав
- Українські землі протягом першої половини XIX ст. неодноразово привертали увагу тих європейських політиків, які розробляли плани ослаблення Російської імперії через відокремлення підпорядкованих нею територій
- Українцям доводилося брати участь у здійсненні амбітних планів російських можновладців
- Висуваючи плани стосовно майбутньої зміни державної приналежності Наддніпрянщини, європейські політики не передбачали можливості залучення самих українців до вирішення своєї долі, що було однією з причин їх невдач

■ Місце Наддніпрянської України в російсько-турецьких війнах першої половини XIX ст.

Російсько-турецька війна 1806—1812 рр.

- Українські землі були безпосередньо наближені до головного театру воєнних дій у Молдавії, Валахії та Болгарії
- У Чернігівській, Полтавській, Київській, Херсонській, Катеринославській та Харківській губерніях було проведено набір до ополчення. Кожна губернія відправляла по кілька тисяч ополченців
- На українські губернії ліг тягар продовольчого забезпечення російської армії. З Лівобережжя на потреби армії було реквізовано понад 1 тис. коней, близько 14 тис. волів і понад 6 тис. возів у супроводі 4 тис. селян-погоничів
- Українцям у складі російської армії довелося йти «брат на брата», оскільки в турецькій армії були підрозділи задунайських запорожців

Російсько-турецька війна 1828—1829 рр.

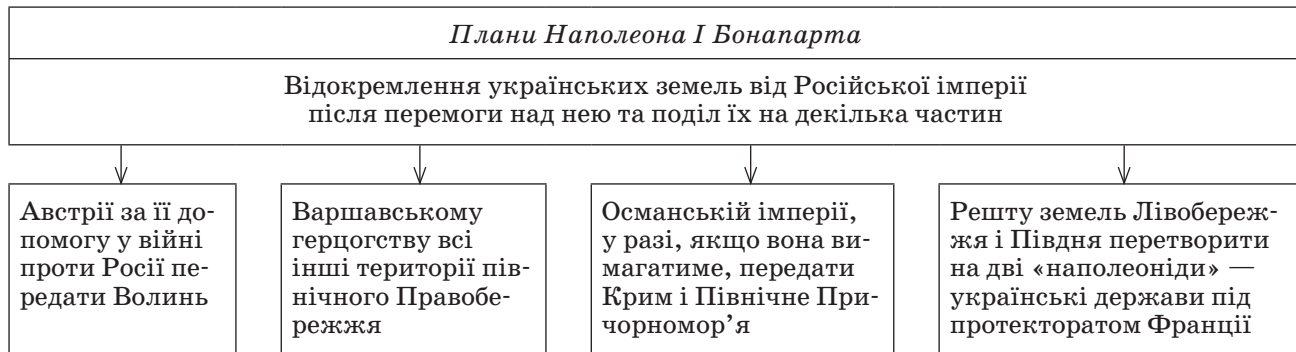
- Воєнні дії розгорнулися в турецьких володіннях поблизу території України, і тому російський уряд максимально використовував її матеріальні та людські ресурси
- У 1828 р. було створено Дунайське козацьке військо з нащадків колишніх запорожців, що воювали у складі російської армії
- Селяни повинні були постачати необхідні для російської армії фураж і продовольство, надавати волів і підводи для перевезення вантажів
- Несподівану допомогу росіяни отримали від козаків-задунайців, частина яких на чолі з кошовим отаманом Й. Гладким перейшла на бік Росії

Результати

За Бухарестським миром, підписаним у травні 1812 р., до Росії відійшла Бессарабія. Більшість її населення складала молдавани, але в трьох повітах (Хотинському, Акерманському та Ізмаїльському) проживали українці

За Адріанопольським договором, укладеним у 1829 р., Туреччина віддавала Росії землі в гирлі Дунаю, що раніше були частиною володінь Задунайської Січі і де проживало українське населення

■ Наддніпрянська Україна в планах Наполеона I

■ Кількість українських військових формувань у складі російської армії

КІННІ КОЗАЦЬКІ ПОЛКИ

Українське козацьке військо (усього 3 тис. козаків)

Київські полки

Подільський полк

Малоросійські кінно-козацькі полки (усього 18 тис. козаків)

Полтавські полки

Чернігівські полки

Земське ополчення

Чернігівське ополчення

Полтавське ополчення

Інші формування

Бузьке козацьке військо

Чорноморське козацьке військо

Загони лісових козаків та ескадрон херсонських козаків В. Скаржинського

Усього до складу російської армії було надіслано понад 61 тис. козаків колишньої Гетьманщини.

* Кожен значок дорівнює одному полку кінноти. Кожен значок дорівнює 4 тис. піхотинців.

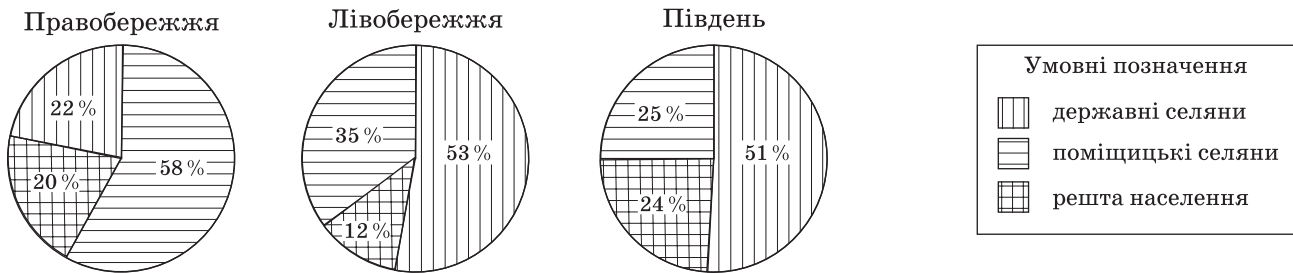
ЕКОНОМІЧНЕ СТАНОВИЩЕ В ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ XIX СТ.

Економічний розвиток Наддніпрянської України в першій половині XIX ст.

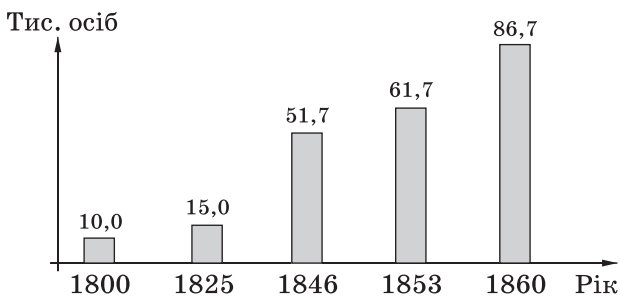
Особливості розвитку

- Процес занепаду кріпацтва і становлення нового ринкового господарства, що відбувся в цей час, здійснювався у складних умовах, під впливом різних, інколи суперечливих, чинників
- Своєрідним «випробувальним полігоном» нових економічних відносин була Південна Україна, де використання вільнонайманої робочої сили набуло найбільших масштабів і довело свою ефективність
- Правобережжя було регіоном переважання примусової праці селян-кріпаків
- Перетворення примусової праці на перешкоду для подальшої індустріалізації та викликане цим сповільнення темпів економічного розвитку змушувало правлячі кола шукати шляхи реформування застарілих виробничих відносин
- Економіка Наддніпрянщини упродовж усього XIX ст. зберігала аграрний характер
- Зростання попиту на продукти харчування в Європі та світі стимулювало розвиток сільського господарства Наддніпрянщини
- Перша половина XIX ст. стала для Наддніпрянщини часом втягування в систему світової торгівлі
- У 30-х рр. XIX ст. в Наддніпрянщині розпочалася промислова революція

Селяни у складі населення Наддніпрянської України (на середину XIX ст.)

Зростання кількості промислових робітників у Наддніпрянській Україні

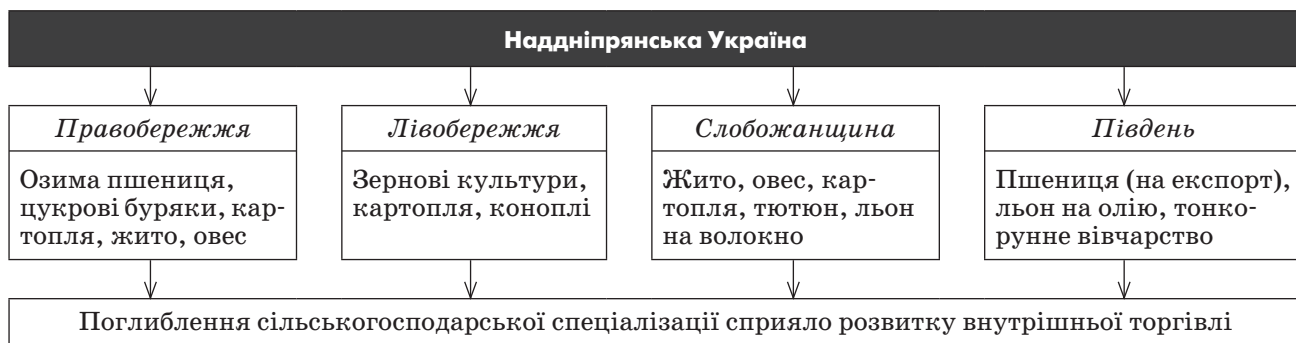

Найбільші українські міста на середину XIX ст.

Місто	Кількість населення, тис. осіб
Одеса	114
Київ	71
Львів	70
Бердичів	54
Харків	50

На середину століття із 850 міст 62 мали понад 10 тис. жителів, і містечок українських земель лише 5 — понад 50 тис. жителів.

■ Сільськогосподарська спеціалізація регіонів Наддніпрянської України в першій половині XIX ст.

■ Місце Наддніпрянської України в зовнішній торгівлі Російської імперії

Особливості
<ul style="list-style-type: none"> Наддніпрянщина забезпечувала 78 % пшениці та 55 % вовни, які експортувалися з імперії (від загального обсягу) У першій половині XIX ст. чорноморсько-азовські порти за обсягами перевезень значно випереджали балтійські порти. Їх розвиток був пов'язаний з наближеністю до українських земель, де вироблялася експортна продукція

Початок національного відродження наприкінці XVIII — на початку XIX ст.

Національне відродження — термін, що набував поширення в XIX ст. та уособлював процеси, пов'язані з пробудженням націо-

нальної свідомості бездержавних народів Європи. За змістом і формою національне відродження фактично було націотворенням.

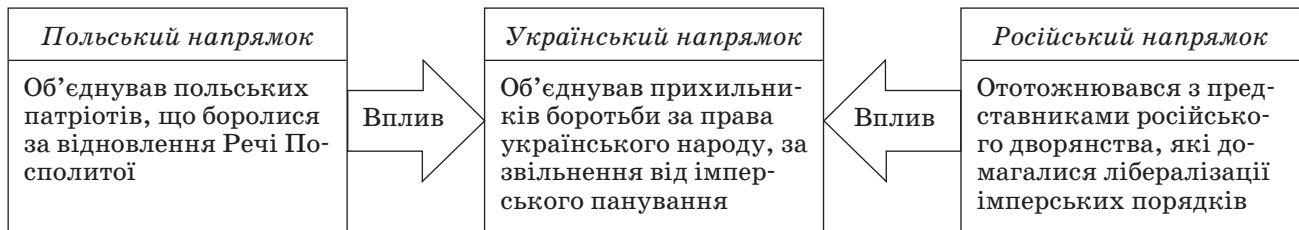
■ Три умовні стадії в історії національних рухів слов'янських народів, визначені чеським ученим М. Грохом

Назва стадії	Характерні риси
<i>Фольклорно-етнографічна стадія</i>	Окремі дослідники-ентузіасти «винаходять» національність, збирають і публікують народні пісні, вивчають історію, мову, звичаї свого народу. Унаслідок цього вони знаходять аргументи, що певна етнографічна група є окремою спільнотою з погляду етнографії, філології та історії
<i>Культурницько-літературна стадія</i>	Дослідження, здійснені на попередній стадії, трансформуються в певні ідеї, що поширюються серед освічених верств. Головним стає відродження мови, боротьба за розширення сфери її вжитку. Мова, що була раніше об'єктом дослідження, стає мовою, якою пишуться літературні твори, здійснюються переклади, ставляться театральні вистави тощо. Результатом цього стає поширення почуття національної свідомості серед широких суспільних верств
<i>Політична стадія</i>	Нація згуртована усвідомленням власної історії та мови, розгортає боротьбу за своє визволення. Зароджується масовий національний рух, який, у свою чергу, має привести до незалежності нації. Виникають політичні організації, створюються політичні програми з вимогами здобуття самоврядування, автономії та, врешті-решт, самостійності

У реальному житті наведені стадії часто перехрещувалися — у межах другої інколи зароджувалися елементи третьої або існували прояви першої стадії. У цілому цій схемі відповідають процеси українського національного відродження у модерну добу.

Термін «відродження» вперше було вжито 1847 р. стосовно піднесення італійського національного руху. Зокрема, цього року в П'ємонті Камілло Кавур став видавати політико-економічну газету «Відродження», яка й дала назву цьому рухові.

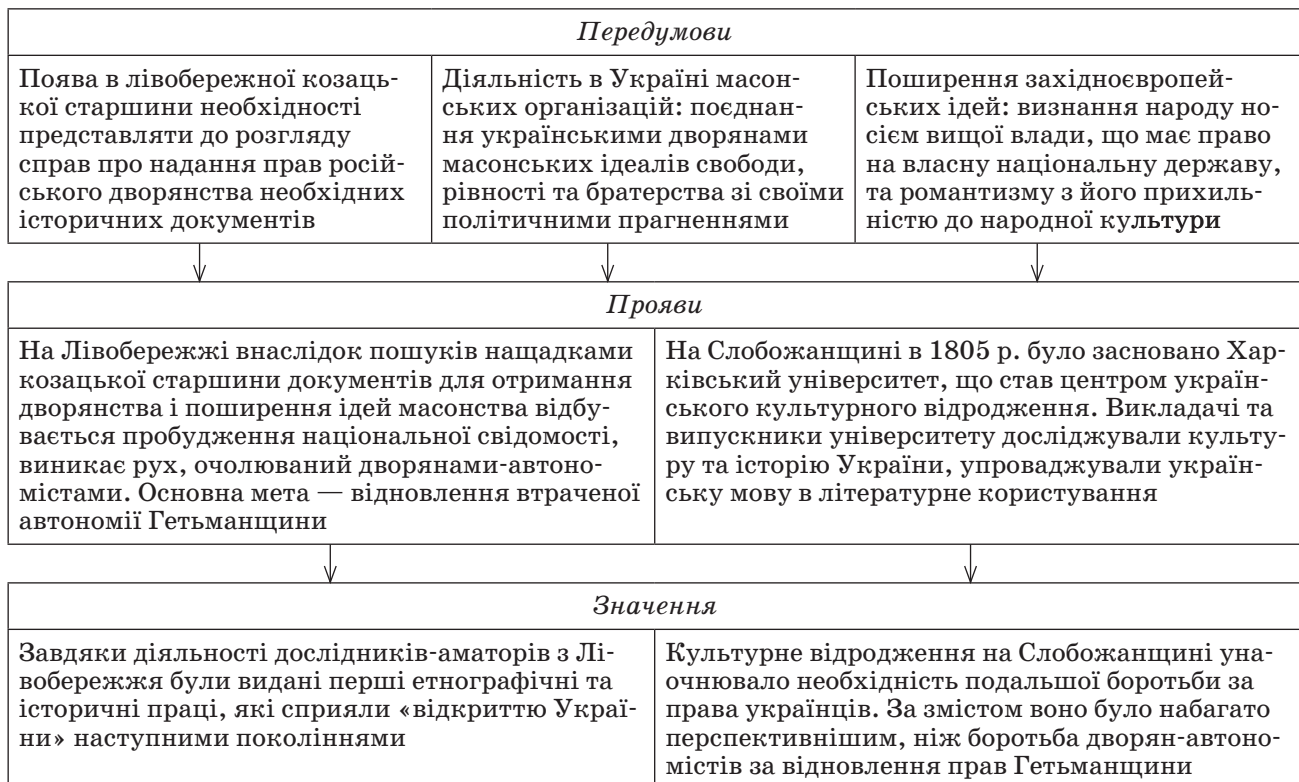
■ Основні напрямки визвольного руху в суспільно-політичному житті Наддніпрянщини у першій половині XIX ст.

Протягом першої половини XIX ст. український напрямок визвольного руху еволюціонував від боротьби нащадків козацької старшини за відновлення автономії

України до появи нової суспільної еліти — української інтелігенції, яка здійснила спробу висунути програму національного визволення українців.

■ Початок українського національного відродження

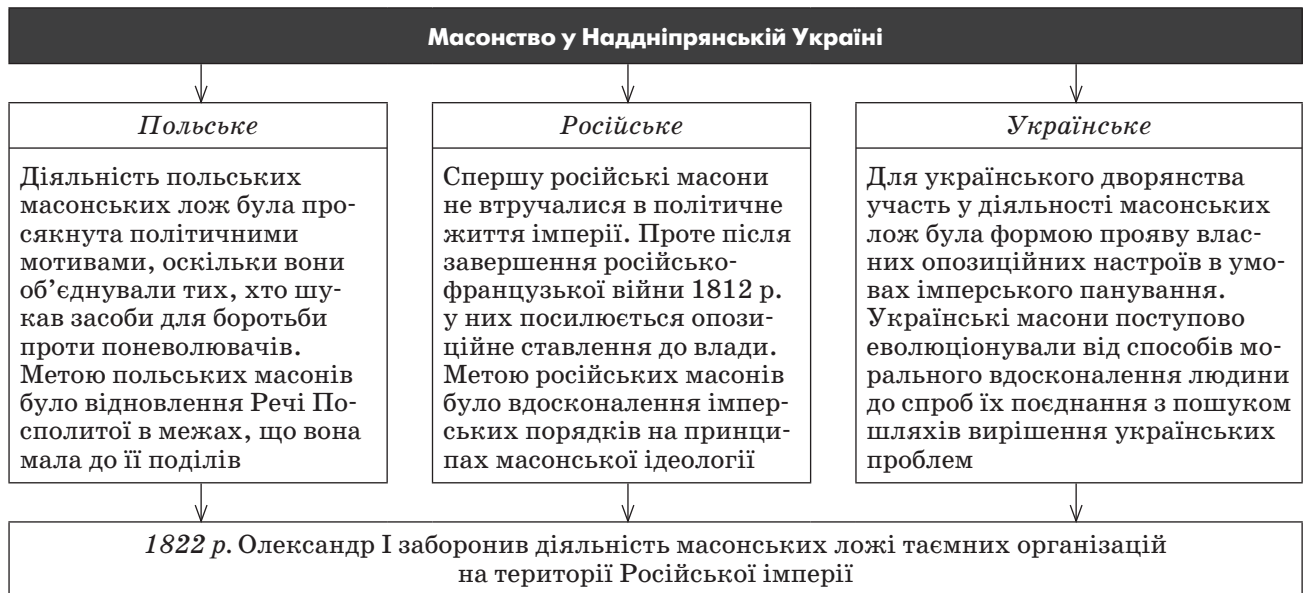

РОСІЙСЬКИЙ ВИЗВОЛЬНИЙ ТА ПОЛЬСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНИЙ РУХ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ У 20—30-Х РР. XIX СТ.

■ Масонство в Україні

Масонство (від англ. *mason* — каменяр) — наднаціональний релігійно-етичний рух, що виник в Англії на початку XVIII ст. Його прихильники закликали до морального вдосконалення і об'єднання людей на принципах братерства, рівності,

взаємодопомоги, вірності. У теорії масони проголошували неутручання в політику, але в реальному житті відігравали помітну роль у революційних і національно-визвольних рухах.

■ Україна в програмних документах декабристів

Назва організації, програмних документів та їхніх авторів	Бачення майбутнього України
<p>«Південне товариство». «Руська правда», П. Пестель</p>	<p>Російська імперія мала перетворитися на унітарну республіку з однаплатним парламентом. За Україною ніяких державних прав не визнавалося. «Через свою слабкість, — уважав П. Пестель, — Малоросія ніколи не зможе стати державою, а тому повинна відмовитися від цих мрій»</p>
<p>«Північне товариство». Конституція, М. Муравйов</p>	<p>Росія повинна стати конституційною монархією з федеративним устроєм на зразок США. Країна поділялася на 14 федеральних штатів, два з яких — Чорноморський зі столицею в Києві та Український зі столицею в Харкові — створювалися на Лівобережжі й Слобожанщині. Усі питання внутрішнього життя українські штати мали право вирішувати самостійно, а здійснення зовнішньої політики, випуск грошей і єдині збройні сили були у віданні центру</p>
<p>«Товариство об'єднаних слов'ян». «Правила» та «Клятвена обіцянка», Брати А. і П. Борисови</p>	<p>Визволення всіх слов'янських народів від монаршого самовладдя, установлення демократичного ладу і об'єднання їх у федерацію слов'янських республік. Проте створення окремої Української держави як члена цієї федерації не передбачалося</p>

■ Імперська політика в Наддніпрянській Україні після придушення Польського повстання 1830—1831 рр.

Основні прояви

- Посилення русифікації і ліквідація спроб опозиційного ставлення до імперської політики
- Звільнення з посади малоросійського генерал-губернатора М. Репніна за його прихильне ставлення до малоросійських дворян-автономістів
- Створення спеціальної комісії у справах південно-західних губерній (Правобережжя), що мала «привести всі західні землі у відповідність до великоруських губерній в усіх сферах життя»
- Закриття Кам'янецького ліцею, що був центром польської культури і вищої освіти, переведення на викладання російською мовою всіх польських шкіл й судочинства на Правобережжі
- Створення у 1834 р. Київського університету, який за задумом імперських ідеологів мав «поширювати російську культуру і російську національність на спольщених землях Західної Росії»
- Позбавлення на Правобережжі маєтків і виведення з дворянського стану 64 тис. польських шляхтичів (хоча безпосередньо в повстанні брали участь лише 4 тис. осіб), закриття більшості католицьких костелів, греко-католицьких церков і монастирів

Український національний рух наприкінці 40-х рр. XIX ст. Кирило-Мефодіївське братство

■ Українське національне відродження у Наддніпрянській Україні

Фольклорно-етнографічна стадія	Культурницько-літературна стадія
<ul style="list-style-type: none">• <i>Збирання історичних документів і відтворення на їхній підставі історії українського народу.</i> Видання Д. Бантиш-Каменським «Історії Малої Росії...» (1882) і М. Маркевичем «Історії Малоросії» (1842—1843).• <i>Дослідження фольклору і поширення уявлень про те, що українці є окремим народом з власною культурою і традиціями.</i> Видання 1819 р. в Петербурзі грузинським князем М. Цертелєвим першої збірки українських історичних дум. Видання М. Максимовичем у 1827, 1834 і 1849 рр. трьох збірок українських народних пісень• <i>Вивчення народної мови і створення на її основі літературної мови.</i> 1798 р. І. Когляревський видав «Енеїду» — перший літературний твір, написаний українською мовою. 1818 р. створення О. Павловським «Граматики малоросійського наречія ...», де вперше було розроблено граматичну побудову української мови, принципи її розмовного і літературного використання	<ul style="list-style-type: none">• У 20—40-х рр. XIX ст. відбувається поступовий перехід від збирання матеріалів, що підтверджують існування українського народу, до їх трансформації у певну систему ідей. Розгортається боротьба української інтелігенції за розширення сфери вжитку української мови. Діяльність літературного гуртка «харківських романтиків», очолюваного І. Срезневським. Видання ним «Українського альманаха» (1831), шести випусків фольклорно-етнографічної збірки «Запорожская старина» (1833—1838)• У 30-х рр. XIX ст. українські літературні гуртки з'являються у Петербурзі та Москві. 1841 р. у Петербурзі вийшов альманах «Ластівка», у якому всі твори вперше були написані українською мовою• У середині 40-х рр. XIX ст. навколо Київського університету формується новий осередок українського літературно-наукового життя. Створення на початку січня 1846 р. Кирило-Мефодіївського братства

■ Основні ідеї програмних документів Кирило-Мефодіївського братства (товариства)

Головними засобами реалізації своїх ідей братчики вважали поширення освіти серед народу та мирну проповідь. Неморальні засоби для здійснення своїх планів, такі як визвольні війни та соціальні рево-

люції, вони рішуче засуджували. «“Мета виправдовує засіб”, — значалося у “Статуті слов’янського братства св. Кирила і Мефодія”, — товариство визнає безбожним».

Основні ідеї програмних документів Кирило-Мефодіївського братства (товариства)

Національна	Християнська	Соціальна
Пов'язувалася зі створенням слов'янської спілки християнських республік. Український народ завдяки своєму традиційному волелюбству мав допомогти іншим слов'янським народам звільнитися від гноблення і створити цей союз. Україна могла бути вільною лише в такому «союзи слов'янським»	Знайшла відображення у вірі в можливість перебувати все суспільне життя на основі християнських ідеалів. Із християнським змістом пов'язувалася також ідея українського месіанства (особливої ролі українського народу) — визволяючи інші слов'янські народи, українці виконують волю Богу	Пов'язувалася насамперед із ліквідацією кріпацтва та станової нерівності. Висувалися вимоги дотримання повної рівності всіх громадян, незалежно від їхнього «народження, християнського віросповідання та майнового стану». Також ставилися вимоги щодо здійснення демократичних свобод — слова, друку, совісті, отримання освіти і заміни постійної армії народною міліцією

Історичне значення Кирило-Мефодіївського братства (товариства)

Історичне значення

- Першими розробили широку політичну програму, яка стала прикладом для їхніх наступників
- Уперше було здійснено спробу поєднання української національної ідеї із загальнолюдськими християнськими ідеалами та ідеєю слов'янської єдності
- Національне визволення українців розглядалося братчиками в контексті загальноєвропейської боротьби поневолених народів
- За своїми світоглядними особливостями товариство було схоже на такі тогочасні європейські націоналістичні організації, як «Молода Італія», «Молода Ірландія» тощо. Воно також поєднувало ідею національного визволення зі здійсненням загальнодемократичних перетворень. Проте на відміну від них братство було єдиною організацією, що категорично відкидала насильство як засіб досягнення своєї мети
- Ореол мучеництва, який закріпився за братчиками через їх суворе покарання царизмом, не відштовхнув наступників від боротьби за українську справу, а навпаки, зробив її більш привабливою

Соціальна боротьба в першій половині XIX ст.

Політика російського царизму щодо України в першій половині XIX ст. визначалася поширенням на її території загальноімперських

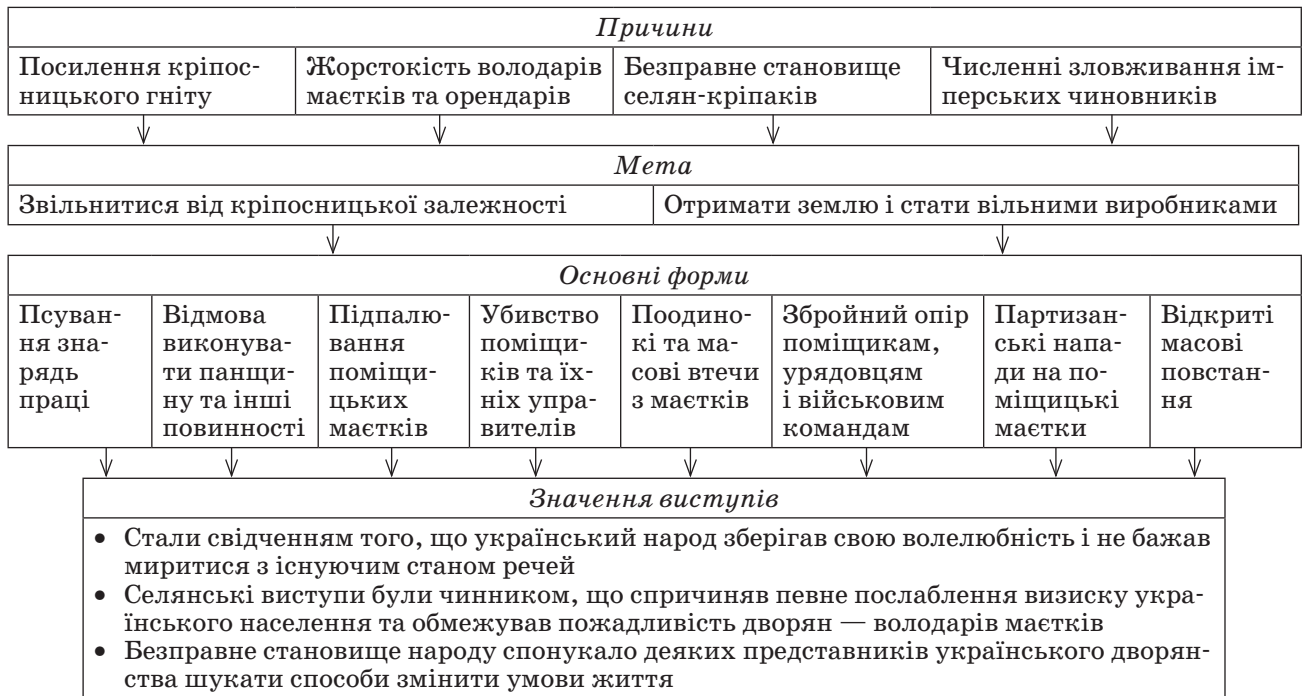
порядків та підпорядкуванням її розвитку інтересам російського центру імперії.

Політика російського царизму в Наддніпрянській Україні

Сфера політики	Характерні риси
Адміністративна	Ліквідація залишків давнього адміністративного устрою і перетворення українських земель на пересічні губернії Російської імперії. Тут існували три з десяти генерал-губернаторств імперії. Поряд із цивільною владою посилювалася військова. Кількість військових сил, що розміщувалися в Наддніпрянщині, досягала в окремі періоди 100 тис. осіб
Політико-правова	Припинення дії українського права і судочинства: у 1827—1835 рр. українські міста було позбавлено магдебурзького права, а в 1840—1842 рр. ліквідовано судочинство за нормами Литовських статутів і поширено дію Зводу законів Російської імперії

Сфера політики	Характерні риси
Економічна	Використання економічного потенціалу Наддніпрянщини для задоволення потреб імперського центру. Наприкінці XIX ст. Наддніпрянська Україна забезпечувала понад 26 % загальноімперських прибутків, із яких на її власні потреби використовувалося не більше половини
Соціальна	Поширення в Наддніпрянщині замість самобутніх українських порядків нових російських порядків. Перетворення значної кількості селян на безправних кріпаків. Русифікація української суспільної еліти
Національно-культурна	Імперський уряд здійснював політику русифікації Наддніпрянщини, вважаючи українців частиною «великорусского» народу, а українську мову лише «наречием» російської мови. Право українців, як і інших народів імперії, на самостійний розвиток ігнорувалося

■ Соціальні виступи українського селянства в першій половині XIX ст.

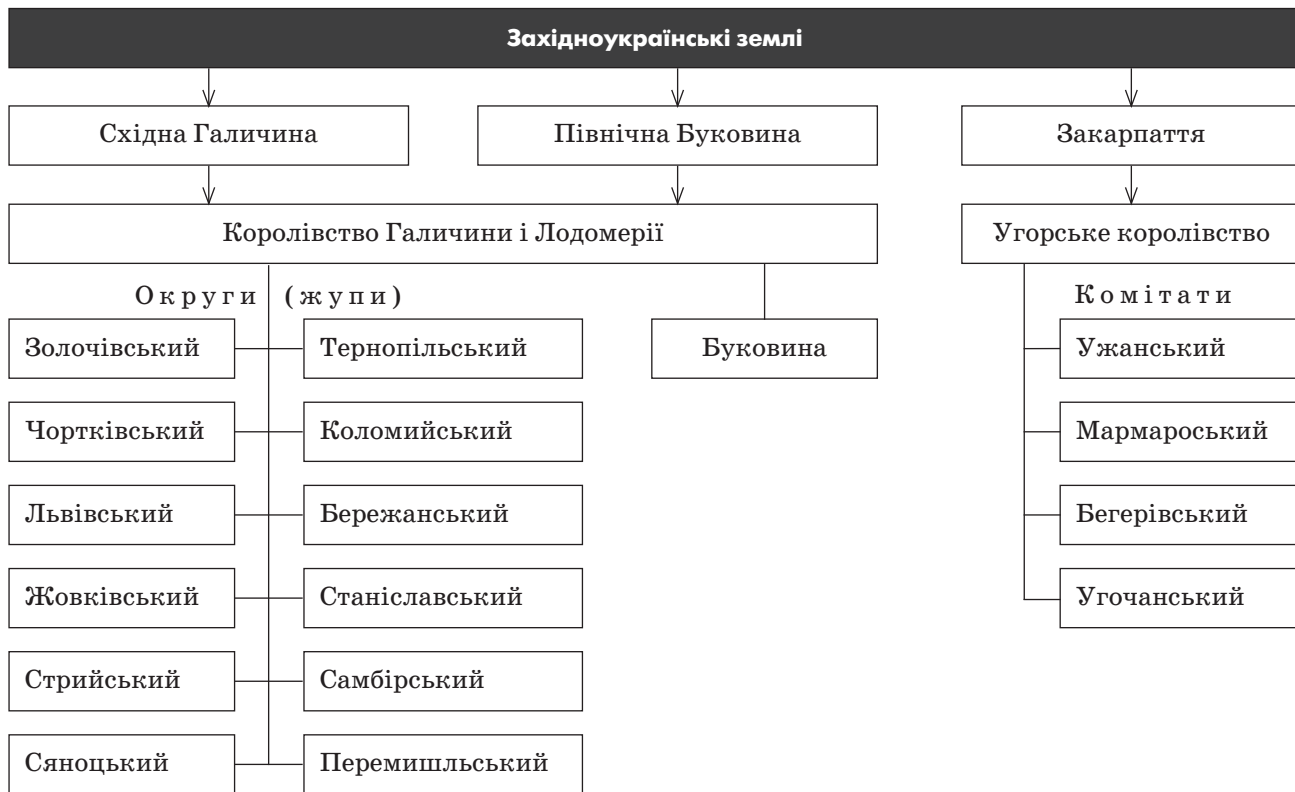

Тема 4. Західноукраїнські землі наприкінці XVIII — у першій половині XIX ст.

■ Населення західноукраїнських земель наприкінці XVIII ст.

Регіон	Площа, тис. км ²	Приблизна кількість населення, тис. осіб	Серед них українців, %
Східна Галичина	55	2200	71
Північна Буковина	5,3	75	69
Закарпаття	14,7	250	40

■ Адміністративно-територіальний устрій та регіональний поділ західноукраїнських земель у складі Австрійської імперії

■ Національне і соціальне становище українців

Панівне становище займали угорці. Переважну більшість населення склали селяни-русини, закріпачені угорськими землевласниками. Більшість русинської еліти перейшла в католицьку віру і змадяризувалася. Вірність традиціям свого народу зберігало греко-католицьке духовенство. Саме воно започаткувало українське національне відродження на західноукраїнських землях

Панівне становище займали румунські бояри-землевласники. Більшість українського населення склали селяни, руська шляхта зрумунізувалася ще в попередні століття. Розгортанню румунізації чинила опір лише певна верства українського православного духовенства. Проте великої ролі в процесах пробудження українського національного життя воно не відіграло

Закарпаття

Північна Буковина

Східна Галичина

Провідні позиції займали поляки, що склали лише 3—5 % населення, але володіли значною кількістю землі. Більшість населення становили українські селяни-кріпаки. Українців майже не було з-поміж великих землевласників і міських верхів. Єдиною освіченою верствою серед галицьких русинів було греко-католицьке духовенство. Саме воно започаткувало в краї українське національне відродження

■ Реформи Марії-Терезії і Йосифа II та їх вплив на західноукраїнські землі

■ **Особливості економічного розвитку західноукраїнських земель у першій половині XIX ст.**

Західноукраїнські землі за рівнем економічного розвитку значно поступалися іншим регіонам імперії Габсбургів. Фактично їх економічний статус наближався до колоніального, оскільки в економічній

системі імперії їм належала роль аграрно-сировинного придатку — постачальника продуктів харчування і сировини для промислово розвинених регіонів та ринку збуту виготовлених там товарів.

Галузь господарства	Характерні риси розвитку
<i>Сільське господарство</i>	Становило основу економіки краю. У Східній Галичині переважало рільництво, яке мало екстенсивний характер. Зростало обезземелення селян. Протягом першої половини XIX ст. тут сталося сім масових голодоморів. Зерно з поміщицьких маєтків вивозилося до інших провінцій імперії. На Закарпатті оброблювані землі використовувалися для розвитку виноградарства, садівництва та хліборобства. У гірських районах розвивалося тваринництво і лісорозробка. Дрібні наділи не могли забезпечити існування селян. Це змушувало їх виїздити на заробітки до інших регіонів. У Північній Буковині розвивалося рільництво, тваринництво, лісорозробка і мисливство. Більшість продукції вивозилася до центральних провінцій імперії
<i>Промисловість</i>	Знаходилася у тривалому застої. Традиційні галузі місцевої промисловості — шкіряна, соляна, текстильна, лісова, тютюнова, залізобобна — майже не розвивалися. У 30—40-х рр. XIX ст. під впливом промислової революції розпочинається деяке пожвавлення у промисловості Східної Галичини. Проте підприємства краю зберігали ремісничо-мануфактурний рівень. Праця вільнонайманих працівників майже не використовувалася. Перші дві парові машини з'явилися в Галичині 1843 р.
<i>Торгівля</i>	Розвиток торгівлі був пов'язаний з поступовим збільшенням товарного виробництва. Сільськогосподарські продукти і сировина експортувалися в деякі країни Західної Європи та вивозилися до інших провінцій імперії. До Наддніпрянщини з Галичини вивозилася деревина і полотно, а звідти надходила худоба і промислові товари. Великі капітали нагромаджувалися в руках купців, поширювалося лихварство. Однак до середини XIX ст. попит на галицькі товари поступово знижувався і скорочувався їх експорт. Із Північної Буковини до західних провінцій імперії вивозилися вовна, прядо з льону і конопель, ліс. Закарпаття постачало на зовнішні ринки продукцію сільськогосподарства і деревину. Купецтво нагромаджувало значні капітали, але рідко вкладало їх у промислове виробництво, яке залишалося монополією землевласників і держави

■ **Розмір поміщицького землеволодіння на західноукраїнських землях у першій половині XIX ст.**

Регіон	Розмір земельних володінь поміщиків, у % від загальної кількості земель
Східна Галичина	96
Північна Буковина	69
Закарпаття	90

■ Особливості українського національного відродження на західноукраїнських землях

Основні особливості

- За тривалий час перебування у складі різних держав західні українці фактично втратили власну національну еліту. Єдиною суспільною верствою, спроможною відігравати роль лідерів народу, було духовенство
- Початок західноукраїнського національного відродження був пов'язаний з діяльністю греко-католицького духовенства
- Переважання представників духовенства серед лідерів українського національного руху спричиняло його більш консервативний характер порівняно з Наддніпрянщиною
- Імперська влада використовувала український рух як протизвагу польському та угорському рухам і водночас стримувала, не бажаючи його посилення
- Значний культурний вплив Наддніпрянщини на західноукраїнське відродження
- Процес західноукраїнського національно-культурного відродження зародився наприкінці XVIII ст. на Закарпатті, а звідти поширився серед галицьких русинів. У Північній Буковині українське відродження розпочалося в другій половині XIX ст.
- Перший фольклорно-етнографічний етап тривав до 30—40-х рр. XIX с. Поступово, в його межах з'явилися ознаки переходу до наступної культурницької стадії. У роки революційних подій 1848—1849 рр. він почав набувати рис політичного етапу
- Під впливом революції 1848—1849 рр. західноукраїнський національний рух за темпами свого розвитку став випереджати Наддніпрянську Україну. Спричиняли це передусім утиски й переслідування українства у Наддніпрянщині з боку російської влади

■ Початок українського національного відродження на західноукраїнських землях

Передумови

Покращення становища греко-католицького духовенства внаслідок реформ Марії-Терезії та Йосифа II

У західноукраїнському суспільстві греко-католицьке духовенство було єдиною верствою, що поєднувала найвищий статус і найкращі можливості для впливу на більшість русинського населення

Набуття Віднем ролі інтелектуального центру національного відродження бездержавних народів Центрально-Східної Європи. Розширення інтелектуальних обріїв і засвоєння нових західноєвропейських ідей греко-католицьким духовенством у віденському «Барбареумі»

Набуття греко-католицькою церквою ролі лідера національного руху галицьких і закарпатських русинів

Прояви

На Закарпатті українське національно-культурне відродження розпочалося наприкінці XVIII ст. за сприяння єпископа А. Бачинського (1772—1809). У цей час Мукачівська греко-католицька єпархія стала опорою русинства, провідником оновлення релігійного і народного життя

У Галичині 1808 р. було відновлено Галицьку греко-католицьку митрополію. Центром українського національного відродження став Перемишль — осередок греко-католицької єпархії. Тут формується гурт русинських патріотів із числа духовенства, на чолі з єпископом М. Левицьким (1816—1858)

■ Особливості та значення діяльності «Руської трійці» для розгортання українського національно-визвольного руху

Загальна характеристика

- Напрямок діяльності гуртківців визначався ідеями романтизму
- Наслідуючи приклад українських діячів з Наддніпрянщини та ідеологів слов'янського відродження, вони прагнули сприяти піднесенню освітнього рівня та пробудженню національної свідомості галицьких русинів
- Трійчани намагалися «воскресити в новій силі руську славу, руську владу» і сприяти гідному входженню українців у коло вільних культурних націй Європи, насамперед слов'янських
- Завдяки діяльності членів гуртка впродовж 30—40-х рр. український національний рух у Східній Галичині зробив значний крок уперед
- Під час революційних подій 1848—1849 рр. на західно-українських землях українські патріоти продовжили традиції «Руської трійці»

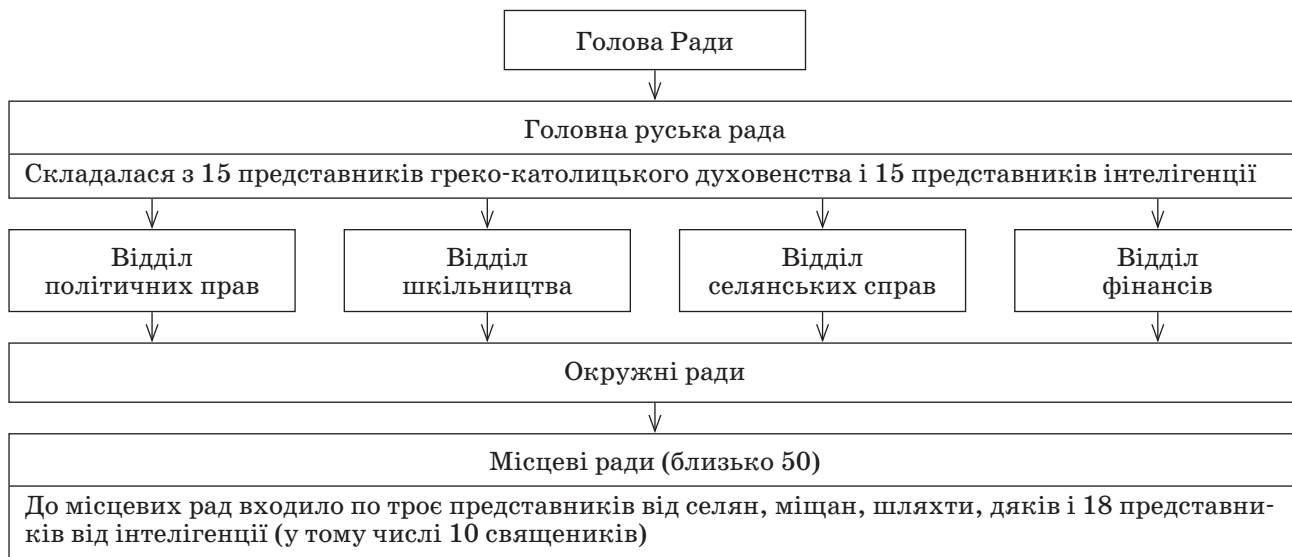
Національно-визвольний рух на західноукраїнських землях під час революції 1848—1849 рр. в Австрійській імперії

■ Український національний рух у роки революції 1848—1849 рр.

Основні особливості

- Західно-український національний рух почав набувати ознак, властивих третьому політичному етапу націотворення
- Головними питаннями, які намагалися вирішити під час революційних подій західні українці, були селянське і національне
- Пробудження національних почуттів західних українців в умовах активізації польського руху спричинило висування ними вимог територіального розмежування та надання прав самоврядування
- Боротьбу західних українців за їхні права очолило греко-католицьке духовенство. Його переконаність у необхідності підтримувати Габсбургів, оскільки лише це дозволить подолати поляків і угорців, обумовлювала консервативність українського руху

■ Структура Головної руської ради

■ Програмні вимоги Головної руської ради

Вимоги

- Забезпечення для українців, як і для поляків, рівних можливостей обіймати урядові посади
- Запровадження у школах краю діловодства українською мовою
- Зрівняння греко-католицького духовенства в правах з представниками інших віросповідань
- Призначення на урядові посади у Східній Галичині лише тих чиновників, які володіють українською мовою

■ Українське питання на Слов'янському з'їзді в Празі

«Вимоги українців у Галичині» — україно-польська угода, підписана на слов'янському з'їзді 7 червня 1648 р. у Празі.

Основні умови

- Проголошення рівних прав для використання української та польської мов в усіх школах та установах Галичини
- Утворення окремих гімназій для поляків та українців, запровадження у вищих навчальних закладах краю викладання обома мовами
- Зрівняння в правах представників усіх національностей і віросповідань
- Утворення спільної національної гвардії, спільного керівного органу влади і спільного сейму
- Вимога гарантування національної і політичної рівноправності загальноімперською конституцією
- Питання щодо поділу Галичини на польську та русинську провінції повинно бути передане на вирішення загальноімперського рейхстагу

■ Кількість русинських депутатів, що брали участь у роботі рейхстагу*

Депутати рейхстагу	Кількість
Усього	383
від Галичини	93
із них українців	39 (селян 27)
від Буковини	8
із них українців	5 (селян 5)

■ Результати, наслідки та історичне значення революційних подій 1848—1849 рр. на західноукраїнських землях

Загальна характеристика

- Найважливіші результати — скасування панщини і початок запровадження в життя засад конституційного правління
- Зміни соціального статусу позитивно вплинули на життя селян, які отримали, хоч і незначні, можливості для ведення власного господарства, почали із цікавістю ставитися до політичного життя, освіти і культури
- Уперше всі політичні сили (із власного бажання чи вимушено) визнали існування в Галичині українського народу з його власним національним прагненням
- Виникнення першої в XIX ст. української політичної організації Головна руська рада, яка стала виразником вимог русинів і захисником їхніх прав
- Перші спроби українців висунути власні політичні програми, зміст яких засвідчував їхнє усвідомлення себе єдиною етнічною спільнотою з наддніпрянськими українцями
- За короткий історичний період 1848—1849 рр. західні українці мали найвагоміші здобутки у своєму національно-визвольному русі серед інших народів

* Нижня палата новоствореного загальноімперського парламенту (10.VII.1848—7.III.1849 рр.)

Тема 5. Культура України наприкінці XVIII — у першій половині XIX ст.

■ Розвиток української культури

Основні особливості

- Становлення модерної української культури
- Негативний вплив на розвиток культури мали відсутність власної державності, національне гноблення та імперські кордони, що ігнорували українську етнічну територію
- У Наддніпрянській Україні національно-культурна політика Російської імперії поєднувала заходи русифікації та культурної асиміляції українців, що здійснювалися примусовими адміністративними засобами
- На західноукраїнських землях українська культура потерпала від онімечування, що поєднувалося з полонізацією у Галичині, мадяризацією в Закарпатті та румунізацією на Буковині
- Культурний розвиток галицьких і закарпатських русинів був пов'язаний з діяльністю греко-католицького духовенства

■ Розвиток освіти

Освіта	Наддніпрянська Україна	Західноукраїнські землі
<i>Початкова</i>	Парафіяльні училища для дітей «нижчих станів», повітові училища для дітей «купців, ремісників та інших міських обивателів»	Елементарні школи: у селах — парафіяльні однорічні, у містечках — тривіральні трикласні, у великих містах — чотирикласні головні та нормальні школи
<i>Середня</i>	Гімназії. Навчання було платним. Здійснювалося російською мовою. Спеціальна заборона приймати до них вихідців із кріпосних селян. Усього в Наддніпрянщині в першій половині XIX ст. діяло 19 гімназій, де навчалося 4 тис. учнів	Гімназії. Навчання було платним. Здійснювалося німецькою мовою. Усього в Східній Галичині діяло вісім гімназій, на Закарпатті — дев'ять, у Північній Буковині — одна
<i>Вища</i>	Києво-Могилянська академія (ліквідована 1817 р.), Харківський (1805) та Київський (1834) університети. Ліцеї у 9-річному курсі поєднували гімназичний та університетський курси: Волинський (1805), Рішельєвський (1818), Гімназія вищих наук (1820)	Львівський університет, Реальна (торговельна) академія (1817), Технічна академія (1844). Викладання здійснювалося німецькою мовою

■ Шкільна освіта в Наддніпрянській Україні (станом на 1856 р.)

Губернія	Кількість шкіл усіх типів (нижчих, середніх, вищих)	Кількість учнів та слухачів	Кількість учнів, на 100 осіб населення
Полтавська	160	7866	0,44
Чернігівська	173	8867	0,34
Харківська	128	7227	0,45
Київська	142	9114	0,50
Волинська	76	3558	0,23

Губернія	Кількість шкіл усіх типів (нижчих, середніх, вищих)	Кількість учнів та слухачів	Кількість учнів, на 100 осіб населення
Подільська	143	4432	0,25
Херсонська	168	8704	0,80
Катеринославська	161	9652	0,92
Таврійська	169	8867	1,34

■ Основні напрямки українського мистецтва у першій половині XIX ст.

Класицизм	Романтизм
<ul style="list-style-type: none"> Орієнтувався на античне мистецтво і міфологію як норму та ідеальний зразок Тісно пов'язаний з Просвітництвом, спирався на філософію раціоналізму, уявлення про розумну закономірність світу, прекрасну, удосконалену людиною природу Знайшов прояв у всіх жанрах і видах мистецтва. В архітектурі йому притаманна простота і ясність форм, наслідування античних зразків, у живописі та скульптурі — характеризувався урівноваженістю і простотою композиції, у літературі — звертанням у сюжеті до етичних проблем, оспівуванням героїки, логічною ясністю дій тощо 	<ul style="list-style-type: none"> Відображав розчарування в ідеалах Просвітництва, результатах Французької революції кінця XVIII ст. Намагався протиставити практицизму тогочасної дійсності та усуненню відмінностей між людьми прагнення до безмежної свободи, удосконалення і оновлення. Стверджував неповторність людської особистості, самоцінність її духовного життя Охопив усі сфери тогочасного духовного життя, але не став таким універсальним стилем, як класицизм. Значною мірою був художнім суспільним рухом, що відкрив шлях до подальшого розвитку мистецтва в XIX ст.

Тема 6. Наддніпрянська Україна в другій половині XIX ст.

ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК. ФОРМУВАННЯ РИНКОВИХ ВІДНОСИН

■ Економічний розвиток Наддніпрянщини напередодні селянської реформи 1861 р.

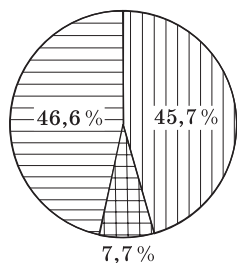
Основні особливості
<ul style="list-style-type: none"> Наприкінці 50-х рр. XIX ст. Наддніпрянщина була найбільш економічно розвиненим регіоном Російської імперії Наявність кріпацтва заважала формуванню ринкових відносин у сільському господарстві Розвиток промисловості стримувався відсутністю ринку вільнонайманої робочої сили та вузьким попитом на промислову продукцію Міські підприємці й купці не мали можливості купувати землю, оскільки вона не була предметом купівлі й продажу Відбулися зміни господарської спеціалізації регіонів Наддніпрянщини: на Півдні провідне місце посіло вирощування пшениці на експорт, на Лівобережжі — тваринництво, тютюнництво та льонарство, на Правобережжі — вирощування цукрового буряку На Правобережжі переважало використання примусової праці кріпаків, на Півдні — вільнонайманої робочої сили

■ Селянська реформа 1861 р.

Історичні передумови здійснення реформи

- Подальше існування кріпосного права загрожувало перетворенню імперії на другорядну державу. Селянських рух в українських губерніях наприкінці Кримської війни, вимоги з боку всіх опозиційних царизму сил звільнити селян, вплив ліквідації залишків кріпацтва на західно-українських землях у 1848 р. — усе це також вимагало вирішити проблему кріпацтва. Царизм хотів виступити «визволителем» селян і обеззброїти цим своїх противників
- Кріпосне право сповільнювало темпи економічного розвитку країни. Наявність таких регіонів, як Південна Україна, переконливо засвідчувало переваги вільнонайманої праці й водночас спричиняло численні проблеми через невідповідність цих відносин і порядків в інших частинах імперії. Разом із цим поміщицькі господарства давали 50 % товарного хліба і їх одночасна й швидка ліквідація могла спричинити катастрофічні наслідки
- Кріпосне право за своєю формою та змістом було схоже на рабство. Аморальність володіння живою «хрещеною власністю» засуджувалася більшістю представників різних суспільних верств. Приклад європейських монархій, які ліквідували кріпосне право, засвідчував, що це не послабило, а, навпаки, зміцнило їхні позиції через можливість прискорення соціально-економічного розвитку

■ Наділення селян землею за реформою 1861 р. у Наддніпрянській Україні

Умовні позначення
Кількість орної землі, що в результаті реформи 1861 р. належала:

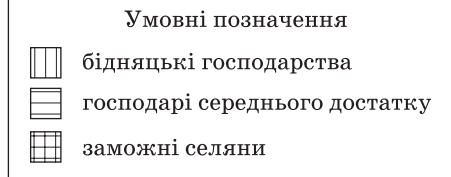
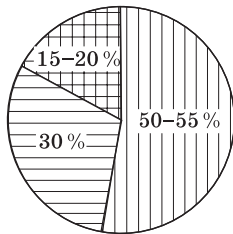
- селянам
- поміщикам
- державі та церкві

■ Реформи 60—70-х рр. XIX ст.

Назва, дата запровадження	Основні заходи
<i>Земська реформа. 1864 р.</i>	Запровадження у повітах та губерніях земського (місцевого) самоврядування, що складалося з розпорядчих (повітових і губернських земських зборів) та виконавчих (повітовий і губернських земських управ) установ. До повітових зборів обирали гласних (депутатів) від різних станів: землевласників, міських власників і селян. Гласні губернських земських установ обиралися повітовими зборами. У Наддніпрянщині дія земської реформи до 1911 р. не поширювалася на Правобережжя, оскільки царизм побоювався, що діяльність земств спричинить там поживавлення польського національно-визвольного руху
<i>Міська реформа. 1875 р.</i>	У містах створювалися міські думи і міські управи. Виборче право надавалося чоловікам віком від 25 років, які були власниками нерухомості. Більшість міського населення усувалася від участі в самоуправлінні. Постійно діючим виконавчим органом була міська управа, що обиралася міською думою. Обидві установи очолював міський голова
<i>Фінансова реформа. 1860 р.</i>	Заснування Державного банку, який отримав переважне право кредитування торговельних і промислових підприємств. Створення незалежних від місцевої адміністрації губернських контрольних палат для щомісячної перевірки видатків усіх установ. Скасування відкупної системи податків і встановлення акцизних зборів, які збиралися державними установами

Назва, дата запровадження	Основні заходи
Судова реформа. 1864 р.	Створення безстанового суду, не залежного від адміністративної влади. Засідання судів ставали відкритими для публіки. У судову практику впроваджувалася змагальність з участю у процесі присяжних засідателів (12), прокурора і адвоката. Розгляд дрібних громадянських і кримінальних справ здійснював мировий суддя, який обирався земством або міською думою. Місцева влада не мала права усувати з посади мирового суддю або суддів окружного суду
Військова реформа. 1874 р.	Уведення замість рекрутських наборів нової системи комплектування армії через запровадження загальної військової повинності для чоловіків віком від 20 років. У суходільних військах служба тривала шість років, а на флоті сім. Наприкінці XIX ст. було встановлено п'ятирічний термін служби в усіх родах військ. Особи, які здобули освіту, служили менший термін. Реорганізація системи військового управління. Країну було поділено на 15 військових округів, до складу трьох з яких (Київського, Одеського і Харківського) входили українські губернії
Освітня реформа. 1863 р.	Прийняття нового університетського уставу, згідно з яким вони отримали досить широку автономію у питаннях внутрішнього життя. Започаткування вищої освіти для жінок, яку вони могли отримати на приватних вищих жіночих курсах. Надання права представникам усіх станів навчатися у гімназіях. Гімназії поділялися на реальні (давали можливість вступу після закінчення до вищих технічних шкіл) і класичні (випускники могли йти навчатися до університетів), з окремим навчанням юнаків і дівчат. Право засновувати початкові школи надавалося приватним особам, земствам та іншим громадським установам, але з дозволу влади
Цензурна реформа	Посилення засобів адміністративного впливу на органи друку. Запровадження попередньої цензури газет і журналів. Редакторам, під загрозою закриття видань, заборонялося торкатися гострих політичних питань

■ Розширення селянства Наддніпрянської України в пореформений період

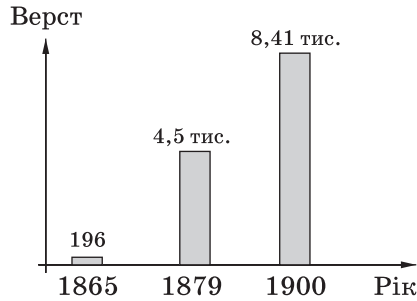

■ Перша хвиля масової української трудової еміграції з Наддніпрянщини в 70—90-х рр. XIX ст.

Особливості

- Переселенці з Наддніпрянщини залишалися на землях у межах Російської імперії і не були емігрантами в традиційному значенні цього слова
- Переселення мало переважно стихійний характер вільної колонізації незаселених земель
- Основну масу переселенців складали селяни, які селилися на нових місцях, переважно разом зі своїми сім'ями
- Регіонами, які дали основну масу переселенців, стали спершу Лівобережжя, а згодом і Правобережжя, де найбільше дошкуляли малоземелля і залишки кріпацтва
- На відміну від західноукраїнських селян, які переселялися до Америки, селяни з Наддніпрянщини у східних районах Російської імперії не мали можливостей для створення своїх національно-культурних установ

■ Зростання мережі залізниць у Наддніпрянській Україні

■ Внесок Донецького кам'яновугільного басейну в загальноімперський видобуток вугілля

Рік	Усього в імперії (без Польщі), млн пудів	У тому числі в Донбасі	
		млн пудів	%
1860	7,4	6,0	81,1
1870	22,3	15,6	70,0
1880	122,3	86,3	70,5
1890	216,4	183,2	84,7
1900	734,5	671,7	91,4

■ Розвиток міст Наддніпрянської України в другій половині XIX ст.

Кількість міського населення, тис. жителів	Кількість міст	
	1863	1897
до 10	92	51
10—20	24	48
20—50	8	19
50—100	4	8
100—200	1	2
Понад 200	—	2
Усього	129	130

■ Найбільші українські міста наприкінці XIX ст.

Міста	Кількість населення, тис. осіб
Одеса	403,8
Київ	247,7
Харків	173,9
Львів	160,0
Катеринослав	112,8

Суспільно-політичний рух наприкінці 50 — у 60-х рр. XIX ст. Виникнення громад

■ Розвиток українського руху в другій половині XIX ст.

Основні тенденції

- У цей період як в Європі, так і в Україні відбувалося організаційне оформлення і вироблення ідейних основ національно-визвольних рухів
- Прагнення українських діячів змінити існуючий лад на справедливий, покращити життя народу в цілому; як і в європейських визвольних рухах, головна увага зосереджувалася навколо трьох напрямків: національного, загальнодемократичного і соціального
- Перед українським рухом стояла проблема вироблення збалансованої у національній, загальнодемократичній і соціальній площинах політичної платформи, що була б прийнятною для більшості прошарків українського суспільства
- Одночасно з виробленням політичних програм відбувалися пошуки організаційних форм українського руху

■ Хлопоманство

Хлопоманство — кількісно невелике відгалуження українського культурно-національного руху другої половини XIX ст., що

об'єднувало представників ліберальної інтелігенції, які виступали за зближення із селянством.

Діяльність хлопоманів

Основні форми діяльності

Культурно-освітня діяльність, вивчення побуту, звичаїв поетичної творчості українського народу. Видавали рукописний журнал і заснували підпільну українську школу

Кінцева стратегічна мета

Ліквідація царизму, кріпацтва, установа демократичної республіки на основі зміцнення добровільного співжиття росіян, українців і поляків

1863 р. у зв'язку з репресіями царизму діяльність хлопоманів та їхніх гуртків (громад) припинилася

■ Польське повстання 1863—1864 рр.

Польське повстання — збройна спроба польських патріотичних сил

звільнити свою країну з-під влади Російської імперії.

Передумови

Успіхи, досягнуті італійцями у визволенні й об'єднанні своєї країни

Зростання демократичних сил в європейських країнах

Діяльність таємних радикальних організацій в Росії

Причини

Прагнення передової частини польського суспільства здобути національну незалежність і відновити втрачену державність

Мета

Рівність усіх громадян без різниці віри і роду, походження і стану. Передача у власність селянам наділів із державною компенсацією їхньої вартості поміщикам

Повстання розпочалося на теренах Царства Польського в ніч на 11 січня 1863 р., швидко перекинулося в Литву, Білорусію та Правобережну Україну, протрималося менше місяця і було жорстко придушене

Історичне значення

Повстання було найбільш масовим і демократичним з усіх польських повстань XIX ст.

Сприяло зростанню національної свідомості дедалі ширших верств польського суспільства

■ Причини зміни ставлення російської влади до українського руху і видання Валуєвського циркуляру

Основні причини

- Недавні події польського повстання 1863—1864 рр. Незважаючи на лояльність українців до царського режиму, українських рух сприймався як «польська інтрига», спрямована проти російської влади

Основні причини

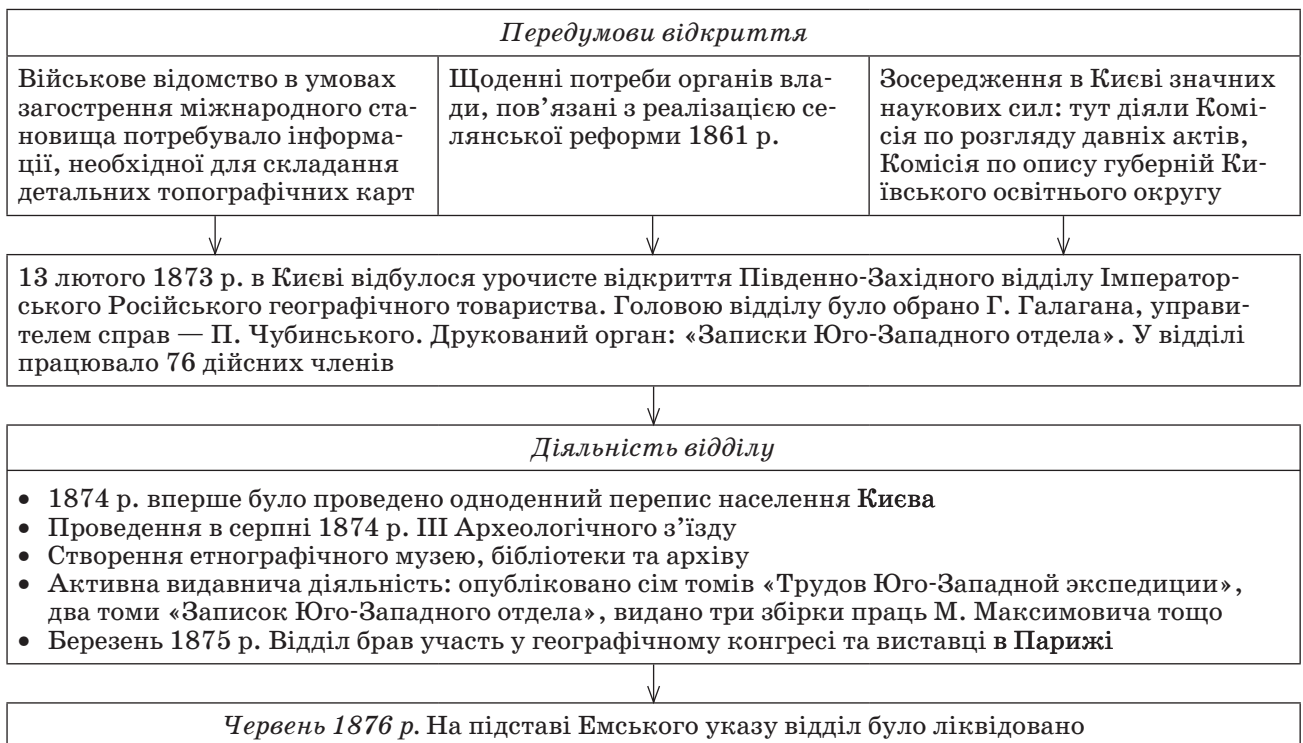
- Розгортання нелегальної діяльності різних опозиційних царизмові організацій («Земля і воля» та ін.), що розповсюджували заборонену літературу і підбурювали невдоволених реформою 1861 р. селян до виступу
- Стрімке зростання кількості україномовної наукової, навчальної і релігійної літератури, що сприяло відродженню «малоросійської народности» та «южнорусского сепаратизма»

Періодизація розвитку громадівського руху

Період, дата	Діяльність		Друкований орган
	Форма	Зміст	
I. 1859—1863 рр.	Легальна	Дослідження української культури і мови	Журнал «Основа»
II. Кінець 1860—1875 рр.	Напівлегальна	Наукова українознавча діяльність російською мовою	Газета «Київський телеграф»
III. 1875—1890 рр.	Нелегальна	Пошуки форм легальної діяльності й перенесення центру політичної боротьби до Галичини (ідея «галицького П'ємонту» В. Антоновича)	Журнал «Київская старина»

Суспільно-політичний рух у 70—90-х рр. XIX ст.

Південно-Західний відділ Імператорського Російського географічного товариства в Києві

■ Емський указ

Емський указ — розпорядження російського імператора Олександра II, підписане 18 травня 1876 р.

у німецькому місті Емс і спрямоване проти українського національно-культурного руху.

Емський указ

Заборона

- Ввозити з-за кордону будь-які книжки українською мовою
- Видавати українською мовою оригінальні твори, тексти п'єс для театральних вистав і нот, крім історичних пам'яток із збереженням правопису оригіналу
- Робити переклади українською мовою з інших мов
- Ставити сценічні вистави і влаштовувати публічні читання українською мовою
- Діяльність театральних труп із суто українським репертуаром
- Видання газети «Киевский телеграф», за шкідливий вплив і залучення до діяльності неблагонадійних осіб
- Діяльність у Києві Південно-Західного відділу Імператорського Російського географічного товариства
- Викладання в початкових школах українською мовою і предписував вилучати з бібліотек українські книжки
- В'їзд у південні губернії і столиці М. Драгоманова, П. Чубинського і вислання їх «з краю» під таємний нагляд як невірних і небезпечних агітаторів

Наслідки указу для українського руху

Обмежував засоби, за допомогою яких можна було впливати на пробудження національної свідомості українського народу

Стримував розвиток української культури

Призвів до дезорганізації на певний час українського руху в Наддніпрянщині, але не до його припинення

■ Історичне значення громадівського руху

Значення діяльності громадівців

- Наукова діяльність громадівців заклала основи української науки
- Громадівці справили чималий вплив на розвиток українського руху в Західній Україні
- Завершили об'єднання двох регіональних течій українського руху в Російській імперії: лівобережного, що починався з відродження на Слобожанщині й продовжував свої традиції в Кирило-Мефодіївському братстві, та правобережного, що укоренився в «українській школі» польської літератури і знайшов продовження в діяльності хлопоманів
- Громадівці своїми плідними дослідженнями з історії, етнографії, статистики і мовознавства довели, що українство має глибоке історичне коріння, чіткі етнічні особливості й окреслені етнічні межі. Цим вони підвели українських рух до необхідності сформулювати і розробити політичну програму
- Забезпечили наступність поколінь в українському русі (кирило-мефодіївці та інші організації, що розпочали активну діяльність у 90-ті рр. XIX ст.)

■ Діяльність братства тарасівців

Братство тарасівців — українська таємна організація, заснована групою українських студентів уліт-

ку 1892 р. на могилі Т. Шевченка в Каневі.

Братство тарасівців

Основні ідейні засади

- Українці є окремою нацією
- Як і кожна нація, українці потребують національної волі для праці й поступу
- Повна автономія України (на той час висунути це гасло не наважувався ніхто)
- Єдність українського народу (це гасло стало зародком майбутньої ідеї соборності Української держави)
- Негативне ставлення до українофільства (культурництва), але визнання при цьому його користі для національного руху
- Радикалізм і екстремізм щодо відступників
- Необхідність створення українських шкіл
- Боротьба за використання української мови в школі, державних установах та родині

Принцип діяльності

Братство було створене за принципом таємної організації і поділялося на «п'ятірки», які в середині 90-х рр. XIX ст. діяли в Харкові, Одесі, Катеринославі, Полтаві, Чернігові та деяких інших містах

Форми діяльності

Члени братства проводили в основному організаційно-виховну роботу, спрямовану на формування національної самосвідомості

Історичне значення

- Перша українська група, яка чітко висловила свої політичні вимоги, започаткувавши цим період політизації українського руху в Наддніпрянщині
- Діяльність братства знайшла продовження в студентських громадах, а найбільше в харківській, з якої згодом постала перша в Наддніпрянщині українська політична партія — Революційна українська партія
- Братство сприяло вихованню історичних діячів, з якими пов'язаний подальший українських рух і, зокрема, перші кроки українського націоналізму як окремої політичної течії

Тема 7. Західноукраїнські землі у складі Австрійської імперії в другій половині XIX ст.

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНЕ СТАНОВИЩЕ. ФОРМУВАННЯ РИНКОВИХ ВІДНОСИН

■ Особливості економічного розвитку Галичини, Буковини і Закарпаття в другій половині XIX ст.

Особливості

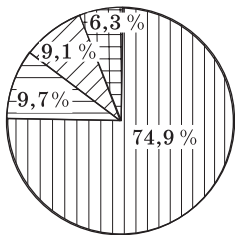
- На західноукраїнських землях не спостерігалось бурхливого зростання продуктивних сил, як в інших частинах імперії Габсбургів
- Східна Галичина, Північна Буковина і Закарпаття зберігали аграрний характер економіки. Більшість самодіяльного населення краю була зайнята в сільському господарстві
- Розвиток економіки на західноукраїнських землях дедалі більше визначався інтересами великої фабричної промисловості західних і центральних провінцій імперії
- В економічній структурі імперії Габсбургів західноукраїнським землям відводилася роль ринку збуту готових товарів і джерела надходження сировини та робочої сили до індустріально розвинутих провінцій

Особливості

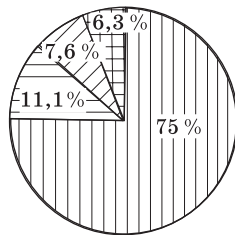
- Імперський уряд фактично не вживав ніяких заходів для розвитку промисловості в Західній Україні. Західноукраїнським підприємцям не надавалися податкові пільги, якими користувалися у західних провінціях
- Доступ західноукраїнським товарам на ринки Австро-Угорщини та сусідніх країн був фактично закритий. Водночас існували пільги для вивезення з краю сировини і напівфабрикатів
- Наприкінці XIX ст. іноземний капітал посилив свої позиції в західноукраїнській економіці. Це були перш за все сфери торгівлі, банківська справа, нафтовидобувна і лісозаготівельна галузі промисловості
- В аграрній сфері рівень розвитку сільськогосподарського виробництва краю був найнижчим в імперії
- Західноукраїнське селянство постійно страждало від малоземелля, що спричиняло масову трудову еміграцію

Професійна структура населення західноукраїнських земель та центральних провінцій Австрійської імперії

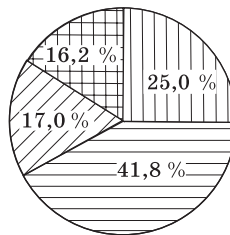
Східна Галичина

Північна Буковина

Нижня Австрія

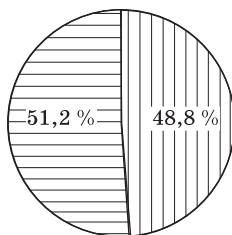
Умовні позначення

- сільське господарство та споріднені галузі господарства
- промисловість
- торгівля і транспорт
- інші галузі

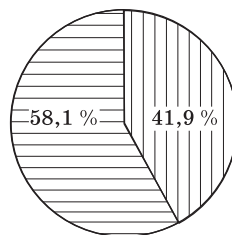
У Закарпатті 85 % населення працювало в сільському господарстві, 10 % — у промисловості та на транспорті.

Землекористування на західноукраїнських землях

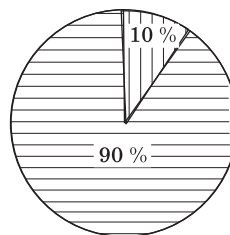
Східна Галичина

Північна Буковина

Закарпаття

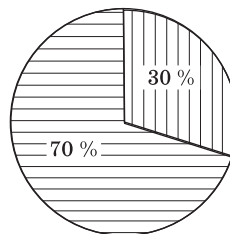
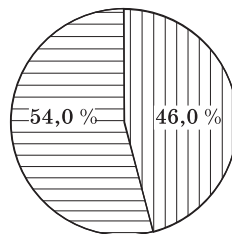
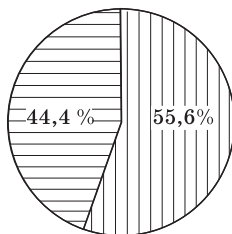

На 1848 р.

Умовні позначення

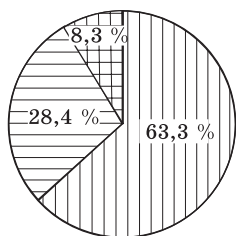
- селянські наділи
- поміщицькі землі

Після реформи 1848 р.

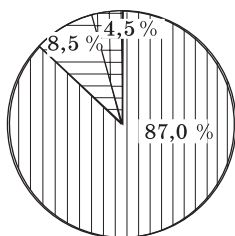

■ Розшарування селянства на західноукраїнських землях

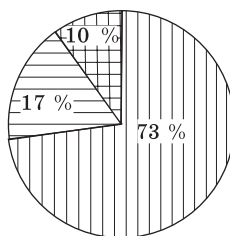
Східна Галичина

Північна Буковина

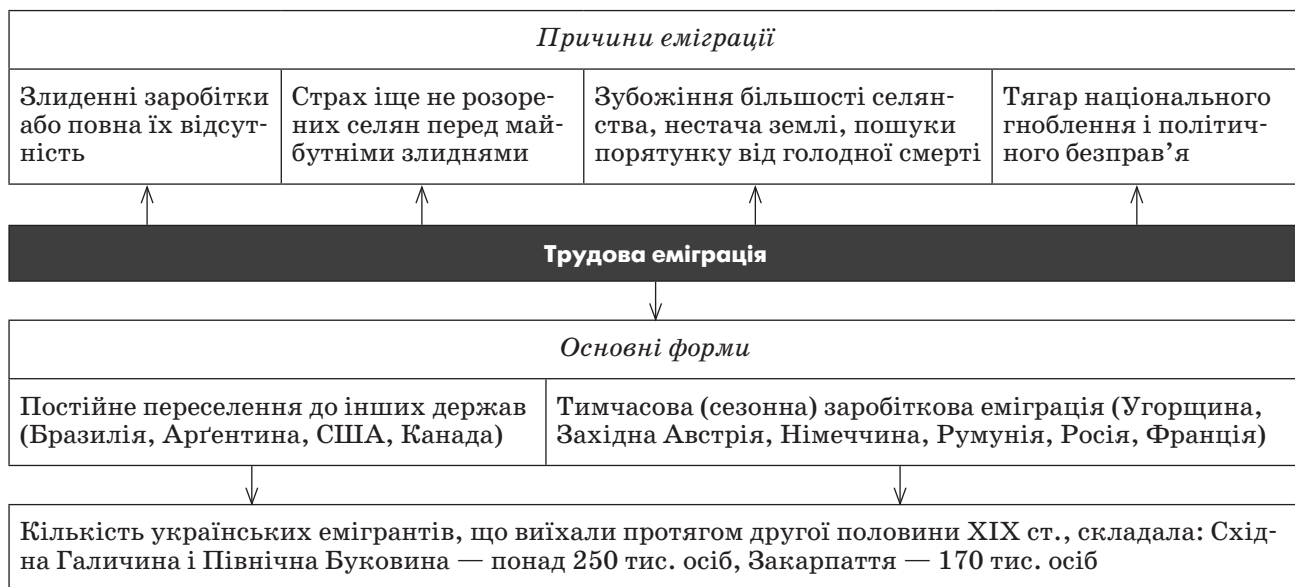
Закарпаття

Умовні позначення

- бідняцькі господарства
- середняцькі господарства
- заможні господарства

■ Початок масової трудової еміграції західних українців

Суспільно-політичний розвиток у 60 — першій половині 70-х рр. XIX ст.

■ Наслідки конституційних реформ 60-х рр. XIX ст. в Австрійській імперії для її народів

Наслідки реформ

- Створили міцний фундамент для розгортання національно-визвольного руху
- Утвердження парламентаризму поступово змінювало суспільну психологію
- Маси населення з мовчазних підданих перетворювалися на співносіїв влади, громадян
- Українському рухові було надано новий імпульс. Декларування, хоч і формальне, рівності всіх народів імперії пробуджувало національну гідність — першу необхідну підставу національного відродження, давало законну основу домагатися всіх належних народів прав
- Усім народам імперії було відкрито шлях до здобутків європейської демократії, стимулюючи, а подекуди просто змушуючи слабших до прискореного розвитку, аби зрівнятися з політично сильнішими

■ Основні напрямки українського руху в 60—90-х рр. XIX ст.

■ Домінування старорусинського напрямку в українському русі Галичини в 50—70-х рр. XIX ст.

Основні причини
<ul style="list-style-type: none"> • Посилення польських позицій у Східній Галичині, зневіра русинів у справедливості австрійського цісаря • Зневіра прибічників руху у власні сили спричинила пошук надійної опори в боротьбі за свої права. Такою опорою вбачалася Росія • Поширення у 60—80-х рр. XIX ст. серед значної частини галицьких селян наївної віри в російського царя, який вижене євреїв, покарає поляків, відбере землю у панів і роздасть її селянам • Досить консервативний характер усього українського суспільства в Східній Галичині • Дієва допомога росіян австрійській владі в придушенні угорської революції 1848—1849 рр. спричинила поширення поглядів, що росіяни — це близькі й зрозумілі люди і, разом із цим, могутня сила • Поширення ідеї панславізму — про особливу роль слов'ян в історії і необхідність їх об'єднання в єдину державу • Падіння авторитету імперської влади після поразок австрійців у війнах 1859 і 1866 рр. • Загострення відносин між Австро-Угорщиною та Росією

■ Етапи народовського руху

Період	Характеристика
1860—1879 рр.	Ідейне оформлення руху. Активна культурно-освітня діяльність, спрямована на пробудження національної свідомості українців
1879—1890 рр.	Організаційне оформлення руху. Активна політична діяльність, спрямована на здобуття прихильників своїх програмних принципів серед галицьких українців

■ Діяльність москвофілів і народовців у Східній Галичині у 60-ті — першій половині 70-х рр. XIX ст.

Москвофіли	Народовці
<ul style="list-style-type: none"> • На хвилі зростання антипольських настроїв перебрали на себе керівництво в громадсько-культурних установах Львова — Ставропігійному інституті, Народному домі, Галицько-Руській матиці та «Руській бесіді», заснованій народовцями 1861 р. • Розгорнули широку культурно-просвітницьку діяльність: створювали читальні, бібліотеки, школи, кооперативи, різноманітні товариства, вели боротьбу проти пияцтва • Започаткували видання серії популярних книжок для селян «язичієм» • 1870 р. заснували свою політичну організацію «Руську раду», яка мала захищати права та інтереси українців Галичини • Створили потужну видавничу базу. Видавали журнал «Слово» (орган Руської ради), газету «Руська рада» 	<ul style="list-style-type: none"> • Розпочали свою діяльність зі спроб заснувати власні періодичні видання і створити українські громади (на зразок Київської громади) зі студентів та старшокласників Львова. 1863 р. у Львові було засновано першу таємну громаду «Молода Русь» • Видавали журнали «Вечорниці», «Мета», «Нива», «Русалка» • Розпочали створення власної мережі культурно-освітніх установ. 1861 р. було засновано «Руську бесіду», а згодом її театр • 1868 р. створили культурно-освітнє товариство «Просвіта», яке повинне було своєю діяльністю «заложити будучність нашої народності» • 1873 р. створили у Львові Літературне товариство ім. Т. Шевченка

Піднесення НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОГО РУХУ НА ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ у другій половині 70—90-х рр. XIX ст.

■ Діяльність галицьких народовців у другій половині 70 —80-ті рр. XIX ст.

Дата	Подія
1879 р.	Заснування газети для селян «Батьківщина» (головний редактор Ю. Романчук)
1880 р.	Заснування щоденної української газети «Діло», на протигагу старорусинському журналу «Слово» (головний редактор В. Барвінський). Скликання у Львові перших українських масових зборів (віча), на яких обговорювалося становище і потреби українського суспільства
1882 р.	Укладення угоди між старорусинами і народовцями, що визначала принципи узгодженої діяльності у справах «спільних усім русинам»
1885 р.	Заснування власної політичної організації «Народна рада» (перші збори відбулися 2 лютого 1888 р.)

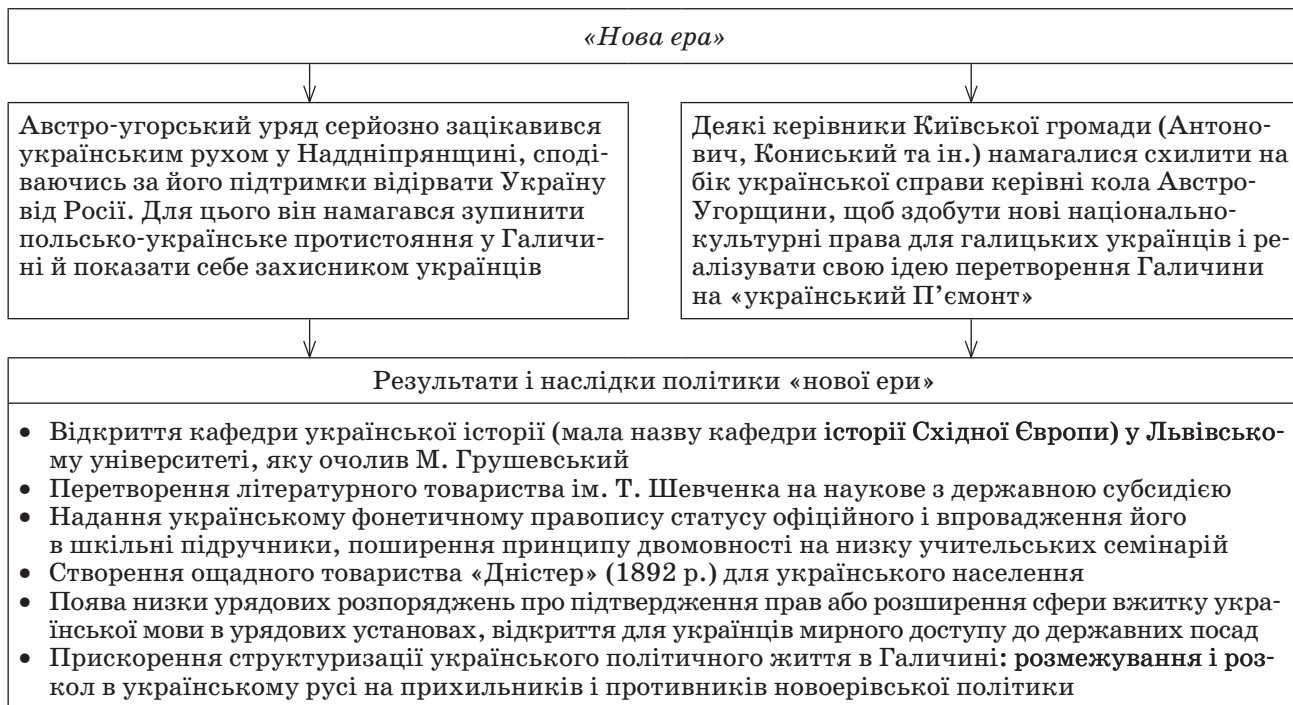
■ Радикальна течія в українському русі Галичини

Дата	Подія
1876 р.	М. Павлик та І. Франко стало редагувати журнал «Друг». Відмовилися від «язичія», на якому він видавався раніше, і перейшли на народну українську говірку
1877—1878 рр.	Судовий процес проти І. Франка та його товаришів за звинуваченнями в здійсненні підривної діяльності через пропаганду соціалістичних ідей
1880 р.	Створення першої української політичної партії — Русько-української радикальної партії (РУРП)
1895 р.	Уперше у книзі Ю. Бачинського «Ukraina irredenta» («Україна уярмлена») висунуто й аргументовано постулат єдиності українських земель і політичної самостійності України

■ «Нова ера» в україно-польських відносинах у Галичині та її наслідки

«Нова ера» — україно-польське порозуміння, досягнуте в Галичині

1890 р. під тиском віденської та київської сторін.

Тема 8. Культура України в другій половині XIX ст.

■ Особливості розвитку української культури

Основні особливості

- Розвиток української культури, як і в першій половині XIX ст., відбувався в умовах панування в Україні імперських режимів
- Став логічним продовженням духовних пошуків українського народу попередньої доби і, одночасно, своєрідною предтечею культурного оновлення XX ст.
- Помітний вплив на розвиток культурної сфери мали такі фактори, як територіальна роз'єднаність українських земель, завершення формування української нації, ускладнення соціальної структури, політизація суспільного життя, посилення тиску державних структур
- У культурній сфері з'являються і розгортаються чимало суперечливих тенденцій та явищ як позитивного, так і негативного плану

■ Розвиток науки в Україні в другій половині XIX ст.

Фактори розвитку науки

- Розвиток промисловості викликав потребу у кваліфікованих спеціалістах та нових технологіях
- Загальноєвропейський прогрес у науці та техніці
- Поширення і подальше домінування філософії позитивізму сприяло пошуку достовірних і точних вимірів фізичних і суспільних явищ
- Відсутність ідеологічного забарвлення в дослідженнях, а отже конфлікту з владою

Розвиток української літератури в другій половині XIX ст.

Риси розвитку	Характеристика
<i>Різноманітність художніх напрямків</i>	Одночасно розвивалися і взаємно збагачувалися романтизм, натуралізм, просвітницький реалізм. Низка творів цього періоду поєднувала елементи різних напрямків
<i>Наявність індивідуальних стилів письменства</i>	Завдяки самобутності українських письменників у межах окремих художніх напрямків формувалися оригінальні стилі, способи і підходи творчого самовираження
<i>Поява нових тем і проблематики</i>	Серед нових тем української літератури — болюче розшарування селянства, життя промислових робітників, боротьба народу проти соціального і національного гноблення, пошуки інтелігенцією свого місця в суспільстві
<i>Демократизація та гуманізація літератури</i>	Центральною фігурою художніх творів стала людина з народу. Розкривається процес духовного розкріпачення народних мас, розвитку їхньої свідомості. Сприйняття людини як найвищої цінності, захист її прав, заклики боротися з насиллям і сваволею панівних класів
<i>Ускладнення художніх форм</i>	Розвиток різних жанрів — епічних романів, повістей, оповідань, новел, фейлетонів тощо. Описовість та натуралізм поступаються місцем аналізу та типізації, відбувається відступ схематизму в побудові образів, сюжети стають гострішими і напруженішими
<i>Політизація літературної творчості</i>	Активно висвітлюються болючі соціальні проблеми, посилюється публіцистичність художніх творів, аналізуються тогочасні соціальні суперечності

Розвиток архітектури в другій половині XIX ст.

Характерні риси
<ul style="list-style-type: none"> • Великі масштаби забудови • Застосування нових технологій та матеріалів (бетон, залізо, залізобетон тощо) • Утрата єдиного архітектурного стилю і поширення еkleктики — поєднання елементів різних стилів та напрямків

Тема 9. Наддніпрянська Україна на початку XX ст.

ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК

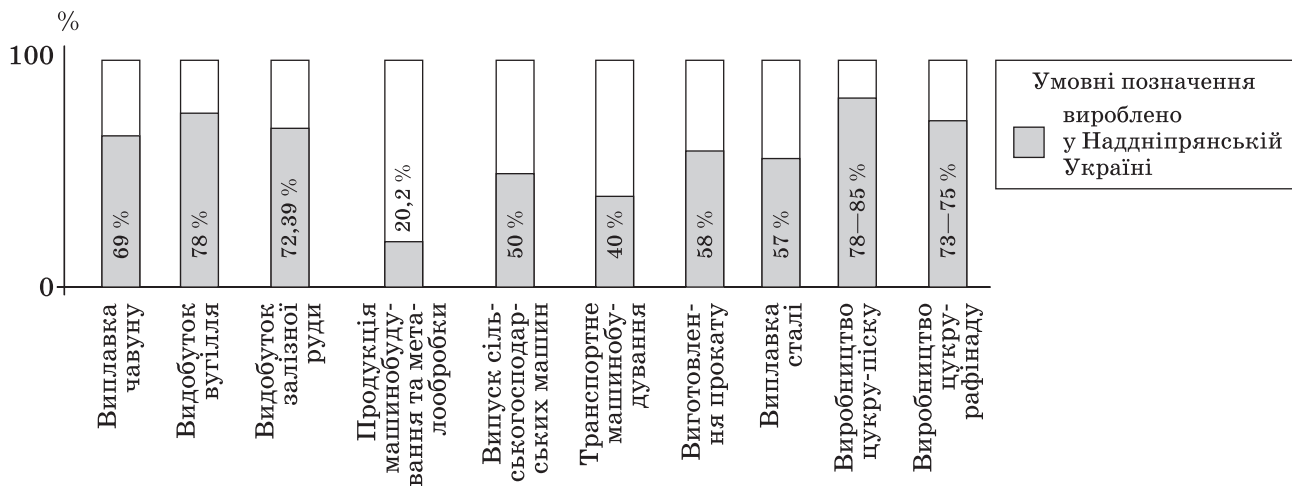
Особливості економічного розвитку Наддніпрянської України на початку XX ст.

Промисловість	Сільське господарство
<ul style="list-style-type: none"> • Концентрація виробництва • Утворення монополій • Формування промислової спеціалізації регіонів • Значний вплив іноземного капіталу • Вищі темпи розвитку порівняно із загальноімперськими • Перетворення Наддніпрянщини на один з головних промислових регіонів імперії 	<ul style="list-style-type: none"> • Збереження великими поміщицькими латифундіями своїх позицій • Перетворення землі на товар спричинило майнову диференціацію селянства • Майнове розшарування селянства мало характер різкої поляризації • Посилилася експлуатація народних мас • Загострення проблема аграрного перенаселення

■ Найбільші монополістичні об'єднання, які діяли в Наддніпрянській Україні на початку ХХ ст.

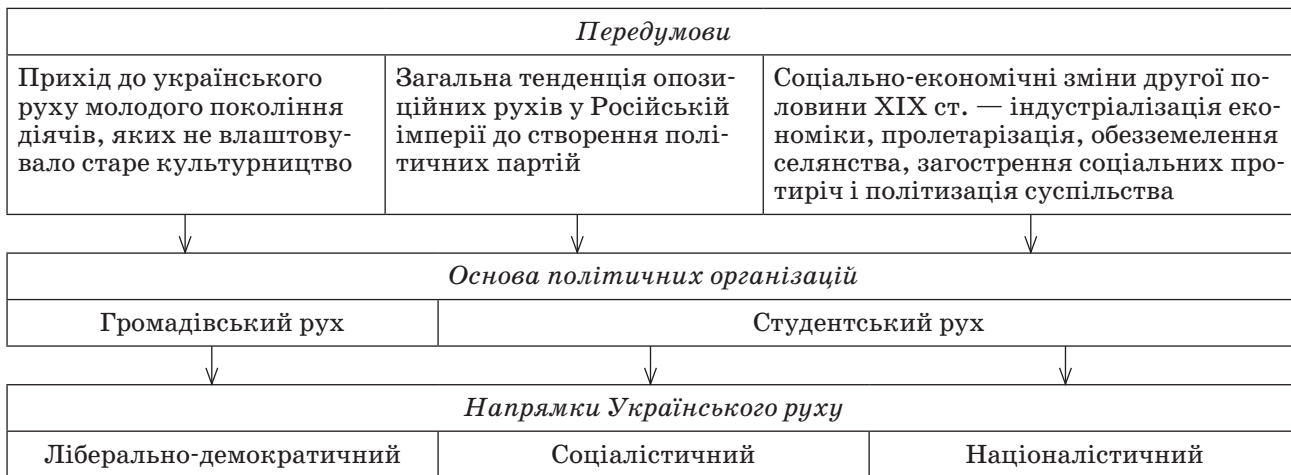
Назва	Вид	Рік заснування	Господарська спеціалізація
«Всероссийское общество сахарозаводчиков»	Синдикат	1897	Виробництво і продаж цукру
«Продамет»	Синдикат	1902	Виготовлення і продаж металопродукції
«Продуголь»	Синдикат	1904	Видобуток і продаж вугілля
«Урожай»	Синдикат	1907	Виробництво і продаж сільськогосподарських машин та знарядь
«Продаруд»	Синдикат	1908	Видобуток і продаж залізної руди в Криворізькому басейні
«Ропит»	Трест	1902	Пароплавство на Чорному та Азовському морях
«Паровозний союз»	Синдикат	1907	Паровозобудування
«Продвагон»	Синдикат	1907	Виготовлення і продаж вагонів
«Проволока»	Синдикат	1908	Виготовлення і продаж дроту
«Наваль-Россуд»	Трест	1912	Суднобудування
«Трубопродаж»	Синдикат	1902	Виготовлення і продаж труб
«Гвоздь»	Синдикат	1903	Виготовлення і продаж цвяхів

■ Внесок Наддніпрянської України до загальноімперського виробництва продукції станом на 1913 р.

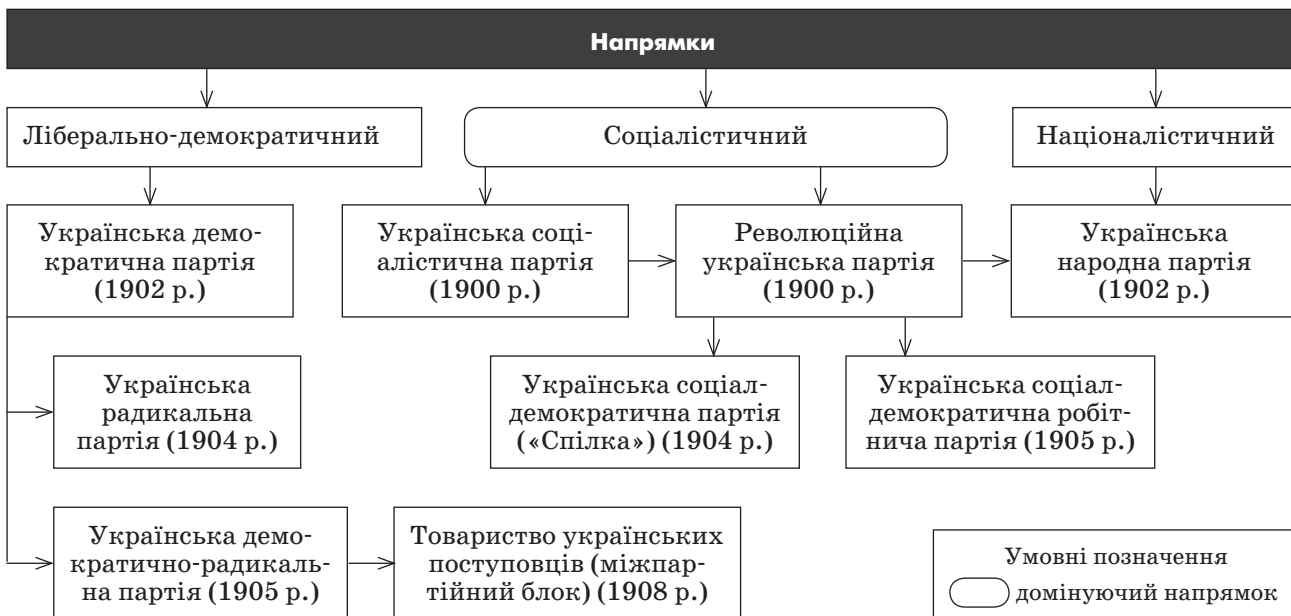

СТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ

Політизація українського національного руху в Наддніпрянській Україні

Українські політичні партії Наддніпрянщини на початку XX ст.

Брошура М. Міхновського «Самостійна Україна»

Основні ідеї	
Мета партії	Створення політично незалежної української держави
Новий лідер національного руху	Інтелігенція третьої хвилі, яка на відміну від першої (Чарторийські, Вишневицькі) і другої (Безбородьки, Прокоповичи) служить своєму народові
Спосіб досягнення поставленої мети	«Боротьба кривава і безпощадна»

Основні ідеї	
Основні принципи боротьби за національну українську державність	«Усі, хто на цій Україні не за нас, ті проти нас» «Україна для українців» «Поборемо або вмремо»

УКРАЇНА НАПЕРЕДОДНІ ТА В РОКИ РОСІЙСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ 1905—1907 РР.

■ Причини російської революції 1905—1907 рр.

Причини революції
<ul style="list-style-type: none"> • Зволікання влади з остаточним вирішенням аграрного питання • Жахливі умови праці більшості робітників • Падіння авторитету влади внаслідок поразки в російсько-японській війні 1904—1905 рр. • Прагнення підприємницьких кіл до участі в управлінні державою • Національне гноблення неросійських народів

■ Завдання і рушійні сили російської революції 1905—1907 рр.

Загальнонаціональне завдання революції				
Установлення в Росії конституційно-демократичного ладу через ліквідацію самодержавства, демократизацію суспільного життя, проголошення та юридичне закріплення прав і свобод громадян				
↑	↑	↑	↑	↑
Селяни	Робітники	Підприємці	Інтелігенція, студентство	Національні меншини
Вимоги окремих верств				
<ul style="list-style-type: none"> • Ліквідація поміщицького землеволодіння • Скасування викупних платежів 1861 р. • Перерозподіл землі 	<ul style="list-style-type: none"> • Установлення 8-годинного робочого дня • Установлення мінімальних розмірів заробітної плати, пенсій • Запровадження системи соціального захисту 	<ul style="list-style-type: none"> • Ліквідація свавілля держави • Можливість участі у формуванні державної політики • Стабільність • Недоторканість власності й прибутків 	<ul style="list-style-type: none"> • Підтримка більшості прагнень інших соціальних верств • Загальнодемократичні перетворення 	<ul style="list-style-type: none"> • Скасування будь-яких обмежень у правах неросійських народів • Можливість їх національного самовизначення

■ Періодизація російської революції 1905—1907 рр.

Період	Характерні риси
Січень—жовтень 1905 р.	<ul style="list-style-type: none"> • Розвиток революції по висхідній • Наростання масової боротьби, посилення її політичного характеру • Активізація та взаємовплив селянського, робітничого і національно-визвольного рухів • Виникнення робітничих рад, профспілок та політичних партій в результаті розгортання політизації і самоорганізації суспільства

Період	Характерні риси
Жовтень—грудень 1905 р.	<ul style="list-style-type: none"> • Розвиток революції досяг найвищої точки • Початок легального діалогу між опозицією і владою після публікації Манифесту 17 жовтня • Розмежування політичних сил у країні на прибічників і противників продовження боротьби • Початок формування багатопартійної системи • Організація крайньо лівими силами (анархісти, більшовики, есери) хвилі збройних повстань у грудні 1905 р.
Січень 1906 р.—червень 1907 р.	<ul style="list-style-type: none"> • Період поступового спаду революційної боротьби • Влада переходить у наступ проти революційних сил — арешти, обшуки, каральні експедиції тощо • Переважна більшість політичних партій припинила свою легальну діяльність • Помітне зменшення кількості робітничих і селянських виступів • Ліві сили переходять до терористичних форм боротьби • Спроби опозиції продовжувати боротьбу в Державній думі парламентськими методами

■ Діяльність українських парламентських громад у I та II Державних думах

Питання для характеристики	I Державна дума	II Державна дума
Період діяльності	27 квітня — 8 липня 1906 р.	20 лютого — 2 червня 1907 р.
Усього депутатів	497	518
Серед них депутати, обрані з дев'яти українських губерній	102	102
Дата створення Української парламентської громади	1 травня 1906 р.	4 березня 1907 р.
Кількість депутатів — членів Української парламентської громади	45	47
Друкований орган	«Украинский вестник»	«Рідна справа — Вісті з Думи»
Поліграфічна платформа	Вимоги надання Україні політичної автономії в її етнографічних межах, запровадження української мови в школах, судових та адміністративних органах	Перебудова імперії на конституційних засадах, національно-територіальна автономія України, амністія політичним в'язням, свобода слова, друку, зборів, пересувань, союзів і віросповідань, українізація школи, судочинства і церкви

■ Результати та значення російської революції 1905—1907 рр.

Результати та значення

- Завершилася поразкою і не привела до розв'язання основних протиріч у розвитку країни
- Спонукала уряд до проведення низки реформ, сприяла активізації соціально-політичного життя та розгортанню національно-визвольних рухів народів Російської імперії
- Відіграла позитивну роль для українського руху. Було скасовано Емський указ, з'явилася українськомовна преса, розгорнули діяльність різні українські організації
- Скасовано викупні платежі селян за землю, запроваджені 1861 р.
- Перше набуття досвіду парламентської діяльності українцями Наддніпрянщини

■ Земельна реформа П. Столипіна

■ Національна політика російського царизму в 1907—1914 рр.

Основні особливості
<ul style="list-style-type: none"> • Заборонено викладання українською мовою у тих школах, де воно було самовільно запроваджене в період революції. Скасовано циркуляр міністра освіти від 1906 р., за яким учителям дозволялося пояснювати учням українською мовою те, що вони не розуміють • Спеціальним циркуляром міністра освіти вчителю заборонялося розмовляти з учнями українською мовою поза межами школи і в позаурочний час. У школах заборонялося співати українські пісні, декламувати вірші українською мовою, виконувати національні мелодії • Під тиском властей припинили діяльність київська, одеська, чернігівська, полтавська, ніжинська та інші «Просвіти», українські клуби, товариства тощо • Комітет у справах друку заборонив вживати на сторінках періодичної преси та будь-яких інших виданнях терміни «Україна» та «українських народ» • 1908 р. в Києві було створено «Клуб російських націоналістів», що мав «вести суспільну і культурну війну проти українського руху на захист основ Російської держави в Україні» • Циркуляром від 20 січня 1910 р. заборонялося реєструвати будь-які товариства і видавництва, створені «іноземцями» • Відновлено примусове виселення євреїв з місцевостей, де їм не дозволялося проживати, припинене в 1904—1906 рр.

■ Українське питання в III та IV Державних думах

III Державна дума	IV Державна дума
<ul style="list-style-type: none"> • <i>Березень 1908 р.</i> Обговорення законопроекту про введення української мови в початкових школах. Не був прийнятий • <i>Жовтень 1910 р.</i> Повторний розгляд питання впровадження української мови у початковій школі. Не був прийнятий • <i>Грудень 1909 р.</i> Законопроект про запровадження рідної мови в місцевих судах. За результатами голосування використання української мови в судочинстві було заборонено 	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Червень 1913 р.</i> Фракції кадетів і трудовиків внесли запит до уряду з приводу переслідування в Україні українських громадських установ • <i>Лютий 1914 р.</i> Фракції трудовиків, кадетів, октябристів, а згодом і соціал-демократів у своєму запиті до уряду звинуватили міністра внутрішніх справ, що заборонив святкувати 100-річчя від дня народження Т. Шевченка, у перевищенні своїх владних повноважень

■ Основні вимоги, сформульовані в «українській платформі» Товариства українських поступовців у квітні 1912 р.

Вимоги поступовців
<ul style="list-style-type: none"> • Запровадження загальної освіти українською мовою • Викладання української мови, літератури та історії як окремих предметів у середніх і вищих навчальних закладах • Запровадження української мови в церкві, судах і громадських організаціях • Скасування заборони на ввезення із-за кордону літератури, виданої українською мовою

Тема 10. Західноукраїнські землі на початку ХХ ст.

Соціально-економічний розвиток та політичне становище

■ Характерні риси розвитку економіки західноукраїнських земель на початку ХХ ст.

Риси	Характеристика
<i>Домінування в економіці краю іноземного капіталу</i>	Напередодні Першої світової війни іноземний капітал у промисловості, торгівлі, банках і різних кредитних установах західноукраїнських земель становив близько 1,5 млрд австрійських крон
<i>Нав'язування австро-угорськими картелями власної волі західноукраїнським підприємцям</i>	Будівництво нових фабрик і заводів було майже неможливим, якщо цього не бажали австро-угорські картелі. Вони поглинали всі підприємства, існування яких було небажаним для володарів картелів
<i>Промисловість мала односторонній, переважно сировинний характер розвитку</i>	Основну частину продукції давали галузі, що займалися видобуванням і первинною переробкою місцевої сировини — лісова, лісопильна і нафто-озокеритна. Інші галузі були розвинуті дуже слабо, а деякі — зовсім відсутні або представлені дрібними промислами

Риси	Характеристика
<i>Основна частина промислового населення працювала не в фабричній промисловості, а була ремісниками</i>	Більше третини всіх зайнятих у промисловості були власниками підприємств, що працювали не за наймом, а у власних закладах. Усього існувало близько 500 підприємств, що мали більше 20 робітників, на яких працювали близько 50 тис. робітників. Підприємств, які мали понад 100 робітників, у краї було не більше 140 — це в 6—8 разів менше, ніж у центральних провінціях імперії
<i>Західноукраїнські робітники зазнавали жорстокої експлуатації</i>	Кількість нещасних випадків у розрахунку на 1000 робітників була в декілька разів вищою, ніж у центральних районах імперії та в Західній Європі. Зарплата західноукраїнських робітників була в півтора-два рази нижчою, ніж у західних провінціях монархії Габсбургів
<i>Сільське господарство характеризувалося особливо повільними темпами розвитку</i>	Цей регіон характеризувався найнижчим в імперії рівнем розвитку сільськогосподарського виробництва. 94 % усіх господарств мали менше, ніж 10 га землі, а близько половини — 2 га землі й вважалися економічно відсталими. За рівнем механізації сільського господарства західноукраїнські землі були далеко позаду інших районів Австро-Угорщини. Урожайність сільськогосподарських культур була в 1,5—2 рази нижчою, ніж у розвинених країнах Заходу
<i>Посилювалося відносно аграрне перенаселення</i>	У зв'язку зі слабким розвитком промисловості в селі з кожним роком нагромаджувалося все більше вільної робочої сили. У селах Східної Галичини було вдвічі більше робочих рук, ніж цього вимагали потреби сільськогосподарського виробництва
<i>Масова еміграція західноукраїнського селянства досягла найбільших розмірів</i>	Із Галичини в 1890—1900 рр. емігрувало 76 тис. українців, а в 1900—1910 рр. — 224 тис. Основна маса емігрантів від'їжджала за океан
<i>Економічне становище західноукраїнських земель фактично нагадувало колоніальне</i>	Західноукраїнські землі були ринком збуту і джерелом дешевої сировини для індустрії західних провінцій імперії, резервуаром дешевої робочої сили, яка в значній кількості заповнювала західноєвропейські та заокеанські ринки праці

■ Участь західних українців у політичному житті Австро-Угорщини

Загальна характеристика

- Унаслідок існуючого розподілу парламентських мандатів у 1897 р. на одного посла до рейхсрату в Зальцбурзі припадало в середньому 28 900 осіб, у Тіролі — 38 700, у Верхній Австрії — 39 200, у Галичині — 89 700, на Буковині — 58 700 осіб
- За законом про загальне виборче право, який почав діяти з 1907 р., західні українці отримали лише 6,4 % від загального числа мандатів, хоча все українське населення становило 13,2 % населення Австрії
- Українське населення Закарпаття у складі Угорщини було позбавлене свободи слова і друку, права на проведення зборів і демонстрацій. На виборах до угорського сейму право голосу в селах мали лише власники 10 і більше гольдів землі й ті, що володіли угорською мовою. У виборах до сейму в 1914 р. в цілому по Закарпаттю брало участь 8—13 % населення, причому понад 50 % виборців були угорцями та німцями. Голосування не було таємним. Ті, хто голосував проти кандидатів від уряду, зазнавали утисків, їх позбавляли роботи тощо

■ Розвиток українського руху в Галичині на початку ХХ ст.

Загальні тенденції

- У Східній Галичині на початку ХХ ст. сформувалася свідомо своїх політичних інтересів українська спільнота, яку вже неможливо було залишати поза увагою
- Змінилося співвідношення сил між поляками та українцями в Галичині: хоча польська еліта й надалі зберігала монополію на владу в краї, українці своєю згуртованістю і свідомістю значно перевищували поляків
- Українські діячі вели боротьбу за здобуття нових політичних прав для українців
- Політична боротьба поєднувалася із соціальними виступами галицьких селян і робітників
- Українці продовжували наполегливу розбудову національного життя: у краї стабільно розвивалася мережа освітніх, громадсько-культурних, наукових установ, кооперативів тощо
- На початку ХХ ст. україно-польські відносини набули гостроконфліктного характеру. Конфронтація розгорталася навколо трьох основних проблем: селянського питання, суперечок навколо університету і вимог щодо проведення виборчої реформи, причому як до віденського парламенту, так і до Галицького сейму

■ Особливості українського національного руху на Буковині на початку ХХ ст.

Загальна характеристика

- У віденському парламенті буковинці разом із галичанами входили до «Українського клубу»
- У листопаді 1905 р. у Чернівцях було скликано Національну Раду, на яку прибули представники всіх українських товариств краю, депутати буковинського сейму та австрійського парламенту. Тут відбулося організаційне оформлення буковинського народовства в політичну партію, яка мала офіційну назву — «Національна Рада русинів на Буковині», неофіційну — національно-демократична партія
- У червні 1906 р. утворилася Радикальна партія, мета якої було поєднання боротьби за визволення українського народу із широкими соціально-економічними перетвореннями, встановленням соціалізму
- 1909 р. відбулося відродження товариства «Руська Рада», тепер вже зі статусом «мужицької партії». Ініціатором цих подій став лідер народовців С. Смаль-Стоцький
- Народовська «Національна Рада» розгорнула боротьбу за введення загального прямого рівного виборчого права. У 1907 р. на виборах за новим виборчим законом у всіх українських виборчих округах перемогли народовці
- Народовці посилюють роботу серед селян. Напередодні Першої світової війни майже в кожному українському селі вони організували читальню
- Бурхливо розвивалися молодіжні спортивно-пожежні товариства «Січ». Перше товариство виникло в Кіцмані в 1902 р. Січовики проводили велику пропагандистську роботу по селах, намагалися навертати молодь до суспільної діяльності. На 1910 р. товариства існували в 110 селах краю
- 1903 р. засновано союз хліборобських спілок Буковини «Селянська каса» (голова С. Смаль-Стоцький), який об'єднав капітали місцевих кооперативних спілок. 1913 р. виникла страхова компанія «Карпатія»
- Активно діяли українські культурно-просвітні товариства. Центральним була «Руська бесіда», що мала 8 філій і понад 120 читалень на місцях. Діяло також товариство «Руський народний дім», яке для незможних українських дітей відкрило «Бурсу ім. Ю. Федьковича». Існували також станові організації «Руська школа» (українське учительство), «Зоря», «Поміч» (ремісники), «Праця» (робітники), «Жіноча громада» (жінки) тощо. Культурно-освітні, політичні та економічні товариства буковинських українців становили основу й джерело оновлення національного відродження

■ Особливості українського національного руху на Закарпатті на початку ХХ ст.

Основні особливості

- Розвивався у надзвичайно важких умовах примусової мадяризації краю
- Завдяки опору мукачівського єпископа Ю. Фірцака та його прибічників угорська влада не змогла придушити на Закарпатті український національний рух
- В українському національному русі цього періоду продовжував панувати русофільський напрямок, але зародилася також народовська (українофільська) течія
- Органом народовського руху став тижневик «Наука» (1897), редактором якого з 1903 р. був греко-католицький священник А. Волошин
- Розвиток народовського напрямку на Закарпатті відбувався під впливом і в тісній взаємодії з галицьким та буковинським народовством
- Народовський напрямок у цей період був досить аполітичним, обмежувався питаннями мови, літератури та освіти. Народовці не домагалися надання автономії чи самоврядування краю, не виступали за приєднання його до решти українських земель. Головним завданням вважали збереження існуючих проявів національного життя, що в майбутньому могли б сприяти відродженню краю

Тема 11. Культура України на початку ХХ ст.

■ Розвиток українського мистецтва і літератури на початку ХХ ст.

Загальні тенденції

- У культурній сфері чітко вимальовуються дві тенденції — збереження української національно-культурної ідентичності та перенесення на місцевий ґрунт європейських новацій художнього самовиразу
- До Першої світової війни в європейському образотворчому мистецтві панував реалізм. Поряд із ним виник модернізм, як розрив з ідейними та художніми принципами класичного мистецтва. Обидва напрямки були притаманні тогочасному українському мистецтву
- Український модернізм сформувався як національна самобутня течія на основі власної мистецької традиції і розвивався паралельно з європейськими
- Український модернізм, особливо в літературі, зазнав значного впливу з боку романтизму
- Своєрідність українського модернізму полягала в тому, що він з естетичного феномена перетворився на культурно-історичне явище, став спробою подолання провінційності, другорядності, вторинності української національної культури, формою залучення до надбань світової цивілізації
- Український модернізм вважається відображенням переходу українського суспільства від етнографічно-побутової самоідентифікації, тобто вирізнення себе з-поміж інших, до національного самоусвідомлення — визначення свого місця і ролі в сучасному світі

ЛІТЕРАТУРА

1. *Бойко О.* Історія України.— К., 1999.
2. *Гісем О., Мартинюк О.* Історія України.— К., 2000.
3. *Голубоцький В.* Запорозьке козацтво.— К., 1994.
4. Довідник з історії України / За заг. ред. Г. Підкови, Р. Шуста.— К., 2001.
5. *Залізник Л.* Первісна історія України.— К., 1999.
6. *Зінченко Ю.* Кримські татари.— К., 1999.
7. Історія релігії в Україні: у 10 т. Т. II. Українське православ'я / За ред. проф. П. Яроцького.— К., 1997.
8. Малий словник історії України / В. Смолій, С. Кульчицький, О. Майборода та ін.— К., 1997.
9. *Мельник Л.* Боротьба за українську державність (XVII ст.).— К., 1995.
10. *Мельник Л.* Гетьманщина першої чверті XVIII ст.— К., 1997.
11. *Овсій І.* Зовнішня політика України.— К., 1999.
12. *Русина О.* Україна під татарами і Литвою.— К., 1998.
13. *Сас П.* Історія України XVI—XVIII ст.— Л., 2001.
14. *Сарбей В.* Національне відродження України.— К., 1999.
15. *Світлична В.* Історія України.— К.; Л., 2002.
16. *Смолій В., Степанов В.* Богдан Хмельницьких.— К. 1995.
17. *Смолій В., Степанов В.* Українська національна революція XVII ст. (1648—1676 рр.).— К., 1999.
18. *Смолій В., Степанов В.* Історія України: Давні часи і середньовіччя.— К., 2000.
19. *Трубчанінов С., Вінокур І.* Історія України.— Тернопіль, 2000.
20. *Шейко В., Тишевська Л.* Історія української художньої культури.— Харків, 1999.